

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ετος 10^{ον}

Αρ. 469

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΗΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

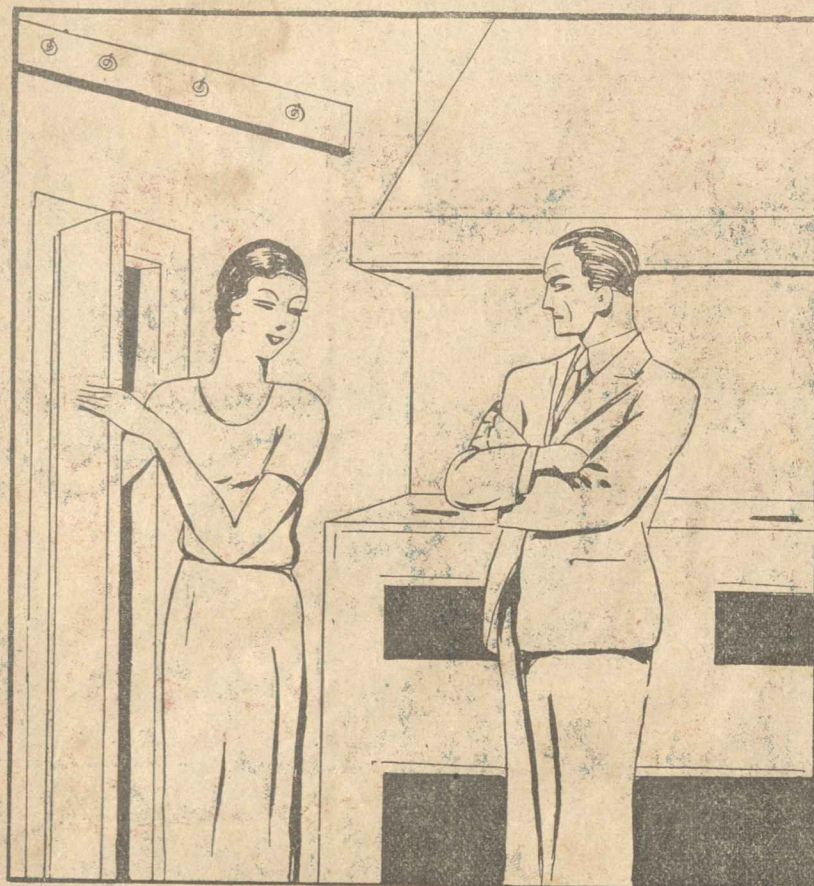
Α' 19 ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜ. ΑΣ 45

ΦΡΑΚΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΣΜΟΚΙΝ

— Πώς θα εφοδιάσουμε τώρα
την μουνουργία μας μουζίνα,
γυναίκα;
— Αηρούσολα: Θεί πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39)
καὶ δά παρὴν ἀπὸ καὶ ὅρα τὰ
χρειαῖν της μουζίνας μας.

ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΣΧΕΤΟ ΠΡΟΒΙΟ
ΟΛΟΠΑΧΟ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΕΥ. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ

Ὁδὸς Πραξιτέλους 8.

Βούτυρα νωπά καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς μαγειρικῆς.

POUDRE DE RIZ
"ISSIS"

Ἡ πούδρα ποὺ ταιριάζει
στὸ κάθε πρόσω-
πο καὶ δίδει τὴν
πραγματικὴν
ὀμορφιά.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΛΕΩΝ. ΤΟΥΝΤΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 2

Βάψετε τὰ περὶ τὰ
φορέματα με ΒΑΡΦΕΣ

ARTI

καὶ δά γίνουσι κατεργασ-
καὶ μεδέρναι. Πολεῖται ἐν
ἐμπορικῇ καὶ φαρμακείᾳ

Ἡ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ βάψετε μὲναι Σας
τὰ περὶ τὰ φορέματα με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν
τὰ παλὰ φορέματα και-
νούργια καὶ μεδέρναι. Ἐπιτυ-
χία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἀ-
πλουστάτη. Ὁδηγίαι Ἑλλη-
νιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐπι-
μήθησαν μετὰ τὸ Μέγα Βρα-
δεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέ-
σεως. Πολεῖται ἐν ἐμπο-
ρικῇ καὶ τὰ φαρμακείᾳ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

Ἀπαράτητον καλλωπιστικὴν
κρέμα. Διατηρεῖ τὴν δερμα-
τινὴν καθαρίσει τὸ δέρμα καὶ
φεί τὰς ρυτίδας. Προσφέρει
ὅσων ἀπὸ τὰς καινὰς μεθόδους
Διὰ περισσοτέρας πληροφο-
ριὰς εἰς τὸ Φαρμακεῖον καὶ
Διασκεύην, Ὁμόνοια.

Στηδικὰ Νοσήματα

Ὁ εἰδικὸς εἰς τὰ στη-
δικὰ νοσήματα ἰατρός παθολόγος
Μουζας, διδάκτωρ Πανεπισ-
τημίου, ἐπὶ σειράν ἐκεί-
νους ἐν Ἑλλάδι καὶ Κρήνῃ
δέχεται ἐν τῷ ἱατρικῷ
7 3-6 μ. μ. καὶ ἐν Χαλκίδι
καὶ Βλαχίᾳ 8-10 π. μ.
Τηλέφ. 23-078

ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ SWAN

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΘΥΜΑ

(Πίναξ τοῦ Β. Κούπερ).

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΞΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Η ΞΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Τὰ μαγαζιά εἶχαν κλείσει ἀπὸ νωρίς καὶ ὁ κόσμος εἶχε ἀμπα-
ρθεῖ στὰ σπίτια του. Αὐτὴ τὴ νύχτα δὲν ἔβλεπε στοὺς δρόμους,
παρὰ μόνον στρατιῶτες ποὺ ἐπαιχάν νὰ βροῦνε καὶ νὰ πιάσουν τὸν
αἰὲτα αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας. Ἦταν κάποιος ἕνος ποὺ δὲν εἶχε
παῖν καμφο στὸν τόπο. Λίγον καμφο ἦταν φεμμένος, μὰ εἶχε
ποῖν μεγάλη φουρτοῖνα. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε καὶ
ποῦ ἦταν ἡ προτερινὴ του ἱστορία. Πολλὰ λέγανε, μὰ τί μπορούσε
νὰ πιστέψῃ, ἀφοῦ ἄλλα ἔλεγαν ἐτοῦτοι καὶ ἄλλα ἐκεῖνοι; Δὲν ἔ-
κανε παρὰ μὲ φτωχὸν καὶ ταπεινὸν ἀνθρώπον. Τοὺς βοη-
θοῦσε, τοὺς συμβόλυνε καὶ σιωποῦσε τὸ χόρημα του στοὺς ἀμωροὺς,
τοὺς ἀπορημένους καὶ τοὺς ἀνήμερους.

Οἱ ἀρχόντοι τοῦ τόπου εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν φοβοῦνται, ὅπως
φοβοῦν πάντα δούλους ἀγαπᾶει ὁ λαός, γι' αὐτὸ εἶχαν προσπαθήσει
πολλὲς φορὲς νὰ τὸν φέρουν στὰ νερά τους καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀ-
βάνια καὶ τιμὲς. Αὐτὸς ὅμως τίποτα δὲ δέχτηκε καὶ ἤθελε πάντα
νὰ εἶνε ἀμωρός καὶ ταπεινός ἀνάμεσα στοὺς ἀπόκληρους καὶ τοὺς
ἀπορημένους ἀπὸ τὴ Μοῖρα. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχόντοι ἀφορμὴ γύρευαν
νὰ γινώσκουν ἀπὸ δαῖτον. Δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Οἱ ἐργάτες
καὶ ἡ ἐργατικὴ πλὴθος ποὺ δούλευαν στὰ χωράφια, γύρευαν νὰ τοὺς αἰ-
σθάνουν τὸ μεροκάματο. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχόντοι δὲν ἄκουσαν μὲ τὸ
καλὸ, οἱ ἐργάτες καὶ ἐργατικὲς ἑταιρεῖαι πείνι νὰ πηγαίνουν στὰ χω-
ράφια. Ἦρθε τὸ θέρος καὶ κανεὶς δὲν πηγανε πείνι νὰ θερίσῃ. Ἐ-
πειδὴ στὸν τόπο πείνι καὶ ἀναδουλεύει. Λέγαν οἱ ἀρχόντοι πὺς
ἦταν καμωμένα αὐτοῦ τοῦ ἕνου ποὺ ἦρθε στὸν τόπο γιὰ
νὰ πιστέψῃ τὴν φτωχολογία. Δὲν τὸ ἔβλεπον· ἴσως νὰ ἦταν
καὶ ἐκεῖ. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος, γιατί ἐγινε
φανερὰ, ἦταν πὺς αὐτὸς πολεμοῦσε ὅσο μπορούσε νὰ συνδράμῃ
ἐπὶ τὸν κόσμο στὴν πείνι του καὶ τὴν δυστυχία του ἀφοῦ
ἦταν πὺς αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα καὶ ἀποξενώθηκε
ἀπὸ τὸν λαόν καὶ δὲν εἶχε, ἔπειτα καὶ ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν ἤ-
σαν σ' αὐτὸν καὶ ἔφεραν καὶ ἀπὸ τὸ σπασίμα τους γιὰ νὰ

μποροῦν ἡ ἐργασία νὰ κρατήσῃ καὶ οἱ ἀρχόντοι. Ἐβγαλὶν
ἡ ταπεινὴ γυναίκα ἀπὸ τὴν κασιέλλαν τοῦ ὅς καὶ τὰ νυχτὰ τους
καὶ τὴς προῖκες τὸν κοριτοῦν τους ἀκούει. Ἦσαν σ' αὐτὸν καὶ ἡ
ἀμωρτοῦς γυναίκα, ἡ ξεστρωμένη καὶ ἡ ξεγραμμένη ἀπὸ τὴν κοι-
ωνία καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλα τὰ χρυσάφια τους, ὅσα εἶχαν πάρει ἀπὸ
περαστικῶν γιὰ νὰ πουλήσουν τὸ σῶμα τους. Καὶ αὐτὸς τὰ δέχτηκε
ἀφοῦ τοὺς εἶπε: «Εἰσαίτε καὶ σφίς τὰ θύματα τῆς ἀνθρώπινης ἀδι-
κίας».

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν καταγέλασαν ὅσοι τὸν θέλει νὰ κατὰ ἐπα-
νάστασι καὶ τὸν κινηροῦσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ αὐτὸς κινεῖται.

Ὅλοι εἶχαν αὐτὴ τὴ νύχτα κλείσει στὰ σπίτια τους καὶ εἶχαν
ἀμπαρθεῖ πόρτες καὶ παράθυρα. Ἀν κανένας πὺς θαρροῦσε καὶ
περίεργος ἄνοιγε τὸ παράθυρό νὰ δῇ τί συμβαίνει, οἱ στρατιῶτες
φώναζαν μὲ τρομακτικὴ φωνή:

— Κλείστε τὰ παράθυρα! Ὅτιο παράθυρο μείνῃ ἀνοιχτό, θὰ
πυροβολοῦμε μέσα!

Καὶ αὐτὸ γιὰ ἀσφάλειά τους, φοβόντουσαν οἱ στρατιῶτες ὥστε
οἱ ἐπαναστάτες τοὺς εἶδον ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Μὰ οὐδένας
ἐπαναστάτης: Ὅχι μόνον ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν κατεκλειστά, μὰ ὁ
κόσμος φοβότανε γ' ἀμωρτοῦ καὶ τὰ φῶτα ἀσπιδέα. Μπροστὰ στὴν
Παναγιά κανένα καντήλι δὲν ἔκαψε ἐκεῖνη τὴν τρομακτικὴ νυχτὰ!

Μόνον ἡ καλὴ ξεγραμμένη, ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀπὸ τὰ πα-
λὰ τὰ χρόνια μαζέψῃ διὰ πολλὰ, πουλώντας τὰ κάλλη της,
εἶχε τὸ φανάρι τῆς ἐξοπιστίας τῆς ἀναιμίας. Ἦταν αὐτὸ γιὰ
νὰ τραβήξῃ κανέναν περαστικόν, κανέναν πλούσιον ἕνο, ποὺ θὰ
περνοῦσε ἀπὸ τὴ χώρα ἐκεῖνη τὴ βραδεῖα ἀνέμερος γιὰ δὲ σι-
νέβαινε; Κάποιον ποὺ θὰ εἶχε στὰ χεῖρά του τὸν ἀλόγου του
φορτωμένο τὴ λίρα γιὰ νὰ βοῦν τὸ προῖ στη μεγάλη πόλιν
καὶ νὰ καταθέσῃ τὰ χρυσάφια στὴν πύλιν; Ὅχι. Ἡ καλὴ
Μαγδαλὴν, δὲν εἶχε πείνι ἀνάγκη ἀπὸ χόρημα. Οὐτε ἦταν πείνι

στην πρώτη νεότη της, και τα κάλλη της ήταν μαρμαρένια. Τώρα απεναντίας, αντί να πάρη, σκορπούσε σε έλεημοσύνες, όσα χρόνια είχε μαζέψει. Και το φως το είχε αναμμένο, γιατί είχε μέσα της: «Αν τυχόν περάσει κανείς τη νύχτα από τη χώρα μας, μέσα στο τόσο σκοτάδι, ως βοή και λίγο φως να παραγορηθί και να μερέψη η ψυχή του!» Έπειτα, συμπληρώνοντας τη σκέψη της, είπε πάλι μέσα της: «Και αν αγριέψη μέσα στο τόσο σκοτάδι και γυρέψη να μωθή τι συμβαίνει, γιατί να μη δώ η φως σε μια πόρτα; Έτσι θα λησεί να χτυπήσει για να ρωτήσει, να πληροφορηθί. Και αν φοβηθί να προχωρήσει μέσα σ' αυτή την τρομαχτική νύχτα, γιατί να μη το σπρώξω να κοιμηθί και σάν ξεμερώση ο Θεός τη μέρα βλέπουμε!»

Και πάντα μιλώντας μονάχη της πρόσθεσε: «Έπειτα όλα είναι κλειστά. Ούτε ξενοδοχείο, ούτε χάνι, ούτε φωτιά για έναν καφέ. Θα το ανοίξω να του δώσω ξεστό φαί και λίγο νερό στο άλογο του».

Και να εκείνη την ώρα που ανάδενε αυτά στο λογισμό της, ακούστηκε ένα τρομαγμένο χτύπημα στην πόρτα της. Η παρακώρη της πετάχτηκε από το στρώμα της και της φώναξε:

— Κυρά, να μην ανοίξουμε!

— Και γιατί να μην ανοίξουμε; Η θύρα μου δεν έμεινε ποτέ κλειστή για κανένα. Στα παλιά τα χρόνια χτυπούσε ο πολέμος και μεθυσμένοι και τώρα χτυπάει ο φτωχός και ο νησιτικός. Σ' όλους ανοίξα πάντα.

— Και, μα όχι άποψε...

— Και γιατί; Τι φοβάσαι; Άς φάξουν, δεν έχουμε κρυμμένο αυτόν που ζητάνε. Κάνα δυο μοιρά έχουμε μόνο που παρότησαν ή... τιμες μάνες τους και εγώ η περιουρημένη τα περιμάζωσα από το δρόμο. Δεν πιστεύω αυτά να τους φταίνε τίποτα.

— Μά αν τύχει και...

— Αυτός που έπαινε; Και δε χαίρεσαι; Θα τον κρύψουμε!

— Θα τον κρύψουμε;

— Κάθε τώρα όπως σου λέω...

Και κοιτώντας τη λάμπα με τρομαγμένο χέρι, η παρακώρη άνοιξε την πόρτα.

— Καλησπέρα. Πενταοαία, άνοψ-σπινε να λή μιά φοβισμένη άνδρική φωνή και τα πέταλα του άλογου του κρότησαν στο πεζούλι της πόρτας.

— Βλέπω ξέρισε το δνομά μου, άπάντησε εκείνη και πούος πές δέ με ξέρει από τα παλιά τα χρόνια, σ' όλα τα γύρω χωριά; Δέσε το άλογο σου και έμπα μέσα να ξεσταθής.

Ο Ξένος σε λίγο βρισκόταν μέσα και καθόταν στο ντιβάνι. Έριξε μια ματιά γύρω του:

— Τιποτα δεν άλλαξε εδώ μέσα, εδώ και τόσα χρόνια, που είχα ξαναρθει...

— Μονάχα εγώ βέβαια άλλαξα...

— Όσο νάνω... Τα χρόνια περνάνε... Το περιμένα, γν αυτό έλεγα πώς δέ θ' άνοιξη η πόρτα στο χτύπημά μου... Μά ήταν η υιήν πόρτα που είχε φως...

— Η πόρτα μου πάντα άνοίγει από παλιά συνήθεια... Και τώρα όπως και πάντα δεν άρνείμα, δτι και αν μου ζητήσουν... Με τη διαφορά πώς οι άνθρωποι δεν σου ζητάνε παρά, δτι έχεις... Τα κάλλη μου μοιάζωσαν το λοιπόν βέβαια και αν ήθελα να τα δώσω, δέ θα μου τα ζητούσαν...

— Μιλās κομμάτι σκοτεινά, όπως δά άπόψε έτσι είνε διη η πολιτεία σας... Μά τί συμβαίνει; Κάτι το έκτακτο!

Κάθισε και του τα είπε όλα με τη σειρά τους.

— Όποτε λές άπόψε να κοιμηθώ εδώ;

— Δεν είναι ενόδ που δά σε δίδωω.

Ο Ξένος έριξε μια ματιά στο ζωνάρι του. Έκείνη γυναίκα πολίτευη, κατάλαβε πώς ήταν έρωσμένος στη λίρα και πώς φοβόταν να κοιμηθί σε μιάς άνομης γυναίκας το σπίτι. Φώναξε την παρακώρη της και της λέει:

— Το πιστεύεις πώς ακόμα δεν ξέρω ποιά από τα τσουβαρία μου πήγες και τα πρόσφερες στην άρκατειά; Φέρε την κασέλλα να δώ.

Και έφερε η παρακώρη την κασέλλα κ' εκείνη άδειασε επάνω στο περσιό χαλί το μιλάμα, το χρυσάφι, το μπυλάντι, το διαμάντι, και το μαργαριτάρι. Όσες λίρες είχε ο Ξένος στη ζώνη του δέ φτά-ναν σ' άγοράση ούτε ένα απ' αυτά τα άτιμητα κοσμήματα. Ήρ-θαν τα μάτια του και θάμψωσαν. Κατάλαβε το κίνημά της, μα από την ντροπή του δεν είχε τίποτα. Γύρισε την κουνέτα άλλοθι.

— Ξέρεις πώς στά παλιά τα χρόνια έρχόσονται συχνά εδώ;

— Έτσι, Πού να θυμάμαι, Κ' εσύ ένας μέσα στους πολλούς.

— Μου είχες πει πώς είχες ένα παιδί... Θυμάμαι, ο καημός σου ήταν τότε πώς το είχες χάσει. Τώρα δά ήταν μεγάλο...

— Τριάντα τριών χρό-νων. Ήμουν δεν ήμουν δεκαεφτά χρόνων όταν το γέννησα.

— Και δεν κατάφερες

να το βοηθί;

— Δεν το βοήκα, μα το έλπιω πώς ξή.

— Καλά, πώς; Δεν καταλαβαίνω. Κάτι μου είχες πει τότε, μα θυμάμαι...

— Ζούσα τότε σε μια άλλη πολιτεία, Άμα μεγάλωσε και άρχισ-να νουώθη, πώς να το κρατήσω μέσα στο άνομο σπίτι μου; Το συμπή-σαν κάτω... τίμιοι άνθρωποι, που δεν έκαναν παιδιά... αν μαζή-να πής τίμους εκείνους που κλέβουν ένα παιδί από τη μάνα του... Ένα άντρούνο που ήταν άκληρο. Το είδαν να παίζη στη γειτονιά και μου το ζήτησαν. Έγώ δεν ήθελα να το δώσω. Ήθελα να το βάλω εντός σ' ένα σχολείο, εκεί κάτω στη μεγάλη πολιτεία, για να σπου-δάση. Μά εκείνοι μου είπαν: «Και τί δνομα δά έχη το παιδί μέσα στο σχολείο; Θέλεις να του λένε όλοένα πώς είνε νόθο, πώς ότι της ξεγραμμένης το παιδί και να το περπαίνουν;». Κ' έτσι με κα-τάφεραν και τώδωσα. Όσο πηγαιναν μακριά, στην πρωτεύουσα. Μά είπαν πώς από εκεί θα μοιγγραφαν τακτικά. Στην άρχη μοιγγρασαν, μά έπειτα τίποτα... Πήρα τα μάτια μου και πήγα και στην πρω-τεύουσα. Τους γύρενα μέρες, τους γύρενα μίνες, έπ' τέλος, οι π-ποιος μου είχε πώς φώναγ γ' άλλοθι, σε κάποια έπαρχία, μα καί-δεν ήξερε πού! Και πού δεν πήγα και δέ γύρισα! Χώρος και πο-λιτείες. Έπ' τέλους απελπίστηκα και καταστάλαξα εδώ...

Σε λίγο ο Ξένος, κουρασμένος, πήγε να κοιμηθί στο διπλό δω-μάτιο. Η παρακώρη πάλι έγειρε και βοδεία κοιμόταν, μα η Πα-ναραία ακόμα άρπυνοούσε, συνηθισμένη απ' τα παλιά χρόνια να ξε-νυχτάει. Έξαφνα, ακούστηκαν δυο σιγανά χτυπήματα στην πόρτα, σάν από κάποιον που φιλαγόταν να μην κινήη κρότο. Γ' αυτό, ότι ο Ξένος, ούτε η παρακώρη άκουσαν. Έκείνη πήγε σ' άνοιξη πού-της. Άμέσως γνώρισε τον Ξένο, τον έπαινασάτη, αυτόν που γύρε-η έξουσία. Της τον είχαν δείξει με-φορά από μακριά. Δίχως να πα-ραχθί καθόλου, σάν να γινόντα-ναι πού περιμένα, πού προσηνέ-ταν, του λέει ήρεμα:

— Πέρασε μέσα και έχω μέρες να σε κρήνω καλά.

— Με κατάλαβες πούος είμαι;

— Μ' αν έμπα και τόσα χρο-νια μέσα στην άμαρτία, έμπα να ξεχωρίζω τους ανθρώπους.

— Γιατί μέσα στην άμαρτία;

— Ά, εσύ δέ με ξέρεις; Δι-σου μίλησαν ποτέ για την Πανα-ραία με τόνωμα;

— Ά, εσύ είσαι πούτος; Τί-σα και τόσα για τους φτωχούς και πενταμένους, που θέλουν ο άρ-στοι να παιδεύουν; Σ' εύχαρισ-τώ κυρά μου!

— Δεν ήταν δικά μου... του κόσμου ήταν! Άν χρειάζεσαι τί-άλλα, εδώ είναι μια κασέλλα γεμάτη. Άν είχα το παιδί μου, δά ήταν στα χρόνια σου.

— Ξέρεις πώς κ' έμένα η μητέρα μου ήταν... ήταν... πώς να την πώ;... ήταν άμαρτωλή...

— Και πέθανε;

— Πού να ξέρω;

— Γιατί πού να ξέρεις;...

— Δέ με μεγάλωσε αυτή... Με μεγάλωσαν κάτω ξένοι άν-θρωποι... Μά τί το θέλεις, οί Ξένοι δεν πονάνε ποτέ... Έπειδ' έπ' από μικρό μου άρεσε να μιλάω με τους ύπηρετες του σπιτιού και στο σχολείο να κάνω παρέα με τους πιδ φτωχούς απ' τοίς συμμα-θητές μου, που έκαναν παρατήρησι κ' έπειδ' εγώ δεν τους άκουσα και σήκωσα κεφάλι, μα μέσα μου είπαν θυμωμένοι: «Πώς φαίνε-σαι πώς δεν είσαι γνός μας, μα είσαι το παιδί μιάς ξεστομένης». Σάν μεγάλωσα ακόμα και άρχισα να βλέπω την άδελφή στον κόσμο, όλο και μάλλον περισσότερο μαζί τους και έννοείται, όλο και πιο χτυπούσαν το ίδιο, πώς δεν είμαι δηλαδή γνός τους, μα παιδί με-ποιας άμαρτωλής. Ήρθε λοιπόν μα μέρα, είδα κ' απόειδα, ήρθε τα μάτια μου κ' έβγαλα απ' αυτούς και γυρίζω τον κόσμο για να βρω δικαιοσύνη, άλήθεια και τη μάνα μου, μα κανένα απ' τα γύ-ρω δεν κατάφερα να βρω. Απελπίστηκα πειά και είπα πώς σε κάποιο άλλο κόσμο θα βρισκεται η μάνα μου μαζί με τη δικαιοσύνη και την άλήθεια.

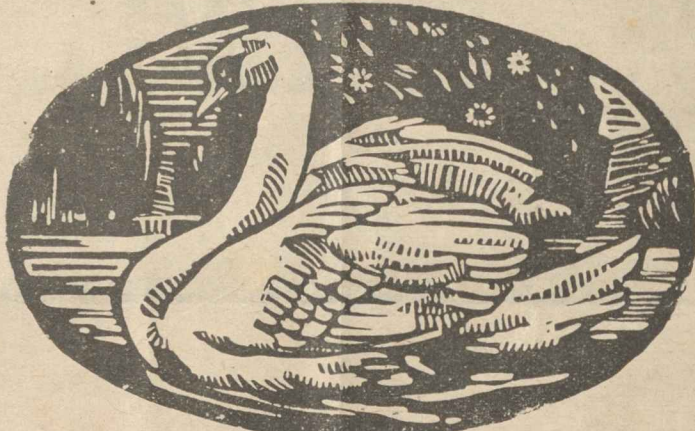
Η Παναραία έμεινε σάν κεραυνόληπτη και τα μάτια της έ-χαν βουρκώσει. Δεν μπορούσε απ' την ταραχή της, να τον ρωτή-κατί που ήθελε. Έπ' τέλους, μέσα σε λιγμούς, ψιθυρίζει:

— Άνα... Άντρέας...

— Να... αυτό ήταν τόνωμά τους. Αυτόνδ που με μεγάλω-σαν... Πού το ξέρεις;

Μά δεν πρόφτασε σ' άποσώση το λόγο του και η Παναραία τον έ-βγαλε στην άρκατειά της.

Οί πιδ θαρραλέα απ' τους φίλους του θύ-...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Φ. Σ.

Φυσιογνωμία περίεργη, ιδιόρρυθμη. Έκ πρώτης όψεως δ-αν την άνταρσίση κανείς, δεν διακρίνει τίποτε περισσότερο από την άνδρεια φρεσκάδα των 18 ετών της. Μόλις όμως βγάλει τα γυαλιά της, διαβλέπει μια στανία έκφρασι και δελτικό-τητα έπηρεαστή. Έκ των έλεγκτων, πλέον έλεγκτη. Στην όμιλία της, στο συζητητικό ύφος της διακρίνεται η Φαναριώτικη προέλευσις της. Κοιμητοτή, εύρωστη, δαλπαμένη. Μόνον που δεν διασαφηνί-ζα κανείς εύκολα αν είναι Άγγλισ ή Γαλλίς —τόσο τέλεια όμιλεί και τις δύο γλώσσες. Πάντως όμως δεν είνε αυτός λόγος να μη χρησιμοποιή και τα έλληνικά.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές δεξίωσις παρά τήν Πρεσβευτή της Ούγγαρίας και η κ. Μολντοβάν.

— Η οικοδόποινα με μαύρη τουαλέττα, έδέχετο τους κεκλημέ-νους με πολλή άδρότητα.

— Παρευρέθησαν η κ. Μιχαλακοπούλου, η κ. Καφαντάρη, ο Πρεσβυτης της Άγγλίας και η κ. Ράμσεϋ, ο Πρεσβυτης της Γαλλίας και η κ. Κλεμιάν Σιμόν, ο Πρεσβυτης της Ιταλίας κ. Ρόσι ντε Λιον-Νέρο, η Πρέσβειρα της Γερμανίας κ. Άρξενλορ, ο Πρεσβυτης της Τουρκίας και η κ. Ένις Μπέη, η Πρέσβειρα της Βουλγαρίας κ. Νέζκοφ.

— Επίσης ο Σύμβουλος της Γερμανικής Πρεσβείας και η κ. Έστερλάν, η κ. Βάλτερ, ο Γραμματέης της Τσεχοσλοβακικής Πρεσβείας και η κ. Βίσκεκ, η Μαρκηρία Τριόμφι και η δεσ Τριόμ-φι, η κ. Φραντζή, ο Ναύαρχος Ιωαννίδης, ο κ. και η δεσ Βούρου, η κ. Λούμανη, η δεσ Ύψηλάντη, η κ. Μπαλτατζή, η κ. Μαξίμου, ο κ. και η κ. Άγγυροπούλου, η δεσ Εύκλειδη, η δεσ Φραντζή, η δεσ Κεσία, ο κ. Κατληλάζαρος, κλπ.

— Έπειτα προχθές παρά τήν κ. και τήν κ. Εύγενίδη προς χάριν της νεολαίας.

— Τους πολυπληθείς κεκλημένους έδέχετο η κ. Εύγενίδη με μαύ-ρη τουαλέττα και κόκκινη ζακέττα, βοη-θυμένη από τις δημοφες κόρες της.

— Μεταξύ των προσκεκλημένων, η πιδ όφραξ έμμερσις: Η δεσ Πεσματζό-γλου, η δεσ Κεσία με λευκά, η δεσ Άνδριανή, η δεσ Σταθάτου.

— Παρευρέθησαν η δεσ: Μιχαλακο-πούλου, Λορένδου με πρόσινα, Μιχαλα-κοπούλου με μπλε, Μάτσα με πρόσινα, Ά-πέρη, Μ. Σταθάτου με πρόσινα, Ψιακή, Λαυρά με ροζ.

— Επίσης κ. και κ. Α. Μάτσα, κ. και κ. Ζαρίφη, η κ. Κ. Μάτσα, κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

αν στο δρόμο πριν ξεμερώσει και έπει-θη τον είχαν χάσει και δεν ήξεραν πού πηγαίνανε, άνηγωντας τους στρατιώτες που γύριζαν και έβγαζαν και κάθε άλλο κούνητο, άρχισαν να φωνάζουν:

— Όπου κ' αν είσαι και κρύβεσαι, η πιδ βασίλη το παλάτι, η στις άμαρ-τωλές το άνομο σπίτι, σήκω και φύγε, γιατί αν σε πιάσουν, αλλοιμονό σου!

— Άνθρωποι που δά ξεσάση διη τους η μαγία!

Και οι δυο άπάνω στο άλογο του Ξέ-νου που ακόμα κομμάτανε με τις λίρες στο ζωνάρι του. Και οι δυο άπάνω στο ίδιο άλογο, μέσα και γνός, ο ξεγραμμένος και η ξεγραμμένη, κατάφεραν κ' έτέρα-σαν πον ξεμερώσει, χωρίς να τους δι-καίσει, πιάσαν τον κάμπο, χάθηκαν στη γειτονιά, τραβώντας για άλλες χάρες και άλλες πολιτείες, για να γλυτώσουν από την άδελφή και να βρουν δικαιοσύνη και άλήθεια.

Τραπεζάκι από ξύλο έβένου, με τραπεζομάντηλάκι δαντελλωτό, άσορτι με το μαξιλάρι του ντιβανιού.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δ. Ν., Πειραιά. — Όταν ένας κύριος συναντά μια γνωστή του κυρία ή δεσποινίδα στο δρόμο, δεν την σταματάει ποτέ για να της μιλήση, έκτός αν αυτή πρώτη δείξει διάθεσι να σταματήση. Ένας λεπτός κ' εύγενής κύριος, δεν μιλάει ποτέ σε μια κυρία με το καπέλλο στο κεφάλι. Άν ο καιρός είνε πολύ ψυ-χρός, ή κυρία πρέπει να πη στον συνομιλητή της να φορέση ξανά το καπέλλο του και μάλιστα αν πρόκειται για κύριο ήλαιομένο. Έπ' της δεν θ' άπομακρυνθί πρώτος ο κύριος, αλλά θα περιμένη να τον άποχωρήτη ή κυρία.

Μα ρίαν Χ., Ένταϊθα. — Είνε της μόδας τα δαχτυλίδια με τα παλιά βαρειά δεσμάτα και τις μεγάλες πέτρες, και τα πλατεία σκα-λιστά βραχιόλια από άσημη ή χρυσό ή και από μέταλλο ήμισιόν. Με βαριανά ντεκολτέ φορέματα θα φορέσουμε και μακριά σκουλαρίκια, άσορτι με τα άλλα κοσμήματά μας.

Θά συνθηζόνται επίσης πολλή έφ'ετος τα κοράλλια και οί άμέθι-στοι, που δεν κοστίζουν και τόσο, αλλά κάνουν πολλή όραία έντύπωση.

Ά ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α ν «Μπονκέτο», Παλαιόν Φάλη-ρον. — Σας σνιστώ γ' αυτό που με ρωτάτε, τοπικές φρεσίδες με σρονγγάρι, βρεμένο σε άλαιομένο νερό και κομπρέσες με κόλλα.

Μ. Γ., Πόρτ-Σάφ. — Για ν' άσπρίσουν τα δόντια σας, να τα τρίβετε επί κάμποσο καιρό με την έξης σκόνη:

Carbonate de chaux précipité 25 gr.

Perborate de soude 1 »

Poudre de savon 7 »

Camphre pulvérisé 1 »

Essence d' anis 2 »

Για το κοκκίνισμα της μύτης, σάς σνιστώ την λοσιόν, την όποια σνιστώ και στη φύλη «Χαμένη Άγάπη» στο 460 φύλλο του «Μπου-κέτο».

Ά γ γ ο ύ σ τ ι α, Πειραιά. — Για το τριχώμα του κεφαλιού, να μεταχειρίζεσθε, κατά διαλείμματα, την έξης σκόνη, ή όποια είνε ή πιδ άδελφής απ' όλης:

Bisulfite de chaux 2 gr.

Glycerol d' amidon 1 »

Amidon 1 »

Δεν έχω καμιά ιδέα για την κορέα που με ρωτάτε.

Μιρίκ, Κόκκινον. — Για τις πρώ-τες οντίδες, σάς σνιστώ, αν έλαθε άδωναν, να προσπαθήσετε να παχύνετε και να κάνετε κάθε βράδυ μασάζ τεχνι-κό και έλαφρό με το έξης γέφυμα:

Lanoline 10 gr.

Beurre de cacao 10 »

Eau de roses 10 »

Alumina 10 »

Μαρίλιν Ντ 66, Πειραιά. — Άφού σάς όφείλησε ή λοσιόν, την όποια σάς έχω σνιστήσει, έξακολουθήσατε την, ήμέ-ρα παρ' ήμέρα.

Όσο για τα μικρά μπαλάνια των πο-διών και των χεριών, σάς σνιστώ, να τα κάνετε με χλωρό νερό, στο ό-ποιο θα έχετε λίθος άσκητι σάδα του φαρμακείου.

Ι. Τ. Α., Ένταϊθα. — Για να μην πέ-φτουν τα γυαλιά σας και για να πινά-σουν και να δυνατώσουν, σάς σνιστώ να τρίβετε το δέγμα του κεφαλιού σας, πού-κι και βράδυ, με την έξης πολύ άποτελεσμα-τική πουάδα:

Βετέλινα 90 γραμ.

Medevia βολινά 150 »

Chlorhydrate de pilocarpine 1 »

Όσο για τα σπειρία, να πίνετε κάθε πρωί ποτακαλάδα και το βράδυ κα-κόνημο, ν' άποφεύγετε δε τα ποτά, τις σάλτσες, τα πολλά καφέα και τα μπα-χαρικά.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Τραπεζάκι από ξύλο έβένου, με τραπεζομάντηλάκι δαντελλωτό, άσορτι με το μαξιλάρι του ντιβανιού.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δ. Ν., Πειραιά. — Όταν ένας κύριος συναντά μια γνωστή του κυρία ή δεσποινίδα στο δρόμο, δεν την σταματάει ποτέ για να της μιλήση, έκτός αν αυτή πρώτη δείξει διάθεσι να σταματήση. Ένας λεπτός κ' εύγενής κύριος, δεν μιλάει ποτέ σε μια κυρία με το καπέλλο στο κεφάλι. Άν ο καιρός είνε πολύ ψυ-χρός, ή κυρία πρέπει να πη στον συνομιλητή της να φορέση ξανά το καπέλλο του και μάλιστα αν πρόκειται για κύριο ήλαιομένο. Έπ' της δεν θ' άπομακρυνθί πρώτος ο κύριος, αλλά θα περιμένη να τον άποχωρήτη ή κυρία.

Μα ρίαν Χ., Ένταϊθα. — Είνε της μόδας τα δαχτυλίδια με τα παλιά βαρειά δεσμάτα και τις μεγάλες πέτρες, και τα πλατεία σκα-λιστά βραχιόλια από άσημη ή χρυσό ή και από μέταλλο ήμισιόν. Με βαριανά ντεκολτέ φορέματα θα φορέσουμε και μακριά σκουλαρίκια, άσορτι με τα άλλα κοσμήματά μας.

Θά συνθηζόνται επίσης πολλή έφ'ετος τα κοράλλια και οί άμέθι-στοι, που δεν κοστίζουν και τόσο, αλλά κάνουν πολλή όραία έντύπωση.

Ά ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α ν «Μπονκέτο», Παλαιόν Φάλη-ρον. — Σας σνιστώ γ' αυτό που με ρωτάτε, τοπικές φρεσίδες με σρονγγάρι, βρεμένο σε άλαιομένο νερό και κομπρέσες με κόλλα.

Μ. Γ., Πόρτ-Σάφ. — Για ν' άσπρίσουν τα δόντια σας, να τα τρίβετε επί κάμποσο καιρό με την έξης σκόνη:

Carbonate de chaux précipité 25 gr.

Perborate de soude 1 »

Poudre de savon 7 »

Camphre pulvérisé 1 »

Essence d' anis 2 »

Για το κοκκίνισμα της μύτης, σάς σνιστώ την λοσιόν, την όποια σνιστώ και στη φύλη «Χαμένη Άγάπη» στο 460 φύλλο του «Μπου-κέτο».

Ά γ γ ο ύ σ τ ι α, Πειραιά. — Για το τριχώμα του κεφαλιού, να μεταχειρίζεσθε, κατά διαλείμματα, την έξης σκόνη, ή όποια είνε ή πιδ άδελφής απ' όλης:

Bisulfite de chaux 2 gr.

Glycerol d' amidon 1 »

Amidon 1 »

Δεν έχω καμιά ιδέα για την κορέα που με ρωτάτε.

Μιρίκ, Κόκκινον. — Για τις πρώ-τες οντίδες, σάς σνιστώ, αν έλαθε άδωναν, να προσπαθήσετε να παχύνετε και να κάνετε κάθε βράδυ μασάζ τεχνι-κό και έλαφρό με το έξης γέφυμα:

Lanoline 10 gr.

Beurre de cacao 10 »

Eau de roses 10 »

Alumina 10 »

Μαρίλιν Ντ 66, Πειραιά. — Άφού σάς όφείλησε ή λοσιόν, την όποια σάς έχω σνιστήσει, έξακολουθήσατε την, ήμέ-ρα παρ' ήμέρα.

Όσο για τα μικρά μπαλάνια των πο-διών και των χεριών, σάς σνιστώ, να τα κάνετε με χλωρό νερό, στο ό-ποιο θα έχετε λίθος άσκητι σάδα του φαρμακείου.

Ι. Τ. Α., Ένταϊθα. — Για να μην πέ-φτουν τα γυαλιά σας και για να πινά-σουν και να δυνατώσουν, σάς σνιστώ να τρίβετε το δέγμα του κεφαλιού σας, πού-κι και βράδυ, με την έξης πολύ άποτελεσμα-τική πουάδα:

Βετέλινα 90 γραμ.

Medevia βολινά 150 »

Chlorhydrate de pilocarpine 1 »

Όσο για τα σπειρία, να πίνετε κάθε πρωί ποτακαλάδα και το βράδυ κα-κόνημο, ν' άποφεύγετε δε τα ποτά, τις σάλτσες, τα πολλά καφέα και τα μπα-χαρικά.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Τραπεζάκι από ξύλο έβένου, με τραπεζομάντηλάκι δαντελλωτό, άσορτι με το μαξιλάρι του ντιβανιού.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δ. Ν., Πειραιά. — Όταν ένας κύριος συναντά μια γνωστή του κυρία ή δεσποινίδα στο δρόμο, δεν την σταματάει ποτέ για να της μιλήση, έκτός αν αυτή πρώτη δείξει διάθεσι να σταματήση. Ένας λεπτός κ' εύγενής κύριος, δεν μιλάει ποτέ σε μια κυρία με το καπέλλο στο κεφάλι

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΔΡΑΚΑΙΝΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΛΕΟΝ-ΜΑΡΤΙΝ

Α τελευταία έτη της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου, παράδοξα πράγματα συνέβαιναν στο Παρίσι. Κάθε τόσο εξαφανίζονταν κι ένας άρρεας νέος, και κανείς δεν μάθαινε πού, τίποτα γι' αυτόν.

Ο κόσμος άρχισε ιδίως ν' ανησυχά όταν, μέσα σε δύο μήνες, εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς είκοσι έξη από τους καλύτερους νέους του Παρισιού.

Τού κάκου ή 'Αστυνομία προσπάθησε με κάθε τρόπο να ρίξει φως στην σκοτεινή αυτή υπόθεση. Παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατόρθωσε ν' ανακαλύψει απολύτως τίποτα.

Οι γονείς ήταν πενι τρομοκρατημένοι και δεν άφηναν τα παιδιά τους να βγαίνουν μόνα τους έξω.

Την έποχή αυτή ζούσε κι ο νεαρός κόμης Ντ' Έβεγιέ, ένας από τους ώραιότερους νέους του Παρισιού.

Ο πατέρας του Ντ' Έβεγιέ, τρομαγμένος απ' τις αλλεπάλληλες εξαφανίσεις, δεν άφηνε το γιό του να βγαίνει μόνος στους δρόμους, άλλ' έβάζε ανθρώπους του να τον παρακολουθούν, συχνά δε κι αυτός ο ίδιος τον παρακολουθούσε από μακριά, χωρίς να τ' αντιλαμβάνεται ο γιός του.

Έτσι, καθώς ο νεαρός κόμης περπατούσε μια μέρα στο δάσος των Φιλωρών, είδε έξαρνα να έρχεται προς τ' μέρος του μια νέα και καταπληκτικά όμοια γυναίκα. Μερικά βήματα μακριά της, περπατούσε μια μάορη γοργά, ή οποία φαινόταν να εινε ή ακόλουθος της πεντάμορφης κυρίας.

Η όμοια άγνωστη ήταν ψηλή, με λεπτό και λυγρό σώμα, με δέμα λευκότατο και κατάμαυρα μαλλιά και μάτια. Προχωρούσε δε μ' ένα βήμα επιβλητικό και χαριτωμένο μαζί, σαν μια θεά του Όλύμπου.

Κι ή φορεσιά της ήταν κομψή και πολυτελής και της πήγαινε θαυμάσια. Φορούσε ένα φόρεμα από πράσινο βελούδο, με στενό κορσάκι και πλατιά φούστα, κρατούσε ένα χαριτωμένο μικρό μανδύον στα χέρια της και το καπέλλο της ήταν ένα είδος ανατολίτικου τυμπάν, τυλιγμένο με γάζες. Περιδέσμια, βραχιόλια και καρφίτσες από διαμάντια και σμαράγδια, στολίζαν τη βασιλική όμορφιά της άγνωστης αυτής.

Ο νεαρός κόμης έννοιωσε την καρδιά του να χτυπάει πολύ δυνατά μέσα στο στήθος του, καθώς αντίκρισε την όμοια αυτή γυναίκα. Παρ' όλογο μάλιστα να λιποθυμίες απ' τη συγκίνησή του, όταν ή άγνωστη, περνώντας από κοντά του, τον κύτταξε γλυκά και του χαμογέλασε.

Κατόπιν, ή γόησσα πήγε και κάθισε σ' ένα πάγκο, κάτω από τα δέντρα. Η μάορη της συνοδός κάθισε πλάι της κι ο Ντ' Έβεγιέ είδε από μακριά τις δυο γυναίκες να συνομιλούν κρυφά.

Υστερα, ή πεντάμορφη σηκώθηκε και προχώρησε κάτω από τα δέντρα. Η μάορη όμως έμεινε στη θέση της κι έκανε νόημα στον νεαρό κόμηνα να πάει κοντά της.

Έκείνος πλησίασε άμέσως και τότε ή μάορη άρχισε να του λέη: — Όμοιο μου παλληκάρι, καθώς φαίνεται, δεν έμεινες άσχηγνής στο από την όμορφιά της κυρίας μου. Μα κι αυτή έννοιωσε κάτι μέσα της, μόλις σ' αντίκρισε. Η κυρία μου εινε τόσο καλή κι όμορφη! Δεν θέλει να υποφέρει γι' αυτήν. Θα σε περιμένη, άπόψε κιόλας, στις όχτς το βράδυ στη συνοικία του Αγίου Γερμανού. Εγώ θα σε περιμένα στην είσοδο της έγκαλοίας και θα σε οδηγήσω στο σπίτι της κυρίας μου. Όστόσο, μη νομίζεις πως έχεις να κάνεις με καμιά εύκολη γυναίκα. Η κυρία μου εινε πολύ δύσκολη, έχει γούστο ιδιότροπο, και μόνο εσύ της άρεσες τόσο. Εινε όμορφη, και πολύ πλουσία. Οι γονείς της πέθαναν, και της άφηναν μια πολύ μεγάλη περιουσία. Εύτυχιέμένος αυτός που θα κατορθώσει να πάρει γυναίκα του.

Την περιγρήπασα Ζαμπρόσκα, Έτσι λέγεται ή κυρία μου. Ο πατέρας της ήταν περίγρηψ Πολωνός, και ή μητέρα της Γάλλε άριστοκόρης. Είσα τυχερός, νέε μου, που ή περιγρήπασα, γνώρισε και σ' εκτίταζε. Τώρα, όλα εξαρτώνται από τον τρόπο, με τον όποιο θα της φερθής. Η χαριτωμένη μου κυρία τρελαίνεται για τους καλούς τρόπους.

Έλα, ντυμένος με το πλουσιότερο κοστούμι σου, και φέρε μαζί σου κι ένα πολύτιμο κόσμημα για να της το προσφέρεις ως έλάτνιο δέγμα.

(Από τα 'Απομνημονεύματα του 'Αστυνέου Πασέ)

της μεγάλης σου άγάπης. Η περιγρήπασα δεν έχει βέβαια άναγν από κοσμήματα, εινε φορτωμένη διαμαντικά, άλλα θα την συγκινήσει το δώρο σου.

—Θάρρο χωρίς άλλο, είπε ο Ντ' Έβεγιέ, κατευθυνόμενος και θα φέρο και το κόσμημα. Πές της κυρίας σου, ότι είμαι ή εύτυχιέμένος άνθρωπος του κόσμου, άφου καταδέχτηκε να ξεχωρίσει έμένα μέσα σε τόσους άλλους νέους.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο νεαρός κόμης, έβγαλε από τη τσέπη του ένα χρυσό νόμισμα, και τ' έδωσε στην μάορη ύπηρέτα.

Εκείνη, πήρε χαριτωμένα το νόμισμα, έκανε μια βαθιά έπαικισι, κι εξαφανίστηκε γρήγορα μέσα στο δάσος.

Ο Ντ' Έβεγιέ, έμεινε όρθιος στην θέση του, σαν μαγεμένος. Τού φαινόταν σαν όνειρο αυτή ή περιπέτεια. Κι έτρεψε με τη σκέψη, ότι ή ίδια βράδυ ή πεντάμορφη εκείνη γυναίκα θα τον περιέταν στο σπίτι της. Έτοίμε από έντυχία, ή μάλλον από την προσοκία μιας ύπερτάτης έντυχίας.

Αξάρνα όμως, παρουσιάστηκε μπρός του ο πατέρας του. Ο γρηραίος κόμης Ντ' Έβεγιέ, είχε παρακολουθήσει το γιό του, και κρυμμένος κάτω από τα δέντρα, άκουσε όλα όσα του είπε ή μάορη. Ο γιός του, τον κύτταξε έκπληκτος.

—Τ' άκουσα όλα, του είπε ο πατέρας του. Δεν θα πς τίποτα στο ραντεβού σου.

Ο νεαρός κόμης, χαμήλωσε τα μάτια, και ρώτησε δειλά: — Γιατί να μην πάω, πατέρα; Μου φαίνεται ότι διαί οι νέοι της ηλικίας μου έχουν τέτοιου είδους περιπέτειες.

—Είσα παιδί άκόμη, του είπε ο πατέρας του. Δεν καταλαβαίνεις, ότι κινδυνεύεις ίσως ή ζωή σου;

—Γιατί κινδυνεύει ή ζωή μου;

—Μέσα σε δύο μήνες, είκοσιέξη νέοι εξαφανίστηκαν, πάλι μου. Πού έξερεις αν ή δυο γυναίκες που αντίκρισες, δεν εινε μάη κάποιος φοβερός συμμορίας; Πού έξερεις αν δεν ένέχονται στην εξαφάνισι των νέων;

—Δεν τ' φαντάζομαι, πατέρα.

—Άκουσε, παιδί μου, Εγώ έχω την ιδέα, ότι αυτές ή γυναίκες θέλουν να σε παρασύρουν κάπου, για να σε σκοτώσουν. Λαλάν... ναι, να πς, να πς στο ραντεβού που σ' άφισαν.

Ο νεαρός κόμης, κύτταξε τώρα τον πατέρα του με περιτομή άκόμη έκπληξη.

—Να πς, εξακολουθώ ο κόμης, άλλα θα είδοποιήσω πρόθυμ μένος την άστυνομία. Έτσι θ' ανακαλυφθή το σπίτι όπου μένουν αυτές ή γυναίκες.

—Και όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα το καταλάβαινε ή όμοια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα αληθινό για να την ξεγελάσεις. Θα σου δώσω ακόμα και μια δυνατή σφυρίχτρα.

—Καί όμως, πατέρα, τόλμησε να πη ο νέος, αν δεν εινε έτσι, έτσι, όπως τ' φαντάζομαι;

—Τί έχουμε να χάσουμε; Εγώ όμως προσιφάνομαι ότι αν έχω άδικο. Έπ' τέλους θ' ανακαλυφθούν οι κακοί που κλέβουν τα νέα παλληκάρια. Να πς, παιδί μου, να πς. Άλλά θα σε παρακολουθώ από μακριά εγώ, μαζί με τους άστυνομικούς. Και θα σε δώσω να έλγεις δυο πιστόλια μαζί σου. Όσο για το κόσμημα, θα σε δώσω ένα διαμαντένιο παντατίρι να προσφέρεις στην όμοια κυρία.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ ΑΠΟ ΚΕ!

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η μέρα των Λευκομάτων και τα ατέγραφα των μεγάλων άνδρων. Τί γράφουν ο Μυσσέ, ο Μπαλζάκ, ο Δουμάς, ο Ούγκο. Ο γάμος και ή μακροβιότης. Η άρχαιότερη έρωτική έπιστολή, κτλ. κτλ.

Σ' όλες τις εποχές τα λευκόματα ήταν πολύ της μόδας. Πολλά μάλιστα από αυτά και ιδίως όσα είχαν ατέγραφοι γνώμες διαπρεπών άνδρων, έξεδούθησαν σε τόμους.

Από διάφορα λοιπόν έντυπα λευκόματα διαφόρων εποχών, σταχυο-λογούμε εδώ τις πιο χαρακτηριστικές γνώμες μεγάλων άνδρων.

Ο διάσημος Ιταλός μυθιστοριογράφος Α. Μπαρλι έχει γράψει σ' ένα λεύκωμα τα έξης:

«Μου ζητάτε ένα ατέγραφο. Θέλετε να σας δώσω καλύτερα... τον δρισμό του ατέγραφου; Δοιπόν, ατέγραφο εινε το ίχνος που άφίνει ένας άνθρωπος έναντι στο χαρτί. Άλλά δυστυχώς, τα σημερινά ατέγραφα δεν μπορούν να διατηρηθούν — όπως θα τ' ε-πιθυμούσαμε — και πολύ, γιατί ή μελάνη εινε από άνηλίνη, το χαρτί δεν εινε πια από περγαμηνή, ούτε ή πένα από φτερό χή-νας, άλλα από ντενεκέ...».

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε σ' ένα λεύκωμα: «Πόσες ήμέρες, δυσ-τυχία μου, δεν είδα να πεθαίνουν!».

Ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ, ο παχύσαρκος Γάλλος μυθιστοριογράφος, έξεδήλωσε την ακόλουθη επιθυμία του σ' ένα λεύκωμα: «Αχ!... να ήμουν πουλάκι!...».

Ο Άλφρέδος Μυσσέ έγραψε κάπου: «Ο Θεός να μάς φυλάη από τα... Άλ-μυουμ!».

Ο Άλεξανδρος Δουμάς (πατήρ), άφου βασανίστηκε, πούς έφερε πόσην ώ-ρα για να γράψει κάτι καλό σ' ένα λεύ-κωμα, κατέληξε να πη τέλος τη... μαορη αλήθεια: «Ένας τόμος γράφεται γρη-γορώτερα από μια σκέψη άόρητη!».

Στο λεύκωμα της μαρκησίας Παλαβι-τόνι, ή Γεωργία Σάνδη έγραψε κάτω από την έρώτη: «Τί εινε δόξα»;: «Ο καπνός της δόξας δεν αξίζει όσο ο κα-πνός της πίπας!».

Οι παντρεμένοι φαίνεται ότι ζούν πε-σιότερο από τους άνηπαντρους. Αυτό ούλάριστον αποδεικνύει ή στατιστική των θανάτων. Ο διευθυντής του Γρα-φείου Στατιστικής της Νέας Υόρκης

από έκατο γεροντοπαλληκάρια πεθαίνουν διαλάσει. Στη στατιστική αυτή δεν υπολογίστηκαν, φυσικά, όσοι δεν είχαν συμπληρώσει το 25ον έτος της ηλικίας των. Πάντως οι άνηπαντρες πεθαίνουν — όπως αποδεικνύεται — από νέοι απ' τους παντρεμένους. που φτάνουν κάπο-τε στα 80 και 90 χρόνια. Ο γάμος, κατά συνέπεια, μπορεί να θεω-ρηθή ως έγγηος μακροβιότης.

Η άσφατση έρωτική έπιστολή εινε άσφαλως εκείνη που ανέλα-λυνε και έμεινε σε διάσημος καθηγητής Φ. Νεϊλτον. Την έπιστολή αυτή την έχει γράψει μια κόρη της Βαβυλώνας από τριών χιλιάδων έτών, και την έστειλε στον άγαπημένο της. Δεν εινε βέβαια γραμμένη σε ρόξ χαρτί, ούτε άκτισμένη μέσα σε εφάελλον εύδοξη, άλλα — όπως όλα τα γραπτά δοκιμμένα της εποχής εκείνης — εινε μια μικρή πλάκα από πηλό, πάνω στην όποια έχον γραφθεί τα ακόλουθα:

«Πρός τον αγαπημένο μου Μπαρλι Σιμέλ, ο Σερμάς και ο Μαρ-τόνι να δώσουν μακροβιότητα. Τί κάνεις; Περιμένα είδησεις σου. Έ-πληγα στη Βαβυλώνα, άλλα δεν σε βρήκα, γλυκέ μου. Γι' αυτό ή καρδιά μου λυπήθηκε. Πές μου ότι θάβγεις να μ' εύρης γρήγορα κι' Εγώ θα είμαι εύτυχής. Πρέπει ναβγεις. Σε πόθησα... Είθε να ζήσης αιωνίως χάρη του θεατός μου!».

πραγματικότητα όνομαζόταν λαοδη Γυλφορ.

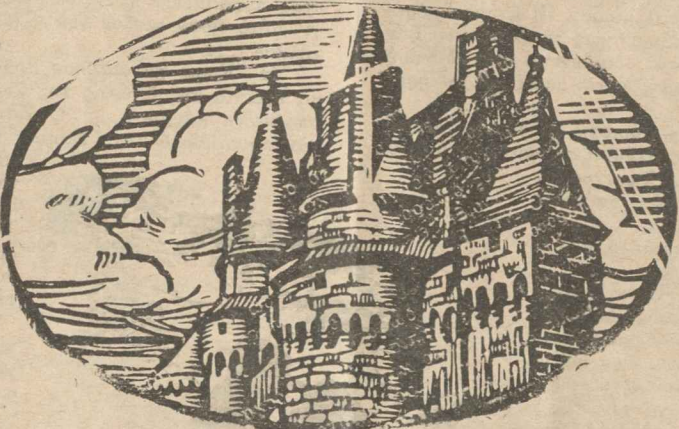
Καθώς όμιλόγησε ή ίδια, ήταν μέλος μιας τρομερής συμμορίας, που είχε άρχηγό τον έραστή της.

Ο ρόλος της ήταν να έλκην με τα θέλημά της τους νέους στο ύποπτο εκείνο σπίτι, για να τους ληστεύουν και να τους κόβουν βότε-ρα τα κεφάλια. Έπειτα από μερικές σκληρές έρωτικές μέτης, ή τρο-μερή λαοδη τους παρέδιδε στα χέρια των δυνάμεων για να τους άσφαλισούν.

Τα σώματά τους τα πουλούσαν σε φοιτητές της Ια-τρικής και τα κεφάλια τους, βαλσαμωμένα έμπλεκός, τα έστελναν στη Γερμανία, στους φρεναλόγους, για μελέτες.

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος, φοβούμενος το σκάνδαλο, διάταξε να γίνει ή έρεση της λαοδης, δυνά το δυνατόν άδουρόως.

Η «Δρακίνα» καταδικάστηκε σε θάνατο, άλλα φαίνεται ότι κάποιος αλλικός, θαμνώθηκε τόσο από την όμορφιά της, ώστε κατόρθωσε να της δώθ βα-σιλική χάρις!

ρώτησε έκπληκτος ο Ντ' Έβεγιέ.

—Δεν εινε αυτό το σπίτι της, είπε ή μάορη, άλλα θα σε δεχτή εδώ, για να μ' μάθης κανείς τίποτα.

Η γοργά όδρησε τον νέο μέσα στο σπίτι, κι άφου τον πέρασε από διάφορους διαδρόμους, σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα κλειστή.

—Άνοιξε εφε ή πόρτα, έδω εινε ή κυρία μου.

Ο Ντ' Έβεγιέ άνοιξε την πόρτα και τότε, ένα όνειρώδες θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια του.

Στο βάθος του δωματίου, επάνω σ' ένα μεταξωτό ντιβάν, ήταν έκαυμένη ή περιγρήπασα Ζαμπρόσκα, πολύ όμορτερη ακόμα με το διαμάντι της νυχτικό και τα λυτά μαλλιά της.

Μάις είδε τον νεαρό κόμηνα, φάνηκε ταραγμένη και ξαφνιασμέ-νη, και με μια κίνηση ντροπική μύεψε τις πτυχές του νυχτικού της έναντι στο άνοιχτό της στήθος.

Ο Ντ' Έβεγιέ έξωρισε εκείνη τη στιγμή τις ύποψίες του πατέρα του και ρησιμειόσας από την όμορφιά της περιγρήπασας, γονάτισε μπροστά της. Εκείνη του άπλωσε το όμοιο και διαμαντοστολισμένο χέρι της. Κι έτσι ξανάνοιξαν ή δαντέλλες του νυχτικού της, άφίνον-τας να φανή τ' όμοιότερο στήθος του κόσμου.

Ο Ντ' Έβεγιέ, τρελλός από έρωτα και πάθος, πήρε το χέρι της και το φίλησε επανειλημμένα.

—Αγάπη μου! ψιθύρισε.

—Άλλ' ή περιγρήπασα του είπε επιβλητικά: —Σιωπή!

Κι έκείνος τότε κατάλαβε ότι ή όμοια του φίλη δεν συνήθιζε να χένη τον καρό της σε λόγια.

Ο νεαρός κόμης άρχισε τότε να τη χαϊδεύη γλυκά και να τη φιλή.

Εκείνη τη στιγμή έννοιωσε κάποιο χέρι να του πάρη από την τσέπη του τα πιστόλια του και το πορ-τοφόρι του.

Μα ο νέος, μεθυσμένος από έρωτική ένταση, άφησε να του πάρουν ό,τι ή-θελαν...

Ο πατέρας του Ντ' Έβεγιέ και οι άστυνομικοί, οι όποιοι είχαν παρακολου-θήσει τον νεαρό κόμηνα ως το μυθι-ωδες σπίτι, και παραμύθιεναν έξω στη όμοια, είχαν άρχισε ν' άνησυχούν.

Μή ώρα είχε περάσει από την στιγ-μή που ο νεαρός Ντ' Έβεγιέ είχε μπει στο σπίτι και ακόμα δεν άκούστηκε το συνηματικό σφυρίχμα.

Ο γάμος Ντ' Έβεγιέ έννοιωσε ήδη πάθος. Δεν έπαρε να μεταχειριστή τον γιό του ως δόλωμα.

Άλλά κάποιο παράθυρο του σπιτιού φαινόταν φραγμένο. Άραγε να ήταν σ' εκείνο το δωμάτιο ο γιός του;

Εντόως οι άστυνομικοί είχαν φέρει μαζί τους μια κινητή σκάλα, για κάθε ένδεχόμενο. Έβησαν λοιπόν άμέσως τη σκάλα αυτή σ' εκείνο το παράθυρο...

Η περιγρήπασα Ζαμπρόσκα, χορτασμένη πια από τα χάδια και π' όλη του νεαρού κόμηνα, τον έσπρωξε μακριά της και σηκώθηκε άπλη.

Ο Ντ' Έβεγιέ είδε τότε μια έφραση σκληρή και άγρια στο πρό-σωπό της και άνησυχισε. Χωρίς να του πη λέξη ή περιγρήπασα, έφυγε από το δωμάτιο γρήγορα-γρήγορα. Ο Ντ' Έβεγιέ σκόλασε άμέσως τις πέτσες του, και δεν βρήκε ούτε τα πιστόλια του, ούτε τη σφυρίχτρα του. Και τότε θυμήθηκε ότι του τα είχαν πάρει τη στιγμή της έρωτι-κής του μέτης.

Απελπισμένος πια, γυρνούσε μέσα στο δωμάτιο σαν σπλωμένο λιντόρι. Τέλος στάθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο ντουλάπι. Τό άνοιξε και στάθηκε παγωμένος από φόβη. Μέσα στο ντουλάπι εκείνο, επάνω σε είκοσιέξη άσμημένα πατά, είκοσιέξη κεφάλια νέων ήταν τοποθετη-μένα, βαλσαμωμένα με τέχνη θαυμαστή, γιατί φαινότουσαν σαν όλο-ζωτα.

Ο Ντ' Έβεγιέ άφησε μια κραυγή τρόμου και άποτροπασμοί.

Την ίδια στιγμή φάνηκε στο κατώφλι της κάμαρης ή Ζαμπρόσκα, τρομαχέ και κατάπληκτη, με σφιγμένα χείλη και με άγριο βλέμμα, πε-ρηγομένη από τόσες φορές ληστές, άπλωμένους ως τα δόντια. Κύτ-ταζε τον νέο μοχθηρά και του είπε με φωνή σατανική:

—Έτσι λοιπόν, νέε μου. Ηθέλες να μ' άπολαύσεις, να μάθης τα μυστικά μου; Θα πληρώσεις άκριβά την περιέργειά σου.

Και γυφίζοντας προς τους φοβερούς της έμπιστους, διάταξε:

—Ελάτε όμως τη στιγμή, να πιάμα του παραθύρου παραρτησταν σε χίλια κομμάτια κι' ο γέρος Ντ' Έβεγιέ, ακολουθούμενος από τους άστυνομικούς, όρμη-σε στο δωμάτιο.

Δεν έγινε όμως καμιά μάχη. Οι άστυνομικοί ή-σαν πολλοί και ή περιγρήπασα, καθώς και οι σύνενοχοί της, δεν τόλμησαν να φέρουν καμιά αντίσταση. Πα-ράλυσαν άμέσως.

Έτσι, κατά τη βασιλεία Λουδοβίκου 14ου, την πε-ρίοδο που ήταν διευθυντής της άστυνομίας ο κ. Ντε ντε Ραβί, συνέληψη ή φοβερή Δρακίνα των νέων, ή λεγόμενη περιγρήπασα Ζαμπρόσκα, ή όποια στην

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

...ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΧΕ ΠΕΤΑΞΕΙ...

ΡΑΔΥΖΕ σιγά-σιγά και, πίσω από τα τζάμια του καφερείου φουφούσε δυνατός αέρας. 'Ο Ζάκ περιμένα, καθισμένος σ' ένα γωνιακό τραπέζι. Στην αρχή, η καρδιά του σκαρτοόσε κάθε φορά που άκουγε την πόρτα ν' ανοίγει. 'Υστερα, η αγωνιώδης αυτή αναμονή άρχισε να τον κουράζει... Και τέλος, ένα αίσθημα θυμού και πλήξης πλημμύρισε την ψυχή του... Τώρα πια άπελπισμένος κίταζε με θολό βλέμμα τους πελάτες του καφερείου, που συζητούσαν, διάβαζαν εφημερίδες κ' έπιζαν ντόμινο. Κι' έννοιωθε την άόριστη ταραχή που δοκίμαζαν εκείνοι που περιμένουν ακόμα κάτι... που έπαιρναν να το περιμένουν...

Συλλογιζόταν πόσο επιπόλαιες φαίνονται η γυναίκες όταν, άργοπορώντας σ' ένα ραντεβού, κάνουν την άνυπομονησία να μεταβάλλεται σε όργη, τα έρωτικά βλέμματα σε βλέμματα μίσους. 'Η άναμονή έρεθίζει βέβαια την έρωτική επιθυμία, στο τέλος όμως τη σκοτώνει. Την όργη της καρδιάς που λαχταρά την εύτυχία, διαδέχεται μια όδυνη κόουραση. Και στο μυαλό αρχίζουν να σχηματίζονται κακές και πονηρές σκέψεις...

Αυτά συλλογιζόταν ο Ζάκ κ' έννοιωθε άόριστα ότι κάποιος κίνδυνος άπειλούσε την εύτυχία του. Παράξενες σκέψεις περινούσαν στο μυαλό του. Παλιά και λησμονημένα λόγια ξαναγύριζαν στη μνήμη του. Μια μέρα που φάνηκε λιγάκι άπότομος με την 'Εμμα, εκείνη του έλεγε:

— Μου φαίνεται πως βλέπω τώρα μετροστά μου ξανά άλλο άνθρωπο.

Όσο, δεν έπαιρναν ν' αγαπιώνται. Είχαν λησμονήσει και οι δυο τα λόγια εκείνα... Να όμως που ο Ζάκ άρχισε, το βράδυ αυτό, να έχει την έντύπωση πως η νέα που θαόχθον, η νέα που την περιμένα τόσο ώρα και με τόση άγονία, δεν ήταν άλωση με εκείνη που είχε γνωρίσει!... Προσπαθούσε να πείση τον εαυτό του πως η σκέψη αυτή ήταν παράξενη, τερατώδης... Μά δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό του.

Η 'Εμμα ήθελε τέλος. 'Ηρθε χωρίς να την καλούσε ο Ζάκ, ενώ εκείνος είχε το κεφάλι του σκυμμένο στο μάρμαρο του τραπεζιού, και κάθισε δίπλα του άπόρρητα. 'Ο Ζάκ ήρωσε ξαφνικά το πρόσωπό του, όταν άνάσανε το γνώριμο και άγαπημένο άρωμα της φίλης του. Για μια στιγμή, διαλύθηκαν η άγονία και η κακία του σκέψης. Την κίταζε προσεκτικά στα μάτια... Η 'Εμμα άρχισε να μιλά, προσπαθώντας να δικαιολογήσει την άγνοια της... 'Ο Ζάκ όμως δεν άνοιγε το στόμα του να της πη έστο και μια λέξη. Έξασκολούθηκε να την κυττάζει στα μάτια... Και η 'Εμμα κατάλαβε ξαφνικά, από την έκφραση της ματιάς του ότι μια βαθειά άλλαγή είχε γίνει στην ψυχή του.

Είδε τον φίλο της δυστυχισμένο, πολύ δυστυχισμένο. Κι' άδιαφορώντας αν θα τους πρόσεχαν οι πελάτες του καφερείου... έξέ άλλου βρισκόντουσαν στη γωνία εκείνη προφυλαγμένοι από κάθε άδιάκριτο βλέμμα... έπιασε το πρόσωπό του με τα δυο της χέρια και τον ρώτησε:

— Τι έχεις;

— 'Ο Ζάκ έπιασε κι' αυτός το κεφάλι της 'Εμματος, το πλησίασε κοντά στο δικό του και ψιθύρισε με θλιμμένη φωνή:

— Δεν μ' αγαπάς πια!

Μια άδύνατη κραυγή βγήκε από τα χείλη της.

— Γιατί μου τό λες αυτό; του παραπονέθηκε.

— 'Ο Ζάκ διάταξε να μιλήσει. Είχε την ύπόνοια ότι ίσως να είχε γελαστεί... 'Όσο, έπαύετο χαμηλόφωνα:

— Δεν μ' αγαπάς πια!...

Η 'Εμμα τον κυττάζε τρομαγμένη. Δεν καταλάβαινε πια τίποτα. Φανόταν σαν πληγωμένη ύπαρξη, σαν πουλί με κομμένα τα φτερά.

— Μά τι σου έκανα; ξαναρώτησε με ραγισμένη φωνή.

— 'Ο Ζάκ κούνησε το κεφάλι του. Μια έκφραση άπελπισίας ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Τίποτα! ψιθύρισε.

Η 'Εμμα έκοιψε το κεφάλι της, έμεινε λίγο σ' αυτή τη στάση που πήνε και της έγκαταλείφως και, τέλος, ρώτησε:

— Πώς το κατάλαβες ότι δεν σ' αγαπάω πια; Πές μου, Ζάκ. Σε βεβαιώνω...

— 'Ο Ζάκ όμως δεν άποκρίθηκε... Η 'Εμμα του έπιασε τα χέρια.

— 'Όσο, σ' αγαπά! του έλεγε με σταθερή φωνή, σαν να ήθελε

να του δώσει θάρρος.

Μά τότε πρόσεξε και η ίδια με τρόπο πως τα λόγια της έπαιρναν δέν βγήκαν από την καρδιά της! Είχε την έντύπωση ότι τα πρόφητα μά άλλη γυναίκα. Και άναγκάστηκε να όμολογήσει στον εαυτό της πως ο φίλος της είχε μαντέψει τα πραγματικά της αισθήματα, και τ'ερα και από την ίδια!... Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα... Πλησίασε περισσότερο το κάθισμά της κοντά στην καρδέλα του Ζάκ. 'Εκείνος έγειρε το σώμα του επάνω της... Κι' έμειναν έτσι άσπαστοι ο ένας στον άλλον, σαν να ζητούσαν μεταξύ τους βοήθεια και προστασία...

Δεν μιλούσαν πια. Δεν είχαν πια τίποτα να πουν. 'Εδωσαν με θαρά πως η άγάπη τους, στην όποια πίστευαν και οι δυο, είχε πια νει από πολύ καιρό τώρα. Μά δεν τοίμοσαν ακόμα να παραλείψουν πως ήταν δυνατόν να συμβη αυτό. 'Ένοιωθαν ακόμα μερικά έπιλειμματα άμοιβαίας στοργής...

Άκουμπισμένοι ο ένας στον άλλον, κυττάζαν άφηρημένα μια γραμολιθογραφία, κρεμασμένη στον τοίχο, άδιαφορώντας για τον ήχο που έκαναν οι πελάτες του καφερείου... Και ξαναθυμόντουσαν. Ξαναθυμόντουσαν τις πρώτες ήλιολουσμένες μέρες της άγάπης τους, τα πρώτα τους βλέμματα, τα πρώτα τους χάρια... Μά η άνάμια μιας περασμένης εύτυχίας φέρονε πάντοτε πίκρα στην καρδιά... Κι' γι' αυτό ήσαν και οι δυο θλιμμένοι και μελαγχολικοί... Τόσο μελαγχολικοί!...

Η 'Εμμα ξαναμίλησε πρώτη. Φανόταν σαν να ήθελε να μιλήσει τα έρείπια της άγάπης της και να χτίσει ένα καινούριο παλάμι με τα προσπάθεια της 'Εμματος, θα ήθελε και αυτός να τη βοηθήσει να ξαναεστάνουν την παγωμένη άμνηση τους... Μά δεν εύρισκε πια τα κατάλληλα λόγια. Κάτι είχε παθάνει μέσα του.

Τα λόγια που θα της έλεγε, θα ήσαν ριζις νόημα, θα ήσαν από κείνα τα λόγια που βγαίνουν από το μυαλό και όχι από την καρδιά...

Γιατί, λοιπόν, να ξασκαλίσουν οι δυο ψέμματα ο ένας στον άλλον; Δι' ένα καλύτερα να χωριστούν, να τραβήξουν ο καθένας το δρόμο του;

Φαίνεται πως την ίδια σκέψη θα την έκαναν συγχρόνως κι' οι δυο, γιατί όμοια ήσαν άποτόμως όδοντι και βγήκαν από την άποτίμηση του καφερείου, με σκυμμένο το κεφάλι... Άναμια ένεμος φυσούσε στο δρόμο... Άλλοτε, άπό τότε μαναν στο καφενεδάκι, πήγαιναν μαζί, χαλαρά και γελαστοί, στην έρωτική τους φιλικία... Άνταν ίσως η τελευταία φορά που βλέπνόντουσαν.

Η καρδιά και των δύο σπάρσε από τον πόνο. Στάθηκαν κάτω από ένα φανάρι. 'Ο Ζάκ άρπασε μια άπελπισία την 'Εμμα στην άγκαλιά του... Μίσησε τη φιλοσύνη; Όχι... Την έσφιγγε μονάχα στο στήθος του με παραφορά... Ποτέ άλλοτε δεν χωρίστηκαν με τόση λύπη. Ποτέ ο άποχωρητισμός τους δεν ήσαν τόσο σπαρακτικό... Ποτέ δεν είχαν άγαστηθεί τόσο πικρά, τόσο στοργικά, τόσο θετικά...

Μά η άγάπη τους είχε πετάξει πια από την καρδιά τους!... Κι' η τρυφερότης τους αυτή ήταν στερνή σάθα μιας μεγάλης φωτιάς. Η στερνή άρωτική άναλαμπή...

ΜΑΕ ΝΤΑΙΡΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

Ο αρχαιότερος γρίφος που σώζεται ως σήμερα, όφειλεται σε ένα αρχαίο Έλληνα άρχιτέκτονα, τον Σάδρο και τον Βάτραχο. Οι δυο χιτέκτονες αυτοί άνήγειραν στη Ρώμη, κατά διαταγή του άιμα Κουίντου Μετέλλου, τα δυο Ιερά της θανμασίας Στωδ της 'Ορεμής. 'Επειδή όμως την εποχή εκείνη άπαγορεύονταν στη Ρώμη να κτιστούν άρχιτέκτονες, να σκαλίσουν την ύπογραφη τους στα όμνηματά, τα όποια αυτοί κατασκεύαζαν, γι' αυτό οι δυο Έλληνες καλλιτέχνη σκέφτηκαν να κατακατήσουν την άπαγόρευση σκαλίζοντας στα Ιερά ένα είδος γρίφου, που δεν ήταν παρά η ύπογραφη τους. Έοκάλισαν δηλαδή επάνω σ' ένα σίονα, μια στήλη να έβαν βέτραχο.

Έτσι οι ποητοί καλλιτέχνη παρέκαμψαν την άπαγόρευση που μου κατά τρόπο εγρορειδής.

Κατά τύχη, ο κίων εκείνος έσώθη μέχρι σήμερα και διατηρείται στον Άγιο Λαυρέντιο, έξω από τα τείχη της Ρώμης. Έπάνω σε φαίνονται καθαρά σκαλισμένα ο Βάτραχος και η στήλη, που σκαλίζουν τα όνόματα των δυο Έλλήνων άρχιτεκτόνων.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Γ'.

(Συνέχεια και τέλος)

Ο Καζάσογλου άναστέναζε και πάλι και μου άπάντησε:

— Και τι δεν μου συμβαίνει!... Βάσανα, μεγάλα βάσανα... Πες-ρε πότες...

— Πρωτεύεις;... 'Εσύ, ό ήσυχώτερος των θνητών;

— Και όμως... Και όμως...

Και μου διηγήθηκε ότι ήταν έφοριακός υπάλληλος, κ' ότι το δικό μου καθίστο, τον πήρε για έπιπόλαιο και τον έταξε από τη θέση του. Πέρασε έτσι δύσκολες στιγμές, κ' αν δεν βρισκόταν ο Γιάννης Άποστόλου, μεγάλέμπορος εκεί, να τον περνούσε στο σπίτι του και να του δώσει να του κρατάει τα λογιστικά βιβλία, θα πέθαινε της πείνας και τα παιδιά του και αυτός!...

— Καλά, το λέω, και γιατί δεν άποτεινόντουσαν στην Καίτη, που ήτανε δικαιοκτής εδώ; Αυτός οι έρεει από την 'Ακρόπολη.

Μου άπάντησε πως δεν το σκέφτηκε.

Πήρα την άλλη μέρα και τον έπισκέφτηκα. 'Εκείνος σε μια κάμαρα του μεγάλου σπιτιού του Άποστόλου. Έδωκενστάτη η κυρία του και χαϊρωμένα τα παιδιά του.

Φρόντισα άμέσως για να του δοθεί, προς ένισχύση του, μια ήμερομίσθιος δημοσία θέσι κ' έχάλασα τον κόσμο για ν' αναλάβει και πάλιν το άξισμά του το έλακον αυτό άρνιον, όπως τον έχαρακτική, το όποιο, κακώς και στενοκέφαλες εμπάθετες κομματικές είχαν καταστρέψει. Κι' η προσπάθειές μου πέτυχαν.

Έπαινήθην ως έφορεονον κατ' άρχας. Και όταν έτοιμαθετήθη ο κ. Ρίξος, άπ' τον Πύργο της 'Ηλειας, αν δεν άπατάμια, έφορος εκεί.

Ο κ. Ρίξος, ό όποιος όχι μόνον δεν ήταν φίλος της καταστάσεως, αλλά ήταν και δεδηλωμένος άνταβελικικός, πολλές φορές μου έκανε για τον Καζάσογλου άόριστους νίχες:

— Ο προστατευόμενός σου ο Καζάσογλου, μόνεγε, δείχνει έμπιστη κομματική στην ύπηρεσία και μπορεί να μ' έκδωσει.

— Σάπα, όρε άδερφέ, του άποτίμηση. Δεν τον ξέρεις από Καζάσογλου!... Αυτός εινε ένας άλως...

— Άλως ίσως, αλλά όμως...

— Ο συγχρονισμός του εινε μόνον άποκαμπες και τα γυναιλιά του, αλλά η καρδιά του εινε άγγελική!... Άκακον άρνιον!...

— Τον παρηγγίλεις!

— Ίσως, μου λέει. 'Αλλά έπειδή εγώ είμαι φίλος της σημαγλής καθρηγίσεως, θα με παρεγγήσουν, ότι το γραφείο μου καταδικάσει τους Βενεζελικούς!... Να ξέρεις ότι τους καταδικάσει ο Καζάσογλου!...

Πέρασε έντομη κάμποςος καιρός.

Και ήσαν η έκλογές του 1920, η όποιες συνεπήραν τους Βενεζελικούς.

Άπορροβήχτηκα τότε άπ' την ύπηρεσία κι' έμεινα σ' ένα σπίτι της 'Ευσόκας Κούλας που έξευχε, σαν φωλιά, άπάνω από τον μεγάλο κοριννό των Βοδενών. Κι' τότε κανένας κάτω και χαλίζονταν. 'Ο θράχος από κάτω έπαιζε πάνω άπ' το πάτωμα, έβλεπε... δένδρα. Το σπίτι ήτανε παλιό και όταν φυσούσε αέρας δυνατός κοινιότανε, έριζε και άναταράζονταν όλόκληρο!

Ο συσταματάρχης 'Ηλίας Πολίτης, ύπασπιστής του Λαοκρατοούλου, που διοικούσε την έννάτη Μεραρχία την εποχή εκείνη και έμεινε στα Βοδενά, όσάκις με έπισκέπτετο, μου έλεγε:

— Μά γιατί κάθισα εδώ;

— Γιατί;

— Μά είνε αυτό η... παπαφίγκος!

Βλέπαμε ένα φείδι κουλουρασμένο, στη λαβή καμιάς κανάτας!

'Αλλά το σπίτι εκείνο είχε και άλλα έλαττώματα.

Η σάπια του ξυλόδεσι ήταν γεμάτη από φαμακερούς σκορπιούς, άπ' τις κουφάλες δε του θράχου του και από τα δένδρα και τις άρωκλήματιδες του κρημνού του άνεβαίνανε άπάνω φείδια και... κατασκηνώνανε εκεί ως συγκάτοικοι μας.

Πολλές φορές, άνοίγοντας τα παληά ντουλάπια του, έβλεπαμε ένα φείδι κουλουρασμένο στη λαβή καμιάς κανάτας, ν' αλάων το κεφάλι του, με άνοιχτό το τριανταφυλλέριο του στόμα και πεταμένα τα κόκκινα σαν πύρινα γλωσσόδια του!...

'Αλλά η φύσις που ξαπλώνονταν από κάτω, η θεά από εκεί άπάνω, το άπειρον, του όποιου ήμουνα κυρίαρχος και η μοναξιά της όποιας ήμουνα σπένει, με έκανε να παραβλέπω τους κινδύνους του και να μη θέλω να φύγω από εκεί.

Μια φορά το ύπουργείον των Στρατιωτικών, η το Σώμα Στρατού Θεσσαλονίκης, έάν δεν άπατάμια, ζήτησε από τας διαφόρους πόλεις της Μακεδονίας να του ύποδείξουν σπία μεγάλα και εύφύγυρα, για να τα έπιτάξει και να τα μεταβάλει σε νοσοκομεία, για να τοποθετήσει σ' αυτά πλήθος άσθενών και τραυματιών, οι όποιοι δεν χωρούσαν στα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης.

Φρούραρχος τότε στα Βοδενά ήταν ένα πολύ καλό και εύγενικό παιδί από τας Καλάμας, ο κ. Μπαλής. Παρά τα άντίθετα πολιτικά φρονήματά του, ούτε στο καταρωγνέν καθιστός έδωσε άφορημ ποτέ, ούτε στο άντίθετον παρεξέτραπη.

Μια μέρα ήρθε στο σπίτι μου, σταυροκοπούμενος.

— Βρε άδελφέ, μου λέει, ζήτησαμε από την 'Εφορία να μās ύποδείξει ένα μεγάλο σπίτι για Νοσοκομείο και ξέρεις ποιά μās υπέδειξε;...

— Φαντάζομαι, του λέω, το κενόν και μη χρησιμοποιούμενον οικοτροφείον της 'Εταιρείας Τσίτον.

Και ήταν προόγμια ένα μεγάλο και καλοστημένο κτίριο αυτό, που μπορούσε να χωρέσει 200 άσθενείς και παρράντα.

— Όχι, μου λέει, δεν μās υπέδειξαν αυτό, άλλα το δικό σου! Μά το δικό σου μπορεί να κάνει για... άστεροσκομείο, για άεροπορικό σταθμό, για άνέμων... άποθήκη, άλλα για Νοσοκομείο ποτέ.

— Άλως θα κόμισε, του λέω.

— Όχι. Νά, κίταζε έδω.

Και μου έδειξε έγγραφον σημείωμα της Οικονομικής 'Εφορίας, εις το όποιο του τονίζανε και... τας ερήνιες που θα είχε, αν δεν έσπευδε να καταλάβη το σπίτι που έμεινα εντός δύο ήμερών!...

— Μά τι εινε η 'Εφορία, Στρατηγείο; ρώτησα.

— Όχι, άλλα το κάνει από ύπερβολικό ενδιαφέρον, φαίνεται. 'Όσο, έγώ άπάντησα ότι για κάθε άλλο κάνει παρά για άναρωγνέριο άνθρώπων το σπίτι σου.

Πήρα τότε το σημείωμα και το κίτταξα.

Ήταν ό χαρράκτηρας και η ύπογραφή του Καζάσογλου: 'Ο 'Εφορος και ά.α. Β. Καζάσογλου κτλ.

Το έλακον άρνιον φαίνεται ότι κρυφοόργαζε.

'Αλλά εινε προτιμότερο να σταματήσω εδώ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ο χρόνος εινε η ζωή της ψυχής.

Η άδυσος του χρόνου εινε ο κοινός άρμος όλων.

Ο χρόνος εινε ο μεγαλειότερος άπ' όλους τους νεωτεριστάς.

Ο χρόνος εινε ο κήρυς της άληθείας.

Ο χρόνος εινε ο τροφοδότης κάθε άγαθού.

Κ. Χ. Ε. Ο. Ν.

Σ. Α. Ξ. Π. Η.

ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΠΑΓΩΓΕΙΣ", ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Από το τελευταίως εκδοθέν πολύκροτο βιβλίο του "Άγγλου δημοσιογράφου και εγκληματολόγου Έδουάρδου Σάλλιβαν).

ΧΟΥΝ γραφεί πολλά ως τώρα για την εγκληματικότητα που βασιλεύει στην Αμερική, για τη ζωή και τις μεθόδους των γκάγκστερ και των λαθρεμπόρων.

Τελευταίως όμως έβρεθη στο Λονδίνο ένα πολύκροτο βιβλίο για τους «άπαγωγείς», την ιδιαίτερη αυτή κατηγορία των Αμερικανών εγκληματιών. Το βιβλίο αυτό εινε γραμμένο από τον διάσημο Άγγλο δημοσιογράφο κι εγκληματολόγο Έδουάρδο Σάλλιβαν, ο οποίος έζησε δέκα ολόκληρα χρόνια στην Αμερική, για να παρακολουθήσει και να μελετήσει από κοντά τη ζωή και τις μεθόδους των κακοποιών του νέου κόσμου. Περιέχει δε, άγνωστα και συναρπαστικά περιστατικά, για τις άπαγωγές μικρών παιδιών, γυναικών και ανδρών πλουσιών, από τους ληστές.

Σύμφωνα με την επίσημη στατιστική, γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος, στο διάστημα των τελευταίων πέντε ετών, έχουν διαπραχθεί, στις μεγάλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών, 2.500 άπαγωγές παιδιών, γυναικών και ανδρών, από ληστές. Τόσες μόνον έχουν άπαφεί στις αστυνομικές αρχές. Έχουν όμως διαπραχθεί κι άλλες, πολύ περισσότερες, τις οποίες δεν έβλεψαν τα θύματα ν' αναφέρουν στην αστυνομία.

Μόνο στο Σικάγο η αστυνομία εξασφάλισε ότι τα τελευταία δύο χρόνια έχουν διαπραχθεί 200 άπαγωγές, από τις οποίες οι ληστές εισέπραξαν λίτρα 2.000.000 δολάρια, δηλαδή πάνω από τριακόσια εκατομμύρια δραχμές! Στις άλλες μεγαλουπόλεις της πολιτείας Πιλιούις, στην οποία ανήκει και το Σικάγο, έχουν διαπραχθεί επίσης άλλες τετρακόσιες άπαγωγές, εξασφαλισμένες από την αστυνομία.

Η άπαγωγή του δυστυχισμένου μικρού παιδιού του αεροπόρου Λίντμπεργκ, που συνεκίνησε το παγκόσμιο Κοινό, δεν εινε μοναδικό φαινόμενο δράσεως των κακοποιών έναντι των διασημών προσωπικτήτων.

Λίγον καιρό πρὶν, μία συμμορία άπαγωγέων ν' άπαγάγη τον Αντιπρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Ντάιβς. Μία άλλη συμμορία πάλιν κατόρθωσε ενά βόλη στο χέρι την εξακουστή πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Τζέιν Κράουφφορντ. Άλλα τη στιγμή που οι ληστές την επιβίβαζαν στο αυτοκίνητό τους για να την πάνε στο λιμάνι τους, επενέβη κάποιος άλλος γκάγκστερ, ένα πρόσδοτο μυστηριώδες, που ούτε η Κράουφφορντ, ούτε η αστυνομία θέλησαν να φανερώσουν ποτέ το όνομά του. Το άτομο αυτό άρπασε έναντι των άπαγωγέων μ' ένα αυτόματο πιστόλι—πολυβόλο, σκότωσε τέσσερες από αυτούς, πλήγωσε άλλον ένα κι έσωσε την εξακουστή πρωταγωνίστρια.

Το 1925 μία συμμορία άπαγωγέων είχε άποραιο ν' άπαγάγη τη Μαίρη Πίτσαρφ. Την είχε μάλιστα ειδοποιήσει, ότι αν τη στιγμή της άπαγωγής επιτελούσαν ν' αντισταθί, θα της παραμύθωναν το πρόσδοτο με βιολέτι.

Η φράση Μαίρη τρομοκρατήθηκε κατόπιν αυτού για καλή. Επτόχως όμως γι' αυτήν, είχε πάντα κοντά της τον άντρα της, τον ατρόμητο και δαιμόνιο Ντούγκλως Φάιρμπακς, ο οποίος, βοηθούμενος από τον επίσης δαιμόνιο φίλο του, τον Λόν Γκάνεϊ, στρατολόγησε μία διμορία ιδιωτικών ντετέκτιβς και άργάτως ολόκληρη υπηρεσία προστασίας της συζύγου του.

Όσοκις η Μαίρη έδωκεν έξω, δεξιά, άριστερά και πίσω από το αυτοκίνητό της, πήγαινε πάντα από ένα αυτοκίνητο γεμάτο με ντετέκτιβς, όπλισμένους σαν άσπιδες και με τα πιστόλια στα χέρια. Η ιστορία αυτή κράτησε ένα χρόνο περίπου και στοίχισε στο άντρώγινο ένα σωρό λετάρια, αλλά η Μαίρη γλύτωσε.

Παρόμοιες άποπειρες άπαγωγής άρραγούνθηκαν, κατά καιρούς, έναντι των άλλων άστέρων της όθνης και αντρεχόμενων του Σαφίλ του Τζέιν Κούγκαν, του Ουάλλας Μπέρν, της Μπεμπε Ντάινελς, της Ρούθ Τσάπμαν, της Πόλα Νέγκρε, της Μάριον Νταίβς και του Τζέι Μπρόνκιν. Και ό καθένας από αυτούς αναγκάστηκε να προσλάβει στην υπηρεσία του καμιά δεκαριά ντετέκτιβς για να τον προστατεύουν.

Σε πολλές περιπτώσεις, όπως αναφέρει ο Άγγλος δημοσιογράφος, ενώ οι συγγενείς του θύματος που έχει άπαφεί στέλνουν στο άρριμένο μέρος τα λύτρα, το θύμα δεν ξαναγυρίζει στο σπίτι του. Ά-

πλούστατα, συμβαίνει να το έχουν σκοτώσει οι ληστές, οι οποίοι, εννοούν να ξεγελάσουν τους συγγενείς και να πάρουν τα λύτρα. Άλλοτε πάλι, αφού πάρουν τα λύτρα οι ληστές, σκοτώνουν το θύμα, έπειδή φοβούνται ότι, αν το αφήσουν έλευθερο, εινε δυνατό ν' ανακαλυφθούν. Συχνά επίσης, όταν το θύμα εινε μικρό παιδί κι οι ληστές φοβούνται μήπως ανακαλυφθούν αν το επιστρέφουν στους γονείς του, δεν το σκοτώνουν αλλά το πηγαίνουν σε μία πολύ μακριά πολιτεία και το παραδίδουν σε κανένα Όρφανοτροφείο, χωρίς να φανερώσουν την πραγματική ταυτότητά του.

Όταν οι συγγενείς του αλμαλώτου καθυστερούν να στείλουν τα λύτρα, ή όταν ο ίδιος ο αλμαλώτος άρνείται να γράψει στους συγγενείς του για λύτρα, ή να ύπογραφήσει τέκν — αν έχει το σχετικά βολικό μολύ του — τότε οι ληστές τον υποβάλλουν στα πιο άρρα βάσανα, ή ακόμα και τον σκοτώνουν.

Αυτή ήταν η τύχη που ήπιε ο Φρεντερίκος Στράους, ένας πλούσιος μέτοχος πετρελαιοεργείων του Κάνσας. Οι ληστές τον άρραξαν ένα μεσημέρι, μέσα από την έμπορική συνοικία της πόλεως Κάνσας — σαν να πούμε την όδον Άριστέιδου των Αθηνών — τον άρραν με το αυτοκίνητό τους σ' ένα μακρινό πρόσδοτο και τον έβαλαν γαν μέσα στο σπίτι ενός συνεχόζου τους.

Τώρα, του έλεγαν, γράψε ένα γράμμα στον ταμία σου να μ' στείλει πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Μα ο Στράους άρνήθηκε. Σκέφτηκε ότι αν δεν πλήρωνε λήρα, οι ληστές δεν θα τον σκοτώναν, αφού έτσι θα έχαναν κάθε έλλει κέρδους και συνεχόζους ότι θα έδινε καιρό στους φίλους του και στην αστυνομία να ψάξουν για να τον βρουν.

Άλλα και οι ληστές δεν άστεινόντουσαν. Κι όταν είδαν ότι με τα λόγια και με τις φόβες δεν έβγαλαν τίποτε από τον πενηντάχρονο Στράους, καταφύγαν στα συνηθισμένα τους μέσα. Ένας από αυτούς πήρε ένα ξυράφι και μ' αυτό έκοψε ένα κομμάτι κρέας από τον δεξιό μηρό του αλμαλώτου! Έκεινος δεν συγχωρήθηκε, ούτε ύπογραψε. Τότε ο ληστής του έκοψε άλλο ένα κομμάτι κρέας από τον άριστερό μηρό και του έλεγε:

— Άν ως άριο το πρωί δεν βάλεις γινώ, σου κόνηουμε κι άλλα κομμάτια κρέας...

Το πρωί της επομένης, τον ρώτησαν αν ήταν διατεθειμένος να γράψει για τα λύτρα, κι όταν εκείνος άπάντησε άρνητικά, τον έκοψαν άλλα δύο κομμάτια κρέας από άλλα ψαχνά μέρη του σώματός του. Τα απόγευμα ξαναπήγαν και του ξανάκοψαν άλλα δύο κομμάτια σαρκός, συνεχόζοντας δε ο άρχηγος της συμμορίας του έλεγε:

— Κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα θα σου κόνηουμε από δυο κομμάτια. Κι όταν δεν θα μείνει γινώ για κόνημο... τότε... σε περιμένει η τύχη του Ρόθμαν.

Η άτέλει εκείνη και τα κομμάτια από το κρέας του, που του τα είχαν κρεμασμένα διαρκώς μπροστά του, για να τα βλέπει, έκαναν τον Στράους ν' αλλάξει γνώμη. Έγραψε στο σπίτι του κι έστειλε δυο χιλιάδες δολάρια. Έτσι άρθε η έλευθερία του αλμαλώτου και γλύτωσε από τον κίνδυνο του να ύποστη την τύχη του Ρόθμαν.

Ο Ρόθμαν αυτός ήταν ένας πάμπλουτος λαθρεμπόρος οινόπνευματων του Κάνσας, ο οποίος με τα λαθρεμπόρια είχε άποκτήσει εκατομμύρια. Μία συμμορία Ένα πρωί λοιπόν, την ώρα του μαθήματος, τηλεφωνούν έν ένας άτοκάνητός, με τα πιστόλια στα χέρια άρραξαν τον σωφρέ του να σταματήσει, ενώ οι τοίχοι του σπιτιού του κατέρχονταν, έδεσαν τον σωφρέ και τους δύο σωφρές του άρχισαν να τον άρραζουν με τα πιστόλια. Ο Ρόθμαν ήταν άρραγμένος, τον άρραξαν από το κεφάλι μέχρι τα πόδια.

Ένα καλοκαιριακό μεσημέρι λοιπόν, που ο Ρόθμαν πήγαινε με το άνοχητό αυτοκίνητό του στην έμπορική συνοικία, τον έφτασαν δυο άλλα αυτοκίνητα που έφερχαν από πίσω τον όλοταχό. Οι ληστές τον άρραξαν από πίσω, με τα πιστόλια στα χέρια άρραξαν τον σωφρέ του και τον άρραξαν με τα πιστόλια στα χέρια άρραξαν τον σωφρέ του άρχισαν να τον άρραζουν με τα πιστόλια. Ο Ρόθμαν ήταν άρραγμένος, τον άρραξαν από το κεφάλι μέχρι τα πόδια.

Τρεις ημέρες τον βασάνησαν κατόπιν για να γράψει για τα λύτρα. Τον υποβάλλανε στα πιο άρρα βάσανα, ή ακόμα και τον σκοτώνουν. Άλλα και οι ληστές δεν άστεινόντουσαν. Κι όταν είδαν ότι με τα λόγια και με τις φόβες δεν έβγαλαν τίποτε από τον πενηντάχρονο Στράους, καταφύγαν στα συνηθισμένα τους μέσα. Ένας από αυτούς πήρε ένα ξυράφι και μ' αυτό έκοψε ένα κομμάτι κρέας από τον δεξιό μηρό του αλμαλώτου! Έκεινος δεν συγχωρήθηκε, ούτε ύπογραψε. Τότε ο ληστής του έκοψε άλλο ένα κομμάτι κρέας από τον άριστερό μηρό και του έλεγε:

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΙ' ΗΤΑΝ...

Κι' ήταν σαν παραμύθι και σαν όνειρο
Η άγάπη μας, που πάνω στ' άνθημά της
Μαράθηκε σαν λουλούδι, και σφάλισε
Τ' άνεγγίχτα, σαν κρίνου, πέταλά της.

Κι' ήταν σαν πεταλούδα κι' η ψυχούλα μου
Που μάταια τριγυρίζοντας τ' όρνο
Ξεψύχισε, θωρώντας το, κατάχλωμο
Κι' έγειρε, από χλωμότερη από 'κεινο...

ΒΕΤΑ Π.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λευκά χρυσάνθεμα κρεβάτι
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω
θέ να μ' πλέξουν για να γείρω

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Νά είσαι κάποιος σε μ' άποκρυψη
γινώ, τώρα τ' άποσπέρια
που χνιπάρουν, σαν φωτιά άχνόφεγγα
μέσα στα σύννεφα τ' άστέρια.

Με' τον σκοτάδι που όλο και απλώ-
(νετα)
και μεγαλώνει άγάμια με τ' άγιάς,
ν' άποσι το βήμα της καλής σου ποδο-
(χετα)

στο γινώμο ρυθμό του, και το νάζι.
Νά πάγεις καλύτερα από τα χείλη της
και σαν έθελι γλυκειά-γλυκειά κοντά
(σου)

να παίγεις τα χεράκια της φιλοντας τα
να τα θερμαίνεις μέσα στο δικό σου.

Πάρις, 29/12/32.

Ι. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ KITTU ΕΒΕΡΣΤ

Η ΓΡΗΝΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Μία φορά κι' έναν καιρό, την εποχή που ύπνηχαν Νεράιδες, ζούσε μία γρηούλα, ή οποία κατοικούσε μέσα σε μία μπατίλια του Ξυδιού. Είχε μία μικροσκοπική σκάλα, για ν' άνεβοκατεβαίνει και ή μοναδική επίπλωσή της ήταν ένα κρεβάτι, μία καρέκλα κι' ένα τηγάνι.

Μία μέρα που ή γρηούλα είχε βγει να κάνει έναν περίπατο στο δάσος, είδε ένα μικρό φαράκι στην άκρη μιας δεξαμενής. Ήταν σχεδόν νεκρό. Ή γρηούλα το λυπήθηκε, το πήρε και το έφερε πάνω στη δεξαμενή. Το νερό άρχισε άμέσως να κολλάζει και σε λίγο μία όμορφη Νεράιδα παρουσιάστηκε άπ'όπου από την επιφάνειά του.

Είμαι το φαράκι που έφραξε στο νερό, καλή μου γρηούλα, ελπε ή νεράιδα. Μ' έχεις ύποχρεώσει πολύ με την καλωσύνη σου αυτή. Ζήτησε μου δτι θέλεις κι' άμέσως θα σου το δώσω.

Η γρηούλα φοβήθηκε στην αρχή, αλλά ή Νεράιδα την κάτταξε με τόση συμπάθεια, ώστε στο τέλος ξεθάρεψε κι' άποκρίθηκε:

— Ω, καλή μου, όμορφη μου Νεράιδα! Κατοικώ μέσα σε μία μπατίλια του Ξυδιού, μία έπειδή είμαι πολύ στενόχωρα εκεί μέσα, θα ήθελα ένα μικρό σπίτι.

— Πήγαινε και θα το εύρης, άπάντησε ή Νεράιδα και ξαναθυβήστηκε στο γαλάζιο νερό.

Η γρηούλα έτρεξε γρήγορα-γρήγορα στο μέρος που κατοικούσε και στη θέση της μπατίλιας της βρήκε ένα μικρό κατατράπητο σπίτι.

Τόση ήταν ή χαρά της, που όλη τη βδομάδα δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να τοποθετή τα έπιπλα της, πότε' έδω και πότε' εκεί, ώσπου να βολή την καταλληλότερη θέση. Μ' όλες της τις προσπάθειες όμως, το σπίτι φανόταν πάντοτε άδειο, γιατί στο ένα δωμάτιο ύπνηχε μόνον ή καρέκλα, στο άλλο το τηγάνι και στο άλλο το κρεβάτι της.

Όταν τέλος κατάλαβε ή γρηούλα ότι δεν μπορούσε να νοικοκυρέψει το σπίτι της μ' εκείνα τα λίγα έπιπλα, σκέφτηκε ότι ή όμορφη Νεράιδα δεν θ' άρνιόταν να της δώσει μερικά πράγματα αν της τα ζητούσε.

Μία και δυο λοιπόν πήγε στη δεξαμενή και φώναξε με γλυκειά φωνή:

— Νεράιδα!... Όμορφη μου Νεράιδα! Το νερό άρχισε να κολλάζει και σε λίγο παρουσιάστηκε ή Νεράιδα.

— Καλή μου γρηούλα, τί θέλεις; ρώτησε.

— Ω, καλή μου Νεράιδα, το σπίτι μου εινε όμορφο, του λείπων όμως πολλά πράγματα ακόμα. Τι καλή που θα ήσουν, αν μου δίνες μερικά τραπέζια, μερικά σερίφια, καμιά καρέκλα και καμιά ντουλάπα για τα πράγματά μου.

— Πήγαινε και θα τα βρης, άπάντησε ή Νεράιδα και βυθίστηκε πάλι στο νερό.

Η γρηούλα έγύρισε τρεχάτη στο σπίτι της και όπως της είχε πει ή Νεράιδα, το βρήκε γεμάτο από όμορφα έπιπλα.

Όστε' από λίγες μέρες όμως, ή γρηούλα άρχισε και πάλι να επιθυμεί καινούργια πράγματα και δώρα. Ένα άμαξάκι, να βγαίνει περίπατο, για να μην κοπράζεται περπατώντας με τα πόδια της.

Πήγε λοιπόν πάλι στη δεξαμενή και φώναξε θάρρα:

— Νεράιδα!... Καλή μου Νεράιδα! Το νερό κόλλασε πάλι κι' ή Νεράιδα παρουσιάστηκε.

— Άχ, καλή μου Νεράιδα, δάσε μου ένα άμαξάκι κι' ένα άλογάκι για να βγαίνω περίπατο, ελπε ή γρηούλα.

— Πήγαινε σπίτι σου και θα τα βρης. Άλλά πρόσεξε να μην είσαι πολύ έντονη κι' άπληστη, ελπε ή Νεράιδα κι' εξαφανίστηκε.

Η γρηούλα έτρεξε σπίτι της και μπροστά στην πόρτα της βρήκε ένα κομψότατο άμαξάκι κι' ένα ψαλί άλογάκι.

Κατόπιν όμως άρχισε να επιθυμεί πάλι και κάτι άλλο.

«Ω, να μπορούσε ή Νεράιδα — σκεπτόταν — να μ' άποσπέρια μία ύπνητρα, μεταξωτά φορέματα, κομμάτια, όσοσερά ντετά κι' ένα κληφός έφοχτοτυπημένα παλληκάρια γύρω μου...»

Με τις σκέψεις αυτές τράβηξε ξανά στη δεξαμενή και φώναξε:

— Νεράιδα!... Κυρά Νεράιδα! Το νερό κόλλασε κι' ή Νεράιδα παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Ω, καλή μου Νεράιδα, δάσε μου μία ύπνητρα, κανένα μεταξωτό φορέμα, μερικά κομμάτια κι' ένα πανέμορφο παλληκάρι να μ' κρατάει συντροφιά.

— Τι... φώναξε ή Νεράιδα. Δεν εύχαριστήθηκες λοιπόν μ' όσα σου έδωκα ως τώρα; Είσαι τόσο άπληστη;... Πήγαινε γρήγορα στο μπατίλι του Ξυδιού... Έκεί σου άξίζει να κατοικής.

Αυτά τα όμορφα λόγια ελπε ή όμορφη Νεράιδα κι' εξαφανίστηκε, για να μην ξαναπαρουσιασθεί πεί.

Κι' όταν ή γρηούλα έγύρισε πίσω, το όμορφο σπίτι της είχε εξαφανισθεί και στη θέση του βρισκόταν ή μπατίλια του Ξυδιού!

Ό μύθος όλο κι' άρραζει να είμαστε άπληστοι, πως δεν πρέπει να ζητάμε από την τύχη τα πάντα, κι' όταν άκόμα μ' άφ'όριστα καλόδωκα κι' εύνοια.

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΑΠΔΟΣ ΕΛΔΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗΣ

ΕΝΑ ΝΕΑΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Έργατός σ' ένα γκαπί. 'Ο έρωας της ώρας "Ερφι. Τά ένεира τοῦ 'Αδολφου. «Θά τὸ πῶ τοῦ μπαμπά». 'Η "Ερφι ἀνοίγει τὴν καρδιά της στὸν πατέρα της. 'Ο ὑπερήφανος ἐργολάβος οἰκοδεμῶν ἐυμνείει, ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. 'Η φυχρελευσία. 'Η ἐκδίκησις τοῦ Χίτλερ. Στὸ στρατό. Πρὸς τὴν δέξαν, κτλ. κτλ.

δεύτερος, μετὰ τὸ Βίσμαρκ, σιδηροῦς καγκελλάριος, ὤπηρεε ἄλλοτε ἕνας ταπεινὸς ἐλαιοχρωματιστής.

Τὸ παρακάτω ἐπεισόδι τοῦ Χίτλερ —ἐνα νεανικὸ τοῦ εἰδυλλίου— ἦταν ἀγνωστο ὡς τώρα. Καὶ πρὸ δύο μῶλις μηνῶν τὸ ἀπεκάλυψε στὸ συντάκτη μιᾶς σοσιαλιστικῆς ἐφημερίδος ἕνας... πρῶτον συνάδελφος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Καλυδοκράνων, γιὰ νὰ ἐκδινηθῇ ἰσως τὸν ἀπηνή διόικτῃ τῶν κομμουνιστῶν.

Μὰ προτιμότερο εἶνε νὰ σὰς διηγηθῶμε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀρχή.

1914. 'Η ἀνθρωπότης ὀλόκληρη βρισκόταν ἐπάνω σ' ἕνα ἀναμμένο ἡφαίστειο. 'Ο πολιτικὸς δοῦλος τῆς Εὐρώπης ἦταν σκοτεινὸς ἀπὸ μαῦρα καὶ ἀπειλητικὰ σύννεφα. Κι' ὁ ὑπόκοφος κρότος κάποιος βροντῆς προειδοποιούσε τὰ πλήθη πὺς δὲν θ' ἀργούσε νὰ ξεσπάσῃ μιὰ θύελλα τρομακτικῆς ἐντάσεως. Τὰ πνεύματα ἦσαν ἀνήσυχτα καὶ τὰ νεῦρα τεταμένα. Καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἐκβασὶς τῆς ἀγωνιάσους αὐτῆς καταστάσεως.

Μέσα στὴ γενικὴ ὥστόσο ἀδημονία, ὤπηρεε ἕνας ἄνθρωπος πὺς ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα τ' ἀντιστοιχίτικα φαινόμενα τῆς ἐποχῆς. 'Ο ἀνθρώπος αὗτος δούλευε ὡς ἐλαιοχρωματιστὴς σὲ μιὰ μεγάλη οἰκοδομὴ τῆς Λειψίας, πὺς δὲν θὰ τελείωνε πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες. Εἶχε, λοιπὸν, ἐξασφαλισμένη ἐργασία ὡς τότε. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀμέριμος αὗτος ἐλαιοχρωματιστὴς εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη ἀφορμὴ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν τύχη του καὶ νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα ῥοδίνα. Μήπως δὲν τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ ἡ "Ερφι, ἡ ὥραία κόρη τοῦ πλουσίου ἐργολάβου τῆς οἰκοδομῆς; Μήπως δὲν τοῦ εἶχε δοκιμασθεῖ, ὅτι σ' αὐτὸν μὴνᾶ θ' ἀντίκειντο ὅτι θὰ ἐξαντλοῦσε ὅλη τῆς τὴν ἐπιπορὴ —ἦταν μοναχοκόρη καὶ κάθε τῆς ἐπιθυμία ἐξετελεῖτο ἀμέσως— γιὰ νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του γιὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν ἀγαπημένο της;

'Ο Χίτλερ (οἱ ἀναγνώστει μᾶς θὰ κατάλαβαν βέβαια πὺς ὁ ξένοιαστος αὗτος ἐλαιοχρωματιστὴς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν 'Αδολφὸ Χίτλερ) ἀγαποῦσε ἄραγε τὴν "Ερφι μὲ τὸ ἴδιο πάθος; Ἰδοὺ ἕνα ἐρώτημα στὸ ὁποῖο θὰ δυσκολευότανε κι' ὁ ἴδιος νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Ἀπ' τὰ μυστικά του πὺς ἐμπιστευότανε στοὺς συναδέλφους του, φαινότανε μᾶλλον πὺς ὁ 'Αδολφὸς ἔκανε... ἐπιχειρήματα, προσποιούμενος τὸν ἐρωτευμένο στὴν "Ερφι! Μ' ἄλλα λόγια, δὲν ἀγαποῦσε αὐτὴν, μὰ τὰ χοήματα τοῦ πατέρα της. 'Η σκέψις πὺς ἀν γινότανε γαμπρὸς τοῦ ἐργολάβου, θὰ μπορούσε νὰ ἐμφανισθῇ μιὰ μέρα ὡς παραφέντης στὸ γαπί, ὅπου εἶχε ἐργασθεῖ σὰν ἀπλὸς ἐργάτης, τὸν ἔκανε νὰ κοκκινίξῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μὲ τὴν φρόνησιν θὰ τὸν κῆρυξαν οἱ συνάδελφοί του πὺς δὲν εἶχαν εἰσρωνευθεῖ καὶ προσβάλῃ ἄλλοτε γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ φιλοδοξία του...

Κι' ὁ Χίτλερ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κἀνῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ, γιὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ ὄρατο αὐτοῦ τοῦ δεισοῦ σὲ πραγματικότητα. Στὸ μεταξὺ φροντίζε νὰ κρατᾷ ἐπὶ... διαρκὴ ἐρωτικὸ ἀναδραματίζον τὴν ὥραία "Ερφι, ἡ ὁποία, μαγνητισμένη ἀπ' τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν καὶ τὴν ῥητορικὴν εὐ-

φράδεια τοῦ παράξενου ἐκείνου ἐλαιοχρωματιστοῦ, δὲν ἔλαβε ἰσχυρὴν τὴν ταπεινὸν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀποσιώπησε σ' αὐτὸν ἢ τὴν δύναμιν τῆς νεανικῆς τῆς καρδίας.

Μιὰ μέρα, ἡ "Ερφι ἀποφάσισε νὰ βάλλῃ σ' ἐνέργεια ἐκεῖνο πὺς ἔζητοσε ἀπὸ καιρὸ ὁ 'Αδολφὸς της, ν' ἀνακοινώσῃ δηλαδὴ τὸν πατέρα της, ὅτι ἀγαποῦσε ἕνα ἐργατικὸ καὶ τίμο παλληκάρκι καὶ ὅτι ἡ μεγαλειότερη ἐπιθυμία τῆς ζωῆς της ἦταν νὰ γίνῃ γυναίκα του. 'Η ἀλήθεια τώρα εἶνε, πὺς ὁ Χίτλερ δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τ' ἀποτελέσματα πὺς θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ διάθημα. "Ἦξερε καλὰ τὸν ἀπηνή μὲν του, Γιώργις τὸν αὐταρχικὸ καὶ ὑπεροπτικὸ χαρακτῆρα του καὶ μεγάλην ἰδέαν πὺς εἶχε γιὰ τὸ ἄτομό του ἀπ' τὸν καιρὸ πὺς ἔκανε πειρᾶσι καὶ ἀμάρτελᾳ πολὺ, ἀν ὁ νεόφυτος αὗτος θὰ δέχονταν νὰ κἀνῃ γαμπρὸν τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς καὶ ἄσχημο ἐλαιοχρωματιστῆ. Τὸν καὶ θηροῦσαν ὡστόσο ἡ διαβεβαίωσις τῆς "Ερφης, ἡ ὁποία ἐπέμενε πὺς ὁ πατέρας της ἔκανε, ὅτι ἤθελε αὐτὴ καὶ πὺς δὲν τῆς ἀντίκειντο ποτὲ ὡς τότε καμμιὰ χάρι!

'Αλλοίμονον ὅμως! Τὰ θλιβερά προαισθήματα τοῦ Χίτλερ θῆκαν στὸ τέλος ἀληθινὰ!

"Όταν ὁ κ. ἐργολάβος ἀκούσε πὺς ἡ κόρη του ἀγαποῦσε ἕνα ἐλαιοχρωματιστὴ καὶ ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ ἄντρα της, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας κυριότητος μεταξὺ τους, περὶ ἑαυτοῦ καὶ ἀνῆλθον. Τὴν ἔστησαν τάχα αὐτὸ τὸ προσκήλητο; Ἐννοεῖται πὺς ἀπ' ὅλους πὺς ἀνῆλθον ἦσαν ὁ Χίτλερ, γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὺς θὰ ταῖς ὦνε αὐτὴ ἡ μανούβρα.

"Όταν ὅλοι οἱ ἐργάτες συνεκντρήσανε ἑπὶ τὸς τοῦ, ὁ ἐργολάβος τοὺς εἶπε μὲ προσοικτιῆ χαμόγελο:

—Θὰ σὰς ἀνακοινώσω, μὲν χέρι, μιὰ ἐπὶ ῥησιν εἰδήσι. Παντρεύου τὴν κόρη μου... ὅσοι ῥησις καθήκον μου νὰ σὰς τὸ πῶ αὐτὸ, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ σὰς δουλεύετε χρόνια τὰς κοινὰς μεν καὶ σὰς θεοῦ δικὰς μου ἀνθρώπους!...

'Η καρδιά τοῦ 'Αδολφου ἄρχισε νὰ γινῇ δυνατὴ. Κάποια γλυκεῖα ἐλπίδι ἄρχισε νὰ τρέλλῃ μέσα του... Δὲν εἶχε ἄδικο, λοιπὸν, ὅτι "Ερφι λέγοντας πὺς ὁ πατέρας της δὲν μπορούσε νὰ τῆς ἀρνηθῇ καμμιὰ χάρι...

—Καὶ ὁ γαμπρὸς — συνέχισε ὁ ἐργολάβος — εἶνε ὁ...

Σταμάτησε, γιὰ νὰ παρατείνῃ ἰσως τὴν ἀδύνατον τῶν ἐργατῶν του. Καὶ δὲν τὰ δέχονταν ἔπεισαν στὸ Χίτλερ, ὁ φιλόδοξος οὐδὲν ἔννοιας τὰ γόνάτα του νὰ λυγίσῃ ἀπὸ τὴν κίνησι.

—...Ὁ γαμπρὸς μου εἶνε ὁ Γουσταῦς Μερμπάουμ, ὁ ἐμπορὸς οἰκοδομητικῶν ὁδῶν! Ἐπειδὴ καλοῦσθαι ὁ ἐργολάβος μὲ βροντῶν, ἀπελευκρίσθη, φωνή.

'Ο Χίτλερ ἐννοεῖσε καὶ πάλι τὰ γόνάτα νὰ λυγίσουν—ἀπὸ τὴν ἀποθάρσυναν ὅμως νὰ τὴν ἀπελπίσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ. Δὲν τοῦ ἦταν πρὸς τὸν δύσκολο νὰ καταλάβῃ πὺς ἡ "Ερφι ἐναντιότανε στὸν πατέρα της τὸ αἰσθημὰ της γιὰ αὐτὸν καὶ ὅτι ἐκεῖνος τῆς ἐγκρίνοντας τὸ γάμο, ἀποφασίζοντες νὰ τὴν παντρεύῃ ἀμέσως μ' ἕνα πλοῖστο ἑαυτοῦ. Ἀσφαλῶς οἱ δύο ἄνδρες θὰ ἦσαν συνεννοημένοι ἀπὸ καιρὸ γι' αὐτὸ τὸ συναισθημὰ. Μὰ τὸν ὅτι ὁ ἐργολάβος, βλέποντας ὅτι ἐκκλινόντανε ἡ ῥησις, ἔβλεπε πὺς ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰ πράγματα, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ πρὸς ἀπηνή...

Τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ὁρῶν τοῦ Χίτλερ κατέρρευσεν σ' ἕνα ῥήγμα τὸ ἔπεισε ὁ φιλόδοξος οὐδὲν ἔννοιας πὺς ἦταν ἕνα...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

'Ο πλοῖστος πὺς ἐφτάχινε εἶνε πὺς καλὸς ἀφέντης ἀπὸ τὸν φτωχὸ πὺς ἔκανε ξαφνικὰ πλοῦτη.

'Ο φτωχὸς πάντα βγαίνει ζημιωμένος, δὲν κάνει μὲ τὸν πλοῖστο πᾶν.

'Ο φτωχὸς πεινάει καὶ μετὰ τὸ φαγητό του.

Τὸ φτωχὸν τὴ χρεὴ ἀκούγονται πὺς πολλὸ ἀπὸ τοῦ πλοῖστου.

Τὸν φτωχὸ δὲν δανείζει, πάντα λίγα νὰ τοῦ δίνῃς.

'Ο πὺς φτωχὸς ἀπ' ὅλους, εἶν' ἐκεῖνος π' ἀγοράζει τὸ σκονὶ γιὰ νὰ κερματῇ.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

'Ο φτωχὸς τρυφερὰ τὸ κρασί καὶ ὁ πλοῖστος τὸ πῖνε.

Πάντα οἱ πλοῖστοι νομίζουν τοὺς φτωχοὺς κούτσους.

Τὸν πλοῖστον ἡ χαρὰ εἶν' ὁ τρόμος τῶν φτωχῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

'Η ἀπέραντος ἐκτάσις, ὅπου εἶνε χτισμένη σήμερον ἡ Νέα Ὑόρκη τὸ 1607 δὲν ἦσαν παρὰ χωράφια ἀκαλλυέρητα, χωρὶς οὐτ' ἕνα σπῖτι.

Τότε ἀγόρασαν τὴν περιοχὴ αὐτὴ μερικοὶ Ὀλλανδοὶ ἄποικοι, ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς Ἰνδοὺς δίνοντάς τους γι' ἀντάλλαγμα δέκα πονκάμια, τριάντα ζεύγη μπότες, τριάντα λίτρες μπαρούτι, τριάντα τόξα, τριάντα πῆλινα δοχεῖα καὶ ἕνα χάλκινο μαγειρικὸ σκεῦος...

—Καὶ χτίστηκε ἔτσι ἡ μεγαλειότερη πόλις τοῦ κόσμου.

—'Ο Σαίξπηρ μεταχειρίστηκε 15.000 λέξεις γιὰ νὰ συγγράψῃ τὸ ἔργο του.

—'Ο Μίλτον γιὰ τὸν «Ἀπωλεσθέντα Παράδεισόν» του, μεταχειρίστηκε 6.000 λέξεις.

—'Η Παλαιὰ Διαθήκη περιλαμβάνει 5.642 διάφορες λέξεις.

—'Ο Ἑλβετὸς μικροβιολόγος Ἀνταμιέ, ἀνεκάλυψε ὅτι σ' ἕνα γραμμάριο φρέσκου ἐλβετικοῦ τυριοῦ, ὑπάρχουν 9.000—10.000 βακτηρίδια.

—Όταν τὸ τυρὶ εἶνε 70 ἡμερῶν, τὰ βακτηρίδια του πολλαπλασιάζονται σὲ 800.000 κατὰ γραμμάριο. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι τὰ βακτηρίδια αὐτὰ δὲν εἶνε βλαβερὰ στὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμο.

—Στὸ Σάιγκαω τῆς Κίνας ἀνεκαλύφθη ἕνα ἄγριο φυτό, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα, ἀπὸς ξηρανθῆναι μιὰ μέρα στὸν ἥλιο καὶ θραυσθῆναι, δίνουν ἕνα θανατικό καὶ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς δεινῆς.

—Όσοι δηλαδὴ δὲν μποροῦν μὲ κανέναν τρόπο ν' ἀλλάξουν ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἐλάττωμα τῆς ἀπομαρτυρίας, πίνοντας ἐπὶ ὀκτὼ μέρες, ἀπὸ τὴν τσάη τὸ ζυμὸ τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, δὲν ἀσθάνονται καμμιὰ διάθεσι νὰ καπνίσουν ὅπου, τὸ ὁποῖο ἀρχίζουν ν' ἀρκεῖται.

—Ἀλλοτε, τὰ τραπεζομαζάρια κατέληγαν σὲ κορτερὴ ἀλγμῇ. Τὸ σημεῖον τοῦ σχήματος, τοὐλάχιστον στὴ Γαλλίᾳ, τὸ ἦσαν κατόπιν ὑπονοητικῆς διαταγῆς καὶ ἰδοὺ γιὰ ποῦ λόγος!

—Λέγεται ὅτι ὁ καγκελλάριος Σεργιὲ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια, μετὰ τὸ φαγητό, νὰ καθορίζῃ, τὰ δόντια του μὲ τὴ μύτη τοῦ μαχαίριου.

—Μιὰ μέρα λοιπὸν πὺς ὁ καρδινάλιος Ρισσελιέ ἔτρωγε μὲ τὸν μύτον, ὅπως τὸν εἶδε μετὰ τὸ γεῖμα νὰ καθορίζῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ δόντια του, κατέληξε ἀπὸ ἀηδία καὶ ἀποτροπασμῶ.

—Ἀμέσως λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα ἐδόξε διαταγὴ στὸν ἀρχιμάρτυρά του ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλα τοὺς καὶ μαχαίριον παραγ-

γέλλοντας ἄλλα δίχως αλγμῇ.

—Τὸ παράδειγμα τοῦ καρδινάλιου ἐγενεσθῆναι. Τὸν ἐμνημόνευαν στὴν ἀρχὴ οἱ εὐγενεῖς. ἔπειτα ὅσοι οἱ ἄσπιοι καὶ τέλος τὸ 1669 ἐξεδόθη διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαγορευόταν ἡ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ μαχαίριου καὶ σ' αὐτὰ τὰ πανδοχεῖα.

—Τὸ πλουσιότερο βιβλίον τοῦ κόσμου, βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανῶν.

—Τὸ χάρισμα στὸν Πάπα Λέοντα ΙΓ' οἱ Βουδδιστὰ καὶ καθολικοὶ, εἰς ἐνδεικνὴν εὐγνωμοσύνης γιὰ τὸ διορισμὸν πρώτου καρδινάλιου τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐνὸς συμπατριώτου του.

—Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε ἕνα μεγάλο λεῖκωμα ντυμένο μὲ πλάκες καθαροῦ χρυσοῦ καὶ στολισμένο μὲ ἀνὰ ἑκατὸν πολυτιμώτατους λίθους.

—Στὴ μιὰ ὄψιν του ἔχει μιὰ μικρὴ φωτογραφία τοῦ Πάπα, κομμένη μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ ἐνεργητὰ διαμάντια, μεγάλῃς ἀξίας καὶ στὴν ἄλλη τὸ παπικὸ μονόγραμμα καμωμένο μὲ σμαράγδι καὶ ἡμε-

δύστους.

—'Η ἀξία τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ ἀλλοτινοῦ δὲν εἶνε ἀκριβὲς γνωστὴ.

—Πάντως ὅμως φέρει ἐπάνω του τιμολ

ΜΕΤΑΞΥ ΘΥΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Υπήρξε δικαία ή απάνθρωπη ή καταδικη της άρχαιας Γιαννιώτισσας.)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ — καθηγητής στην πρώτη Ακαδημία της Κέρκυρας, λόγιος κι' εμπνευσμένος ποιητής, σύνθεσε το πρώτο δραματικό ποίημα για τη Φροσύνη (1). Κοινώς νομίζεται πως το περίφημο τραγούδι, που φέρεται στα χείλη του ελληνικού λαού, ως δημοτικό, ανήκει στη λαϊκή μούσα. Αυτό δ' ποιητής Βαλαωρίτης υποθέτει πως το ποίημα είναι δημοτικό (2). Το εν άρχη δημοτικόν άσμα, γράφει, άφ'ελευθ' εις τας έρευνας του φίλου μου Παύλου Κασιλάτου, ούτως ή έμπερία άνεσκάλευσεν αυτό, ή δέ φιλοφροσύνη επέτρεψεν εις έμέ την δημοσίευσιν. Η άνακολούθια του ρυθμού και των ιδεών το άσυνάρτητον, δέν άφίνουσιν άμφιβολίαν περί της προελεύσεως αυτού. Κι' όμως το ποίημα αυτό άπορριπτό δ' Μανρομάτης και το δημοσίευσε στην Κέρκυρα, σύγχρονα με τον θάνατον της Φροσύνης (3). Είναι δέ το έξής, που δείχνει μεγάλη ποιητική φαντασία και γνώσι των μέτρων και ρυθμών, κι' όχι ρυθμική άνακολούθια κι' άσυνάρτητα ιδεών, όπως λέει ο Βαλαωρίτης:

Φυσάει βορρηνάς, φυσάει θρακιάς· τ' είν' (το κακό που είνην) στα Γιάννενα, στη λίμνη;

Δέτε κυράδες θάλασσες, τ' είν' το κακό (που είνην)!

Επινέσανε τας δεκαεφτά με την Κυρά (Φροσύνη).

Αχ! χαλασμός που είνην! Άγρια πουλάκια κι' ήρεμα όλα συμμαζωχτήτε

και τινάχτε τα φτερά σας για να πείση ή όμορφιά σας και γιομίστε μαξιλάδες

να πλαγιάσουν ή κυράδες κι' όχ' το πούπουλο να γίνη στρώμα και για τη Φροσύνη.

Κι' από κείθ' ή θάλασσούλα να κινή τα κύματά της, της άβυσσας το καμάρι

κι' άμμον όχ το περιγιάλι, να κυλάει μιά ψυχούλα να σκεπάσει με το φινιρί

τά περήφανα σκονιά της. Μνήμα άφτιαστο σ' άνθρώπους της κυράς να συνταγίση

και τα πάθια και τους πόνοους με τη θάλασσα να δέσση. Για σταυρό δέν έχει χρεία

γιατί εσταύρωσε τα χέρια. Είναι ήσυχη και κρύα δέν την έφαγαν μαχαίρια.

Τά στήθια τά χιονάτα της, γήλιος δέ θα μαυρίση, πλυμένα με τη θάλασσα και με τα δάκρυά της

όλόλευκα κι' άσπεότερα θέ να φανούν στην κρίσι. Το κύμα πλένει το κορμί, τα δάκρυα την καρδιά της, ή βαρυστέναχη ψυχή θα λάβη τη ματαρεία της.

Αλλ' έκτός από τη λογία αυτής ακήνη, σχετικά με τον πνιγμό της Φροσύνης, κι' ή κυρία ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ δέν άφρησε το θέμα άνημμόνευτο. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι, όπως στο βάθος όλων των δημοτικών τραγουδιών υπάρχει ή ιστορική αλήθεια, έτσι και στο τραγούδι της Φροσύνης ή δημοτικός ποιητής περιέγραψε πιστά την όλη σκηνή του δράματος, καθώς και τις άφορμες του πνιγμού της. Ο ποιητής, σαν αιώτης των γεγονότων, δέν άποικισά τίποτε: Άφορμή του θανάτου της υπήρξε ή ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΒΙΟΣ της ηρώδας, καθώς και το δαχτυλίδι, που σε κάποιο γάμο φόρεσε ή Φροσύνη και που άνήκει στη γυναίκα του Μουχτά. Φαίνεται πως ή γυναίκα του Αλή είχε χάσει το βαρύτιμο αυτό δαχτυλίδι στην άγαστημένη του Φροσύνης χωρίς να το γνωρίζει ή γυναίκα του, κι' έτσι κατά τον γά-

Ο Αλή Πασάς.

μόνο πάνω στο θρόνο της Φροσύνης, αλλ' έγραψε στον έκτετατο του πρόλογο και την ΙΣΤΟΡΙΑ της ηρώδας του. Τρέφοντας μεγάλη άποστολή έναντιόν του Αλή, κατηνείωσε με τα σκληρότερα άγια τον τύραννο των Ιωαννίνων, άποκαλέσας αυτόν δολοφόνο δόλου υπάργεον και νεκροθάφτη του Έλληνισμού. Ένα από τα φροντιστέρα εγκλήματα που του άποδίδει υπήρξε κι' ή άδικος και ματαιόχρηστος πνιγμός της κυρά Φροσύνης. Για τον Αλή γράφει σχετικά τ' έξής: «Ένός του έντελούς και πτωχού Τεπελέν έξέλασεν άδανός τις νεανίσκος, ή Αλώς, άληθής ένάφρασις του κακού, ταγομένης θανάσιμος του Έλληνισμού, καινοφανής και παλαιότατος τέρας, συγκεκριάσων έν έναντώ πάντα τά άνομιανήματα. Ήλθεν εις τον κόσμον ίνα σφαιρίση πάν ίερον και όσιον. Μας πανώλης, ήεις όλιγον έλευσε να καταράγη άπαναν την Έλληνικήν καρδίαν. Υπήρξεν ή τέλειαιος ήλος της έλληνικής σπουδασίας».

Μιλώντας πιο κάτω για την κυρά Φροσύνη παρασφύεται πάλι σε φροσύτερο. Παρουσιάζει έναν Αλή άντερωστή του γυναι του, που δικείται διά φρικώδους πράξεις την άγνητη της Φροσύνης, που του παραδοθεί! «Άντερωστής του νιού του, γράφει, κατέβαλε μέσαν προσπάθειαν, όπως άπολαύσει την Φροσύνην, άποσπών αυτήν από της καρδιάς του Μουχτά. Η δέ άπέκρουσεν έμπνευσις του

(4) Η. Passow: Τραγούδια Ρωμικά—1860, σελ. 277-278.
(5) Α. Ρ. Ραγκαβή: Διάφορα ποιήματα—1835 σελ. 1-225.

(4) Η. Passow: Τραγούδια Ρωμικά—1860, σελ. 277-278.
(5) Α. Ρ. Ραγκαβή: Διάφορα ποιήματα—1835 σελ. 1-225.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομολιό)

άδοξα και ή όφρα Ζαννέττ παντρεύεται όριστικά τον άμερικανό μνηστήρα της, τον έκατομμυριούχο Ρίτσι.

—Στο Παρίσι βρίσκεται και ή Γιάννις, ή όποιος κάνει ένα ταξίδιό άναψυχής, για να ξεκουραστή από την τελευταία του συνεχή εργασία. Θα παραμείνη στη γαλλική πρωτεύουσα λίγες μέρες και κατόπιν θα καταλήξη στη Ριβιέρα, όπου και θα περάσει και αυτός το χειμώνα του.

—Νέον άσθηματικό είδύλλιον άναγγέλλεται από το Παρίσι. Η Άνναμπέλλα, ή χαριτωμένη και όμορφη αυτή εγγενής του γαλλικού κινηματογράφου, για την όποιαν έλεγαν ότι θα παντρευτεί τον Άλμπερ Πρεζάν, είνε έρωτευμένη.

—Όχι όμως με τον Πρεζάν. Ούτε με ένα νοτιοαμερικανό κροίσο, που την άγαπά τρελλά και της προτείνει διαρκώς γάμο.

—Αλλά με ένα νεαρό ήθοποιον, με τον όποιον έπαιξε σε μία ταινία και με τον όποιον θα ξαναπαίξη στο νέο της φιλμ.

—Τό όνομά του δέν άνεκονισθή άκόμα. Η Άνναμπέλλα όμως βεβαιώνει ότι ή εύτυχής έκλεκτός της καρδιάς της θα γίνη γρήγορα σπουδαίος ήθοποιός.

—Στο Χόλλυγουντ, έπειτα από μία μεγάλη περίοδο κρίσεως, ξαναρχίζει πάλι εποχή δραστηριότητος και εργασίας.

—Οι μισθοί των ήθοποιών, που είχαν περικοπεί άγρίως, ξαναγύρισαν στα παλαιά τους επίπεδα.

—Οι εύφοροι ήθοποιοί, που είχαν εγκαταλείψει το Χόλλυγουντ, με την πεποίθησι ότι είχαν άρξισει ή πασαμύτη του, επιστρέφουν τώρα πάλιν εκεί.

—Ηδη ή Άλβαν Χάρβεϊ γυρίζει στο Χόλλυγουντ την πρώτη ταινία της, όλόκληρη δέ στρατά άλλων γνωστών ήθοποιών της θόνης διασχίζει τη στιγμή αυτή τον Ατλαντικόν λαηρόντα στο άθάνατο Χόλλυγουντ.

—Έξαιρετικήν κίνηση παρουσιάζει επίσης και το Έλλστοκ, το Χόλλυγουντ της Άγγλιας.

—Οι Άγγλοι άπεφάσαν να δώσουν μία νέα ώθησι στην κινηματογραφική βιομηχανία τους και έλαβον σχετικώς όλα τα ενδείκνυντα μέτρα.

—Ειδικά νόμοι προστατεύουν τα άγλά φιλμ, οι γνωστοί δέ άγγλοι ήθοποιοί του Χόλλυγουντ, ή Ρόναλντ Κόλμαν, ή Μάι Λάγγλαν, ή Ρέγκιναλντ Ντέννι, ή Τόμο Νόβέλλο, ή Δωρόθεα Μακκάρθι και άλλοι, εργάζονται τώρα στο Έλλστοκ.

—Και οι άγγλοι είνε βέβαιοι ότι σε λίγο χρονικό διάστημα το Έλλστοκ θα μπορέσει να συναρπάσθι το Χόλλυγουντ.

—Αν άληθεύει τελικώς ή πληροφορία ότι ή μητέρα του Ρουσταίου Φράντζ, βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη και ότι ή περιόφημος αυτός γεωγράφος ήθοποιός γεννήθηκε στας Άθήνας, τότε θα έχουμε λόκετος άδέσους Έλληνες.

—Και ίσως ένας σχετικός κατάλογος: Η Αλή Ντούτα έχει γεννηθεί στας Άθήνας, όπου και έζησε ως έξη ετών. Άκόμα δέ θύματα ή να έλληνικά όπως υπολογίζει ή ίδια.

—Η Φρανσουέτα Μπερτινί έχει γεννηθεί στο Λούδο. Η Ραζέλ Μελέο μεγάλωσε στας Άθήνας. Ο Λού Τούλεγκεν είνε Έλληνας, γεννημένος στη Σπάτην. Επίσης στην Ήπειρο έχει γεννηθεί και ή μεγάλης γεωγράφος τραγουδίστρια Μόισσι.

Η Άπα Νιέλσεν, ή μεγάλη σκανδιναβή τραγουδίστρια, ή όποια εδρεύει τώρα στο Βερολίνο, όπου, παρ ή την ηλικία της, δά γυρίζει μιάν όμολογαν ταινίαν.

—Ετοιμασθή ή Χέλμι έχει γίνει και άλκοολική. Πίνει δέ άγρίως, σε βαθμό που κινδυνεύει πλέον ή υγεία της.

—Η συμβίσιος της αυτή είνε τόνος έπιθετική, όποτε άποτελεί το θέμα της γενικής φιλίας στο Βερολίνο.

—Ένωμασθ ή Χέλμι έχει γίνει και άλκοολική. Πίνει δέ άγρίως, σε βαθμό που κινδυνεύει πλέον ή υγεία της.

—Μουσική έχει γίνει και ή χαριτωμένη γαλλίδα δέντεττα Σουζύ Βερνόν, ή όποια στον τελευταίο μεγάλο κινηματογραφικό διαγωνισμό είνε άναρχηστική ή επί φωτογενής ή θάλασσας της θόνης.

—Η Βερνόν, ή όποια είνε παντρεμένη με ένα νοτιοαμερικανό έκατομμυριούχο, παίρνει διαζύγιο, γιατί ή άνδρας της δέν μπορεί να άνεχθί πλέον τον άλκοολισμό της.

—Επίσης τον έννοχλει και ή ύπερβολική άγνη της Βερνόν σε διάφορες φιλενάδες της.

—Και το διαζύγιον αυτό φαίνεται ότι θα άποικισθι τεράστια σκάνδαλα εις βάρος της χαριτωμένης δέντεττας.

—Ένωμασθ από το Παρίσι άγγέλλεται ότι θα γίνουν επί τέλους, οι γάμοι της Ζανί Μανς και του Ζωρζ Σαρλιά, των δύο παρρηίων ήθοποιών, που σέβονταν ως τώρα παρανομίας επί δέκα σχεδόν χρόνια.

—Οι γάμοι θα γίνουν με έξαιρετική λαμπρότητα και θα άποτελέσουν το σπουδαιότερο κοσμικό γεγονός του νέου κινηματογραφικού έτους.

—Η Κλάρα Μόου βρίσκεται, μαζί με τον άνδρα της, τον περίφημο κάουμποϊ Ρεζ Μπέλι, στη Ριβιέρα, όπου θα περάσει όλο το χειμώνα.

—Η μεγάλη καλλιτέγνης είνε τώρα θαυμασία στην υγεία της. Ελπίζεται ότι ποτέ δέν είχε περισσότερη όρεξι να εργασθί.

—Ος γνωστόν ή Κλάρα θα γυρίση τη νέα ταινία της στο Βερολίνο.

—Στο Παρίσι βρίσκεται και ή Ζαννέττ Μάκ Ντόναλντ, ή όποια ηρωοποιεί κάθε βράδυ στα παρισινά μιούζικ-χόλλ και ξετρελλάει τους παρισινούς.

—Ένωμασθ ή είδύλλιο της με το Μωρίς Σεβαλιέ έτελείωσε παρέρ και ούτως άφ' έαυτής έρωρει τον πρώτον σπόρον της με ταύτα παρ ή του Αλή τελεσθείσης έκδικήσεως». Πάντα ταύτα είνε άποικισμα μιας ζωής και θερμής φαντασίας, αλλά δέν έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Θεός ή Βαλαωρίτης ως βάσι της ύποθεσις του την παραπάνω έξιστόρησι, παρουσιάζει μία Φροσύνη, όλη του άγνου της έρωτα προς το Μουχτά. Τόν δέ Αλή παραστήσει ως ρωμαντικό τέρας, που έκδικείται τη Φροσύνη και που θυσίαται μαζί της κι' άλλες δέκα έφτά έλληνίδες για να κορέσθ το έκδικητικό πάθος του. Αλλ' ίσως σωτήσθ κανείς: Τά γεγονότα που μίς έξιστόρησεν ή Βαλαωρίτης είνε άληθινά ή μήπως ή ιστορία της Φροσύνης είνε έντελως άλλοιωτική; Ποιά είνε ή ευθύνη του Αλή στον πνιγμό της ηρώδας; Αυτό θα το δούμε σε προσεχές άρθρο.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μία όμορφη άμερικανική γελοιογραφία της διασημής δέντεττας Μπέισσι Λόβ, ή όποια έπαιξε τελευταία τους γάμος της.

Η Μέρκ Λεμονιέ, ή έπονομαζομένη «γαλλία Άλβαν Χάρβεϊ».

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

πορφηρη τραγωδίας Δις Μάρς * φορούσε πάντα, στο μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού της. Ένα μπριλάντινο δαχτυλίδι μεγάλης αξίας. Μολονότι είμαστε τόσο συνδεδεμένες ώστε μου είχε διηγηθεί όλες τις λεπτομέρειες της ζωής της, για το δαχτυλίδι αυτό δεν μου είχε κάνει ποτέ λόγο.

Μιά μέρα εν τούτοις, βλέποντάς με να κυττάω επίμονα το θαυμάσιο αυτό κόσμημα, μου είπε χαμογελώντας:

— 'Από καιρό έχω παρατηρήσει με τι τρόπο κυττάς το δαχτυλίδι μου. Μαντεύεις ότι θα κρύβει κάποιο άλλοκο μυστήριο και λυώνεις από την περιέργειά να το μάθεις. 'Ε, λοιπόν, σήμερα θα ικανοποιήσω την περιέργειά σου... Θα σου εξηγήσω το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής μου... Μην περιμένεις ν' ακούσης καμιά περιπελεγμένη και τραγική περιπέτεια. Πρόκειται περί μιάς απλουστάτης ιστορίας, περί μιάς κωμωδίας μάλλον πού... της λείπει μάλιστα το τέλος!...

Στά 18... έπαιξα τον ρόλο της δεσποινίδος ντέ Μπωβάλ στο έργο «Παλλάρα». Ίδου με δυο λόγια η υπόθεσις του έργου: 'Ο συγγραφέας Παλλάρα είνε άπεισιμένος. Κάποιο έργο του, στο όποιο έστήριξε όλες του τις ελπίδες, σφυρήχτηκε οκτωό από το Κοινό και απέτυχε. Σέ λίγο ο δανειστής του και οι δικαστικοί κλητήρες θ' αρχίσουν να του χτυπούν την πόρτα... Δεν ξέρει κι' ο ίδιος τί να κάνει, όταν, σάν από μηχανής Θεός εμφανίζεται... μιά γυναίκα, ένας άγγελος σταλμένος απ' τον ουρανό για να τον σώσει, η δεσποινίς ντέ Μπωβάλ, η πρωταγωνίστρια του έργου του. Είχε κι' αυτή φτωχή και καταχρεωμένη σάν κι' αυτόν. Της έχει άπομείνει όμως ένα μπριλάντι μεγάλο αξίας.

— Πάρε το! λέει στον Παλλάρα!

Κι' έτσι, ο συγγραφέας σώζεται.

Η υπόθεσις του έργου, καθώς βλέπεις, είνε απλουστάτη. Κι' όμως ο «Παλλάρα» είχε μεγάλη επιτυχία. Τη δραδεία της προμεράς του, ο φροντιστής του θεάτρου μου έδωσε το μπριλάντι που θά έσωζε από την καταστροφή τον Παλλάρα. Το μπριλάντι αυτό δεν ήταν φυσικά, παρά ένα κομμάτι... τζάμι, δεμένο σ' έναν μπρούντζινο κρίκο. Το πήρα, χωρίς να το προσέξω, κι' άπου τελείωσε η παράστασις, το έδωσα πίσω στον υπάλληλο του θεάτρου.

— 'Υστερ' από δυο μέρες, ή ώραία αυτή κωμωδία επανελήφθη. Το δράμα της δεύτερας αυτής παραστάσεως, ή αιδούσα ήταν γεμάτη. Τη στιγμή όμως που επρόκειτο να κάνω την εμφάνισή μου στη σκηνή, ο φροντιστής, αντί να μου φέρη το μπρούντζινο δαχτυλίδι, μου έφερε... μιά πολυτελή δελουδένια θήκη κι' ένα μιλίετο.

— Τι σημαίνουν αυτά; τον έρωτησα με άπορία.

— Δεσποινίς Μάρς, μου άπάντησεν, ή θήκη αυτή καθώς και το γράμμα είνε για σάς. Μου τάδωσαν πρό όλίγου.

— Και ποιά σου τ' έδωσε;

— Ένας ύπνρής με οκιστολή. Μου έσύστησε μάλιστα να σάς παρακαλέσω ν' αντιταστήσετε το δαχτυλίδι που φορούσατε προχθές μ' αυτό που βρίσκεται μέσα στη θήκη. Άνοιξα τη θήκη και φροντίζατε την κατάλληλ' μου όταν αντίκρισα το ωραιότερο μπριλάντινο δαχτυλίδι που είχα δει ποτέ τα μάτια μου! Για μιά στιγμή θαμώθηκα από το άστροπεδισμό του. Κι' όταν συνήλθα κάτω από την έκπληξή κι' από τούτο, θαύμασα, πήρα το μιλίετο και διάβασα:

(*) Η ήθοσις αυτή θεωρείται ως ή μεγαλύτερη δραματική καλλιτέχνης της Εόρδης κατά τον 19ο αιώνα.

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος 'Αρμάν Σουλέστερ

ΤΗΣ Κ. ΡΟΖΕ ΝΤΕ ΜΠΩΒΟΥΑΡ

«Το δαχτυλίδι που φορούσε στην προχθεσινή παράστασι ή δεσποινίς ντέ Μπωβάλ δεν ήταν αντίξιο ούτε αυτής, ούτε σάς. Δεχθήτε λοιπόν αυτό έδώ, κυρία μου, χωρίς κανένα διαταγμα και χωρίς κανένα φόβο. Δεν κρύβει καμιά ένοχη σκέψι, καμιά έδηλη επιθυμία. Το δαχτυλίδι αυτό προσφέρεται στην καλλιτέχνη δα μόνο. Αυτός που της το στέλνει, θά μείνη σ' όλη του τη ζωή ο πιο άγνωστος από τους θαυμαστάς της. Σας το ύποσεται από στόν λόγο της τιμής του».

Το μιλίετο δεν είχε καμιά ύπογραφή. Στην άρχή σκέφτηκα να μη φορέσω καθόλου το δαχτυλίδι αυτό, γιατί ο τρόπος με τον όποιον μου προσφερόταν έμολογού ότι μου φανόταν κάποιος ύποπτος. Τι να κάνω όμως;... Η αιλία είχε άνοιξει... ο κόσμος χειροκροτούσε... και δεν είχα κανένα άλλο δαχτυλίδι πρόχειρο... Η ανάγκη λοιπόν με έκανε να το φορέσω.

Βγήκα στη σκηνή. Σ' όλο το διάστημα που παίζατο το έργο, το βλέμμα μου έρευνούσε ανάμεσα στους θεατάς για ν' ανακαλύψω τον μυστηριώδη θαυμαστή μου. Τού κάνον όμως... Όταν τελείωσε η παράστασις έγύρισα πίσω στο καμπαρί μου, με κάποια άνησχη. Το πρώτο πράγμα που είδε ή καμπαριέρα μου ήταν το δαχτυλίδι μου. Άναγκάστηκε λοιπόν να της διηγηθώ με πόνον παράδειο πώς το είχα προμηθευτεί.

— Σίγουρα κυρία, μου είπε αυτή, ή πέτρα του δαχτυλιδιού όθνη ψεύτικη!

— Γιατί;

— Γιατί άν ήταν αληθινή, θά στοίχιζε μιά περιουσία! 'Ω, έμαθεβα πόσες θάναυα ψεύτικη!...

— Δές; 'Ε, τότε λοιπόν τόσο το καλύτερο! Γιατί οι θαυμάστες που κάνουν τέτοια δώρα σέ μιά θεατρίνα σάν και μένα παρουσιάζουν, άργά ή γρήγορα, τόν... λογαριασμό για νά πληρωθούν! Και όλοι γώ ότι δεν έχω καμιά όρεξι να εξοφλήσω μ' ό,τι όηποτε από τί δώρα.

Πριν φύγω από το θέατρο, είχα τη συνήθεια να δέχομαι στο καμπαρί μου διαφόρους θαυμαστάς μου—καλλιτέχνες, κωμικούς και άσθροπούς των γραμμάτων ως έπί το πλείστον. Άφου λοιπόν τελείωσα κι' αυτή ή εθιμακασία έφύρανα τη μαντί μου κι' ήμουν έτοιμη να φύγω, όταν ή καμπαριέρα μου με έκανε πλησίασε.

— Θά σάς πώ κάτι που θά σάς έκπληξη, κυρία, μου είπε γελώντας.

— Τι; Μήπως κατόρθωσες να μάθης το όνομα του άγνωστου δωρητή μου;

— Όχι, άπάντησεν ή καμπαριέρα μου, αλλά έμαθα πόσο σκούζε το μπριλάντι, κι' αυτό είνε, που φανέται, σπουδαιότερο. Με συγχωρείτε κυρία, αλλά δεν μπόρεσα να αναγνωρίσω τους φίλους σας έπειρα το δαχτυλίδι σας και πήγα κι' έδειξα την πέτρα του στόν Χ... τον καλύτερο δάσκαλο τοπώλη του Παλά—Ρουαί... Κι' αυτός, μόλις το αντίκρισε, μου είπε:

— Έίστε το καθαρότερο μπριλάντι όσ' όσα έχω δει στη ζωή μου!... Τό έ-ξέτιμησε για 30.000 χρυσά σφάρια! Φανταστήτε!...

...Επέρασαν μέρες, όδομάδες, μήνες, χωρίς ν' άκούσω να γίνετα λόγος για τόν άγνωστο δωρητή μου. Το πολύτιμο δαχτυλίδι δεν το μπόρεσα πειά να το φορέσω: το θεωρούσα σ'...να μου είχε δοθεί για να το φέρω έξω μονάχα και το έκρυβα στο όθος μιάς κασετίνας, μαζί με τα άλλα μου διαμαντικά.

Μιά μέρα, ενώ βρισκόμουν στο θέατρο, μου άνήγγειλαν ότι κάποιος κλέφτης είχε μπει μέσα στο σπίτι μου και μου είχε κλέψει όλα τα κοσμήματά μου! Δεν είχε άφήσει φανερά και την κασετίνα με το παρόν μου δαχτυλίδι. Χάρις στη δραστηριότητα όμως της αστυνομίας ο κλέφτης συνελήφθη όποτε' από λίγον καιρό και τα κλοπιμαία βρέθηκαν σχεδόν όλα. Το δαχτυλίδι όμως με το μπριλάντι δεν βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτά.

...Επέρασαν μερικά χρόνια ακόμα.

Επέρασαν μερικά χρόνια ακόμα.

Είχα σχεδόν λησμονήσει την περιπέτεια μου αυτή, όταν ένα βράδυ ή βραχύν ντέ Β... μ' έκάλεσε σ' ένα μεγάλο χορό μετεμφισμένην. Έπήγα. Η άρροκρεμα της άριστοκρατίας του Παρισιού ήταν συγκεντρωμένη σ' αυτόν τόν χορό.

Τη στιγμή που ή διασκέδασις βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασί της, άποσώθηκα σ' ένα μικρό σαλονάκι για νά ξεκουραστώ. Έξαφνα, έννοιωσα ένα χέρι δυνατό να με πιάνη από το μπράτσο. Έγύρισα τρομαγμένη και αντίκρισα ένα κατόμιανο ντόμινο. Άνατίχιασα και κύτταξα με τρόμο τη μακάβρια αυτή όπτασις.

— Πονάστε, κυρία, και μη με κυττάτε τόσο τρομαγμένα... μου είπε γλυκά το άγνωστο ντόμινο.

Απ' τόν τόνο της φωνής του άγνώστου, καθώς κι' από τη λεπτότητα των χεριών του — γιατί ή μάσκα που φορούσε έκρυβε τ' χαρακτηριστικά του — κατάλαβα πώς είχα να κάνω με κάποιον ευγενή. Κι' από τις κωμικές και ζωηρές κινήσεις του, έμάντεπα ότι θά ήταν άδολη νέος.

Δεν είπα τίποτα. Περίμενα να μιλήσει πρώτος αυτός.

— Έχετε λησμονήσει την παράστασι του «Παλλάρα»; με ρώτησε τώος με φωνή που έτρμε άπ' τη συγκίνηση. Φαίνεται το μπριλάντινο δαχτυλίδι;

— Όχι, του άπάντησα με κάποια έκπληξι. Για ποιά λόγο να τ' έμαθα κι' αυτό;

— Σας εύχαριστώ, ό, σάς εύχαριστώ χίλιες φορές, μου είπε σπρίγγοντας μου το χέρι... Δεν έλπιζε σέ τόσο έντιμια... Πέστε μου ακόμα: Λυπήθηκε καθόλου που χάσατε το δαχτυλίδι σας έ-κεινος;

Με τόν τρόπο, με τόν όποιο έπρόφερε τ' όλογα αυτά, κατάλαβα ότι αυτός θά ήταν ο δωρητής του δαχτυλιδιού.

— Να, τού είπα τότε κι' εγώ, λυπήθηκα πολύ που χάσα... Όχι όμως για την αξία του, αλλά για το μυστήριο που έκρυβε και που με είχε τόσο συγκινήσει...

— Κι' άν τ' ξαναβρίσκατε, θά χαϊρόσαστε;

— Ό, πόλ'!

Αίτός άναστένανε. Μου πήρε το χέρι και με κυττάσε στα μάτια. Τόν έννοιωσα να τρέμει από την συγκίνη. Για μιά στιγμή τ' άπόσώπα μ' αλυσσών τ' όνα τ' άλλο... Έκανε μιά κίνησι, σάν για νά βγάλη τη μάσκα του... Έξαφνα όμως έπαυσε κυριος του έαυτού του.

— Ένας πραγματικός ευγενής, μου είπε με βαθεί φωνή, πρέπει πρώτ' άπ' όλα να είνε τίμιος. Έδωσα το λόγο μου ότι δεν θ' αμάθετε ποτέ ποιάς είμαι... Χαίρετε, κυρία...

Και προτού προφτάσω να τον κρατήσω, είχε χαθεί ανάμεσα στο πλήθος τών μετεμφισμένων. Όταν έμεινα μόνη, άσυναίσθητα κύτταξα τ' όχρια μου... Και τότε είδα περασμένο στο δαχτυλίδι μου το περίφημο δαχτυλίδι με το μπριλάντι!... Μου το είχε περάσει ο άγνωστος τη στιγμή που μου έδωγγε το χέρι...

Πώς το είχε προμηθευτεί όμως;... Άγνωστο! Νά το είχε άγοράσει από τούς κλέφτες; Νά το είχε κλέψει ο ίδιος;... Η άπορίεσ μου αίτες δεν έλύνθηκαν ποτέ... Όπως επίσης δεν έμαθα ποτέ ποιάς ήταν ο άγνωστος και μυστηριώδης αυτός θαυμαστής μου και δωρητής μου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Όταν ή Ξανθίππη έμαθε ότι ο Σωκράτης κατεδικάστη σέ θάνατο, πήγε κλαίοντας και τραδώντας τ' αμυγδαλιά της, στη φυλακή να τόν δ' ή για τελευταία φορά.

— Πάντοτε κακοέφαλος ήσασνα και πεισιματίας, άρχισε να του λέει κλαίοντας. Δεν ήθελες να σπρωθής στο σπίτι σου, να ήσυχάζεις...

— Πονάσε, γυναίκα... Πώς κάνεις έτσι; Γιατί κλαίεις;

— Γιατί κλαίω; Σέ καταδικάσανε να πεθάνης! Δεν τώμαθες ά-κόμα;

— Ποιά με καταδικάσανε;

— Α δικαστά σου.

— Μά κι' αυτοί έχουν καταδικαστεί από τη φύσι να πεθάνουν.

— Να, αλλά εμένα σέ καταδικάσαν άδικως, έπαύσα ή Ξανθίππη.

— Μήπως ήθελες να με καταδικάσουν δίκαια;

— Έίπε τότε ο μεγάλος σοφός, χαμογελώντας πικρά.

ΕΥΣΥΜΟΙ ΔΙ' ΑΛΟΓΟΙ

Στο τυμικό κοτόνα:

Η νύφη (δελιά). — Τάση μου, πρέπει να σ' άμολογήσω... Τ' αμιά δόντια μου είνε ψεύ-στα... Είσαι θιμισμένος γι' αυτό;...

Ό γαμπερός. — Άντιθέτως, είμαι πολύ εύ-χαρισμένος. Ένόμια ότι ήσαν... όλα!

Ο,ΤΙ ΣΤΑΧΥΔΟΛΟΓΟΥΜΕ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΚΑΡΝΑΒΑΔΟ

Μέσα στη χώρα μας έδώ την κλασσική, Καρνάβαλε, στών μασκαράδων τη φωλιά, τουτέστι, που έμπελκε, μην προχωρείς!... τόν μέγαν σου τόν θριάμβον άνάβαλε, γιατί, κι' άν είσαι μασκαράς, τ'ό μαστορή σου βρήκες!

Έδώ υπάρχουν σάν κι' εσά άμέτρητες χιλιάδες. Γύρνα και ίδες τραγούδι σου, κι' άν ήμπορείς να ζήσης μαζί με τ'όσους τρομερούς και φίνους μασκαράδες, τράβα τ'ό δρόμο σου έμπρός... Άλλοιάς να σταμάτησης.

Έδώ δεν πάνεις χαρτωσιά, σέ βάζουν κάτω άλλοι, που άν σέ πιάσουν, σέ κρεμούν άπάνω τους μπαλάσκα. Άν θέλεις γύρνα να τούς δ'ης. Σ' αυτό τ'ό καρναβάλι είν' μασκαράδες όλοι τους, αλλά με δίχως μάσκα!...

Έν τούτοις, βλέπω, δυσπιστείς κι' έχεις πολλή πρεμούρα στο μασκαροβασίλειο κι' εσύ να προχωρήσης...

Ός εύ παρστής! τ'ό λοιπόν... αλλά θά πάθης σκόδα και σάν προβάλλει ή Καθαρή Δευτέρα θέ ν' αφήσης τη θέσι σου, Καρνάβαλε, στους μασκαράδες κείνους που δεν φορούνε σάν κι' εσά μπουτσόνα... τούς πιο φίνους!

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΔΑΔΟΥ

Εύχαριστώ, ό άνδρες 'Αθηναίοι, για την υποδοχή!... Καλώς σάς βόημα. Ξέρω τί είστε, γέροντες και νέοι, ξέρω σέ ποιά φρενοκομείο μπήκα!

Ότι είστε μασκαράδες και... κοθόνια, να μου τ'ό πητε ήταν περιττό. Σας ξέρω κι' από τ'α παλιά σας χρόνια για τέτοιους δ'ά κι' εγώ σάς χαρετώ.

Χαίρετε, με τ'ά ξύσινα κεφάλια σας, που έπρεπε ένα μασκαρά να φέρετε διά να καταλάβετε τ'ά γέλια σας και να τ'ό πητε την αλήθεια... Χαίρετε!

Χαίρετε, άνδρες 'Αθηναίοι, χαίρετε!... κι' ός άκούστων όι λόγοι μου όι βλατοί: Χαίροι πολύ που βλέπω πώς τ'ό ξέρετε πώς είστε μασκαράδες αυτοσώστατοι!

Τραβά ή μασκαροσύνη μακριά κι' άρχίζει από πάλι το πατήρα σας... κι' έχετε άτέλειωτη 'Αποκρή... κι' άτέλειωτη την Καθαρή Δευτέρα σας.

Χαίρετε, άνδρες 'Αθηναίοι και λοιποί, έπαρχιώτες, ξένοι και 'Αθίδες!... Είνε μικρά ή έλλειψις μη σάς λυπει, που να βρεθάνε τ'όσες προσοπίδες;

Όσο στόν κόσμο βλέπουμε ποδάνα κι' όσο άόνη έχετε πατρίδα. τ'ό όσο δεν θά φτιάξη τόν καλύτερο ούτε τόν μασκαρά ή προσοπίδα!...

Τόπο λοιπόν να πάθω όδοιο ή φέστα γιατ' έχουμε να πάμε κι' απ' άλλου... και άφιο σάς στέλνω εγώ τ'ά ρέστα και τ'ό λογαριασμό... ή Μ. Α. Α. Ο. Ρ.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Άποκρήες, κακό και χαλασμός Κυρίον σ'όσους όδοιους άμασκαράτοι, μά και μασκαρεμένοι έγέμισε άπάχρηδες δ' ή όδος Σταδίου κι' είνε γεμάλη ο κόσμος πάποτε φορτωμένη.

Νά, να και τ'ό περίφημο τ'ό γαϊτανάκι να και τ'ό ό ό π α λ α τ'ό τόσο φημισμένο, που έται, καθώς πάμε, βρε κομμάχι, για τών πολιτικών τ'ς πλάτες είνε ένα κι' ένα.

Νά κι' ένας με γαϊδουρινό κεφάλι, για να περάση όλοι σας παρεμύρισατε, από την τ'όση τ'όν άόαντα και τ'ό γέλι, είν' ο έλληνας λαός, δεν τόν γνωρίζατε;

Άποκρήες, χοροί, παντοφυλισμός, χαρά, γλέντια σέ κάθε άθηναϊκό σοκάκι κι' ός πάζει ή κοιλιά μας ταμπούρα και τ'ό στομάχι μας, άλλοιμονο, Καρνακόκη!

Ο ΚΡΥΟΣ

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ... ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΔΑΚΤΥΛΩΝ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ... "ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ"

"Ένας περίεργος τύπος. Ο ταχυδακτυλουργός Εγγένιος Χέρτζογκ πού κλέβει για διασκέδασι και για να δείξη την καταπληκτική του τέχνη. Τά θαυμαστά κλέπτα του. Πώς... Έγδυσε διαφόρους πρίγκηπας και βασιλείς. Και πώς έστειλε έναν κατάσκοπο στον άλλο κόσμο. Ένα πρωτότυπο στοιχημα. «Φυλαχθήτε, θα σας κλέψω τα πορτοφύλια!», κ.τ.λ.

Η τέχνη ν' άρειται από την τσέπη του διπλανού σου του πορτοφύλιου, χωρίς εκείνος να σέ πάρη μυρωδιά, μολοντί δεν τελειοποιήθηκε διόλου απ' τον καιρό που έγινε γνωστή στον κόσμο, έχει να παρουσιάση σήμερα πολλούς μύστες της, που μπορούν να θεωρηθούν άριστοτέχνια στο είδος των. "Ολοι όμως οι ειδικοί αναγνωρίζουν πως καλύτερος απ' όλους, κορυφή στον κλάδο τους — βασιλεύς των πορτοφολίων, με άλλα λόγια! — θα μπορούσε να είναι ο Ούγγαρος Εγγένιος Χέρτζογκ, γνωστότερος με τ' όνομα Τζιοβάνι, αν άποφάσιζε να... έξασκήση το επάγγελμά του. Μά ο Τζιοβάνι χρησιμοποιεί την καταπληκτική ταχυδακτυλουργική ικανότητά του για να κλέβη τα πορτοφύλια του κόσμου... χάριν άστερισμού, φροντίζοντας να τα έπιστρέψη ύστερα στους κατόχους των! Είναι δηλαδή λωποδύτης έρραυμένης, που εργάζεται άνιδυστολώς, από έρωτα προς την... έπιστήμη.

"Ένας Γάλλος δημοσιογράφος, περαστικός τελευταία απ' τη Βουδαπέστη, είχε την τύχη να γνωρίση τον Τζιοβάνι στο γραφείο του διευθυντού της άστυνομίας. Ο διευθυντής είχε προσκαλέσει τον ταχυδακτυλουργό-λωποδύτη για να τον ζητήσει... μερικά χρήσιμα μηχανήματα, που θα του επέτρεπαν να κατανόηση βαθύτερα τον μηχανισμό της εργασίας των επαγγελματιών πορτοφολιάδων. Ο περαστικός δημοσιογράφος, επιστρέφοντας στην πατρίδα του, δημοσίευσε στην έφημερίδα του τη συνέντευξη που πήρε με τον «λωποδύτη των βασιλέων», όπως άπεκαλείτο ο Τζιοβάνι, για λόγους που θα τους μάθετε παρακάτω. Από την ενδιαφέρουσα αυτή συνέντευξη, παραλαμβάνουμε, χάριν των άναγνωστών μας, τα πιο χαρακτηριστικά σημεία:

«Εκείνη την ήμερα — γράφει ο Παρισιανός δημοσιογράφος — μπαίνοντας στο γραφείο του διευθυντού της άστυνομίας της Βουδαπέστης κ. Μπεζέγκ Χουζάκ, τον βρήκα να συνομιλεί μ' έναν άνδρα, νέο άκόμα, με ένεργητικά χαρακτηριστικά, με μάτια που πετούσαν σπίνες εύφύλας.

— Σας παρουσιάζω μιά δόξα της Ούγγαρίας — μου είπε ο κ. Χουζάκ, γελώντας και δείχνοντας το συνομιλητή του. Είναι ο κ. Εγγένιος Χέρτζογκ, γνωστότερος με τ' όνομα Τζιοβάνι, ο βασιλεύς των λωποδυτών και ο έπίσκοπος... «Λωποδύτης των βασιλέων»!

— Χαίρω πολύ! έτραίλισα παραχαλιμαίνοντας.

Ο Τζιοβάνι υποκλίθηκε έπίσης με μεγάλη ευγένεια.

— Τόν κάλεσα, συνέχισε ο κ. διευθυντής της άστυνομίας, για να μου δείξη πως κλέβουν οι λωποδύτες τα θημάτια των. Ο κ. Τζιοβάνι είναι ταχυδακτυλουργός, μιά έχει άποκτήσει μεγάλη ειδιότητα στο ν' άδειάζη τις τσέπες των άλλων...

— Όπως και τη δική σας, κύριε διευθυντά! τον διέκρινε ο Τζιοβάνι.

Ο κ. Χουζάκ ψάχτηκε και... έμυηξε τα γέλια.

— Δεν μου λείπουν και πολλά πράγματα! είπε. Το πορτοφύλι μου, ή σγαροθήρη μου, ο άνατήρας μου...

— Και το ρολογάκι του χεριού σας! τον διέκρινε γιά δεύτερη φορά ο Τζιοβάνι.

Και βγάζοντας απ' την τσέ-

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

(Πίναξ του Μαντράζο).

πη του μαζί με τα προαναφερθέντα αντικείμενα, κ' ένα ρολογάκι του χεριού, τα έδωσε όλα του κ. διευθυντού.

— Καλά, όλα τ' άλλα τα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο κ. διευθυντής. Μά το ρολογάκι πως τ' πήρατε απ' το χέρι μου, χωρίς να ν' άντιληφθώ;

Ο Τζιοβάνι χαμογέλασε μετριοφρόνως και είπε:

— Ο κ. διευθυντής διερωτάται πως τα κατάφερα και τού πήρα και το ρολογάκι του χεριού του... Θα θυμάται ίσως, ότι τόν παρακάλεσα να βγάλη από την τσέπη μου και να μου δώση ένα θημάτιο. "Ε, λοιπόν! Όσοι να βγάλη το νόμισμα, έχω τού έχω κλέψει το ρολόι. Η δουλειά αυτή έγινε σε δύο άπύσεις. Ένώ έψαχνε την τσέπη μου, έβγαλα το ρολογάκι του χεριού του. Και τότε, ενώ μου έδινε το νόμισμα, τού τράβηξα το ρολόι!

Ο διευθυντής της άστυνομίας κ' έγώ μείναμε άναυδοι. Ο Τζιοβάνι άρχισε τότε να μιάς διηγείται πως άπεκαλίφθη και στον ίδιο τόν... λωποδυτικό του ταλέντο.

Τό 1916 — μιάς είπε — όταν πήγα στρατιώτης, είχα ήδη βγάλει όνομα ως ταχυδακτυλουργός. Μιά μέρα, με κάλεσε στο γραφείο του ο διοικητής του συντάγματος και μ' έβαλε, μπροστά οίς όλοι, άλλους άξιωματικούς, να κλέψω τα πορτοφύλια τους. Στην άρχή δεν πολικατάλαβα τί έννοιασε και τόν κύτταξα ήλιθα.

— Άκουσα να γίνεται λόγος για την ταχυδακτυλουργική σου ενότητα, μου έξηγήσε τότε ο διοικητής του συντάγματος, και ήθελα να πεισθώ αν θα έπιδείξης την ίδια μαστοριά και στην άρραξη των πορτοφολιών από τις τσέπες...

Η έπιθυμία μου να μη φανώ στον διοικητή του συντάγματος κατώτερος της φήμης μου, με έκανε να έπιτελέσω θάρματα. "Υστερ' από μισή ώρα, είχα έφαίρεσει τα πορτοφύλια όλων των παρισταμένων άξιωματικών, χωρίς ν' άντιληφθώ κανείς τίποτα. Ο διοικητής του συντάγματος έμεινε κατενθουσιασμένος από τ' άποτελέσματα τού πειράματος.

— Τόσα, μου είπε, σου δώνω τη διαταγή να κλέψης τα πορτοφύλια τού ύπολογου κ. Χ... και να τ' άποδώσης στη χέρι μου! Έγώ την έπαισα πως ο άξιωματικός αυτός ήτο γεί κατασκοπεύει ύπέρ της Ρωσίας. Είμαι βέβαιος ότι θα βρω στο πορτοφύλι του καμιά ένδειξη, που θα μου έπιτρέψη να τόν συλλάβω...

Κι' έτσι, κατόπιν διαταγής του διοικητού του συντάγματος, έγιναν λωποδύτης. Ήταν γιά μένα ένα παιγνίδι τόν ν' άρραξω το πορτοφύλι του ύπολογου, Ο διοικητής δεν είχε άποψη. Στο πορτοφύλι τού άξιωματικού αυτού βρήκε το σχετικό γράμμα ενός άγνωστου οργάνου φρουρίου. "Υστερ' από λίγες ώρες, ο προδότης ύπολογος τουφεκίστηκε. Όταν συλλαμβάνουν την ύποπτη αυτή, μετ' όλη, όχι επειδή ήτο άρραξτής, αλλά επειδή ήτο άνθρωπος, ο άξιωματικός εκείνος ήτο ο έιος της τύχης του — μά έπαισε δεν μπόρεσε να... τόν έστρέψω το πορτοφύλι μου! Το πορτοφύλι αυτό ήτο τόν παύλα που έκλεινα στη χέρι μου, χωρίς να τόν ξαναγνώριζω, στον κάτοχό του.

Ο Τζιοβάνι έμεινε σιωπηλός, όταν ν' άναγκάστηκα

τις άναγκάσεις του, κ' ύστερα συνέχισε:

— Άργότερα, όταν άπολύθηκα από τόν στρατό, σκέφτηκα να ζήσω από την... εύληθρία των δακτύλων μου. Και άρχισα να έμφανίζω ως νομέρο σε διάφορα μυστικά χόλι της Γερμανίας και της Αγγλίας, ληστεύοντας τούς πελάτες μεταξύ δύο χορών!... Πολλοί σκαμπυλίζουν μαζί μου πως δεν θα κατορθώσω να τούς ξεγελάσω και να τούς άφαιρέσω έστω και μιά κοφτίτσα από πάνω τους. Έφτανε όμως να τούς πληρώσω έστω και γιά δύο δευτερόλεπτα... γιά να χάσουν τ' στοιχεία! Τα δύο αυτά δευτερόλεπτα ήσαν ύπερβατικά γιά μένα, γιά να βουτήξω τη σγαροθήρη ή τόν χρυσό στυλογράφου που χείριον πού ήθελε να μου παρουσιάση τόν έξυπνο.

Μεγάλη όμως δόξα άπόκτησα από την άξιωμακώδη βραδεία που κατάφερα, σ' ένα άριστοκρατικό μπάο, να ξελαφρώσω από τόν παρτίο τον τόν ίδιο τον πρίγκηπα της Ουαλλίας!... Αυτό έκανε τότε έντασι στο διάδοχο της Αγγλίας, ώστε με κάλεσε μιά μέρα σ' άνάστορα τού Ουεστμίνστερ γιά ν' άδειάσω τις τσέπες... όλων των μελών της βασιλικής οικογενείας!... Και τού πέτυχα.

Υστερ' από λίγον καιρό, καμιά κομική συγκέντρωση τού Λονδίνου δεν έθεωρείτο έπιτυχούσα, αν μετάξυ ενός ισπανικού ζεύγους χορευτών και μιάς Ναπολιτάνους τραγουδίστριας, δεν παρουσιάζαν στο πρόγραμμα και την άφεντιά μου... Καταλαβαίνετε βέβαια τί νούμερο έκανα! Αν δεν ήμουν τόσο ένδοξοι, θα μπορούσα να έβγαينا καθε βράδι από τα μέγαλα εκείνα, με περυσία δολώληρη, άποτελούν- μένη από κομμάτια και διαμαντικά άμυθθου όβελια...

Από τότε, σ' όποιον προτεινόσα και αν πήγα, ήταν άδύνατο να μην προσκληθώ από τόν διευθυντή της άστυνομίας της... γιά να τόν ληστεύσω και να τόν πείσω περί της λωποδυτικής μου τέχνης. Από τόν καιρό μάλιστα που άρχισα και από τόν βασιλέα της Ιταλίας τού μαλακωμένου βραχιολάκι του — άνήγησα τού μεγάλου πολέμου — μου άπεκαλίφθη έπίσημος ο τίτλος τού «Λωποδύτη των βασιλέων»... Πολλή τιμητικός τίτλος, δεν είναι έτσι...

Έγώ κ' ένα ένδοξο από τόν διευθυντή της Σκόπλαντ Γιάρντ, ένα άσημένο μολύβι με την έξής χαριτωμένη έπιγραφή, χαρμηνιέ έπίσημο του: «Σας έπιτρέπω να κρατήσετε τού μολύβι αυτό που μου... κλέψατε!».

Ο διευθυντής της ούγγρικης άστυνομίας είχε τότε στον κ. Τζιοβάνι με ύψος κομικής ομορφιάς:

— Σας θανιάζω, κύριε Τζιοβάνι! Όφελω, όσώσο, να όμολογήσω ότι με μεγάλη μου χαρά θα σας έδωσα να φεύγατε από την προτεινούσα μας! Αν οί πράγματι λωποδύτες έπωφελούντο τών μαθημάτων σας... Συλλογισθήτε τί μπελάδες θα μου άνοίγατε τότε στο κεφάλι!...

Μιά έμεινε μου ήθελε τότε. Πρώτιστα τού Τζιοβάνι ν' άναγγείλη διά μιάς έφημερίδας, ότι τη μεδεπομένη, από τις τέσσαρες ως τις έξη τόν άπόγευμα, και σ' ένα φανερό δρόμο, θα κατώρθωνε να ληστεύσει άνω τών είκοσι διαβατών. Όποιοι κατωρίθωνε εναντί τόν Ιεανό να τ' άφήνουν τόν δαμόνιο αυτό λωποδύτη ταχυδακτυλουργό, δεν είχε παρά να περάσει από τόν άρισμένο δρόμο, την άφαιμένη ώρα! Όσον άφορά τα κλοπιμαία, θα παρεδίδοντο από τόν Τζιοβάνι σε άστυνομικά όργανα, που θα παρακολουθούσαν άδύνατο τόν καταπληκτικό αυτό πειράμα. Συνεπώς τ'... μέλλοντα θύματα δεν είχαν να φοβηθούν άπολύτως τίποτα! Ο Τζιοβάνι δέχτηκε — έρωγώντας και τόν διευθυντού της άστυνομίας — να υποβληθώ στη νέα αυτή δοκιμασία.

Πα' όλη λοιπόν την προσοχή που κατέβαλαν οί διαβάτες, ο Τζιοβάνι στις έξη τόν άπόγευμα της μεδεπομένης είχε εξαφάνισα έκακό πορτοφύλι, τ' άποία και παρέδωσε στην άστυνομία!...

Δεν μου λείπε, άγαπητέ μου φίλε, ρώτησα τόν Τζιοβάνι την παρμένη της άναχωρησεώς μου από τη Βουδαπέστη, δεν σας συνέβη ποτέ να κλέψετε σ' αλήθεια;... Με συγχωρείτε γιά την έρώτησι, μά έτσι, έχετε, πολύ φρονική...

Όχι, μου άποκρίθηκε άτάραχος — ότι πολλοί λωποδύται διεθνούς φήμης, που άναγνωρίζουν την ύπεροχή μου, μου πρότειναν πολλές φορές να συνεργασθώμε... Τι τα θέλατε όμως, έχω είμα τιμω... Έξ' άλλου, τώρα που κλέβω τόν κόσμο στα ψέμματα, χάνω διασκεδάσεις, κερδίζω πολύ περισσότερα, παρά αν έκλεβα σ' αλήθεια!...

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Σπαράζετε τους διεφθαρμένους στη δουλειά, και θα τούς γυρίσετε στον ίσο δρόμο.

Οι άνθρωποι, όπως και τα φυτά, έχουν κρυμμένες άρετές, που κίττο από την ευεγενική έπίδραση τού ήλιου της καλωσύνης, που φανερώνονται ξαφνικά.

Τζώ ν Λοϋμποκ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Ένας άγωνιστής τού 21. Ο καπετάν Δεσίρης κ' ή δράσις του κατά την Έπανάστασι. Τό ένειρο τών τελευταίων ήμερών της ζωής του. Η έπίσκεψις του σ' άνάκτορα. Η καλωσύνη τού βασιλέως και τó σχετικό δώρο. Τό τέρας της Ολυμπίας. Σκηναί φρίκης και τρόμου, κτλ.

Μέχρι τού 1900 περίπου ζούσε άκόμα, σε βαθύτατο γήρας, ένας απ' τούς παλαιότερους άγωνιστάς της Έλληνικής Έπαναστάσεως, ο Λορέντζος Δεσίρης. Ως τις τελευταίες του μέρες, ο Δεσίρης ήταν άκμαστός, ζωρότατος κ' εύφρεστάτος. Κρατούσε πάντα στο χέρι του μιά πελώρια μαγκούρα και φορούσε τ' άφαιρικά και άπλά ρούχα που φορούσιν οί χωρικοί της Τήνου, όπου και έμενε.

Ο Λορέντζος Δεσίρης είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες τού 21 και είχε τιμηθεί δύο φορές με τó άριστείο τού άγώνος. Έκτός αυτού όμως, κατώρθωνε να εισχωρήση στο «κονάκι» τού πασι της Χαλκίδος και να κερδίση την έμπιστοσύνη του. Την έμπιστοσύνη αυτή έξεμεταλλεύθη προς όφελος τών επαναστατών, μεταδίδοντας σ' αυτούς όλα τα σχέδια και τις ένεργείες τών Τούρκων.

Όταν δέ κατόπιν έγινε ύποπτος και κινδύνευε ή ζωή του, έδραπέτευσε και πήγε και ενώθησε με τó σώμα τού Κριεζώτη.

Ο Δεσίρης κατά τα τελευταία χρόνια του είχε τη σφοδρή έπιθυμία να έπισκεφθώ και να ύποβάλη τ' άσέβασμά του στο βασιλέα Γεώργιο, γιά να πεινάη κατόπιν εύχαριστή- μένος, όπως έλεγε. Και κατώρθωνε πράγματι να ικανοποιήση την έπιθυμία του αυτή. Άλλ' άς άφήσουμε τόν ίδιο να διηγηθή τ' άκαθάρστα της συγκληκτικής συναντήσεώς του με τόν βασιλέα, όπως τ' έξεθέσε σ' ένα δημοσιογράφο της έποχής εκείνης: «Έίχα τρία χρόνια, κύριε, είπε, να ιδώ τόν βασιλέα μας και τ' άπαιδία του. Γι' αυτό ήβγα φρέτος να δώ όλους τούς πρίγκηπας μας και τόν καλό μας τόν βασιλέα κ' ύστερα να πεινάω εύχαριστή- μένος.

Μά όταν πήγα στο παλάτι, δεν με γνώριζαν οί πορτιέρηδες και δεν μ' άφηναν να μωύ μέσα. Ποιος ξέρει... Θα νόμιζαν ίσως πως πήγαινα να γίνω ένοχλητικός στο βασιλέα, να τού γυρεύω παρτίδες...

Όσώσο έγώ, τρεις μέρες καθόμουν και φύλαγα στην πόρτα.

Σήμερα, τó λοιπόν, με πήρε ο ύπνο σπίνης και με πήγε μέσα.

Όταν βρεθήκα μπροστά στο βασιλέα, μούρθε να κλάρω από τή χαρά μου. Έκείνος, άκούοντας τ' όνομα μου, μ' έπιασε από τó χέρι, με χαιρέτησε και με ρώτησε τί κάγω. Μ' έβαλε κ' έκατα στην καρέκλα κ' άρχισε να με ρωτά γιά τ' άπερασμένα: Πού πολέμησα, με ποιόν ήμουν, πως έγινε τούτο, πως εκείνο...

Στό τέλος διάταξε να με τραβήσουν κιά- λας.

Α! τί καλός βασιλέα! Άφενάνθρωπος!... Τού είπα:

— Σέ θυμάμαι, βασιλέα μου, τότε που σε πρωτοφύραμε. "Η- σονα νέος τότε, παλληκαράκι... Τι όμορφος που ήσουν!...

— Ε!... μου άπάντησε. Τά χρόνια περνούν, περνούν, παιπού. Μ' έρωτησε ύστερα αν ήθελα τίποτα.

— Όχι, βασιλέα μου, τού είπα. Μόνο να σέ ιδώ ήθελα.

Μά όταν θέλησα να φύγω μ' έπιασε από τó χέρι και μούβαλε μέσα αυτό τó χαρτί.

— Πάρε, μου είπε, αυτό τόν φάκελλο.

Τώρα βλέπω ότι μου είχε χρίματα μέσα. Δεν λέω πως δεν έχω την άναγκη τους, άλλα δεν θα τάπαιρνα ποτέ αν τó ήξερα.

Όταν βγήκα έξω, με πήρε ο πρίγκηπας Νικόλαος κ' άρχισε κ' αυτός να με ρωτά γιά όλα. "Ηθελε ν' άκούση ιστορίες απ' τó στόμα μου. "Όιος ο πατέρας του κ' αυτός. Άφενάνθρωπος.

Τώρα είμαι εύχαριστή- μένος, κύριε. Τώρα άς πεινάω!...

Σ' ένα χωριό της Ολυμπίας, τ' Άσπρον Στέτα, πού τραγουτάς, μιά χωριά έγέννησε ένα τέρας. Όπως αναφέρουν ή έφημερίδες της έποχής τó τέρας αυτό ήτο τριχωτό, κερμαφόρο, με πολύ μακρύ γενειάδι και με τ' άμια στο πίσω μέρος τού κεφαλιού. Μόλις γεννήθηκε τó τέρας, όλο τó χωριό άναστατήθηκε, γιάτί όλοι πίστεψαν πως είχε γεννηθεί ο όιος ο Άντιχρίστος.

Η μητέρα τού τέρατος, απ' τόν πόθο κ' απ' την κατακραυγή των συγχωριανών της, πέθανε λίγες ώρες μετά τόν τοκετό, μέσα σε σπαρακτική άγониά.

Οί χωρικοί τότε άρταξαν τó τέρας, τó έμψυχον ζωντανό σ' ένα μακρύ σουβλί και τó περιέφεραν με έσομικούς σ' όλο τó χωριό. Κατόπιν τó κομμάτισαν και τ' άνάψαν!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΟΥΣΤΕ, δημότατε, ελπεό τον Τέρον στον Γκιζ. Ο λόρδος Βέντγουορθ, στον οποίο, σύμφωνα με τις διαταγές σας, ανήγγειλα την απελευθέρωσή του κι' επέστρεψα το ξίφος του, δέχθηκε αυτή την ευνοια ψυχρά, χωρίς να πη λέξει. Τόν άφησα, ξαφνιασμένος για την επιφυλακτικότητα του αυτή, όταν δυνατές κραυγές μ' ανάγκασαν να ξαναγυρίσω κοντά του. Το πρώτο που έκανε ο λόρδος Βέντγουορθ, μόλις άνέστησε την ελευθερία του, ήταν να τρασηί πέρα για πέρα με το σπαθί του. "Όταν έφτασα κοντά του, ήταν πια νεκρός!...

— "Ω! φώναξε ο δούξ ντε Γκιζ. 'Η άπελπισία του για την ήττα του τον έκανε ν' αυτοκτονήσει. Δεν είν' έτσι, Γαβριήλ;
— "Όχι, δημότατε, απάντησε θλιβερά ο Γαβριήλ. 'Ο λόρδος Βέντγουορθ δεν αυτοκτόνησε γιατί νυχήθηκε.

— Τότε, γιατί; ρώτησε ο Σημαδεμένος.
— 'Επιτρέψατέ μου να σοπάρω, δημότατε, ελπεό τον Τέρον ντ' Εξμέες. Πρέπει να σεβασθώ το μυστικό του λόρδου Βέντγουορθ, τώρα μάλιστα που είνε νεκρός. Πάντως, δημότατε, έχω να σας πω, ότι κι' εγώ αν ήμουν στη θέση του, θα έκανα το ίδιο. Ναι, ο λόρδος Βέντγουορθ έκανε πολύ καλά. Το τρομερό σφάλμα του μονάχα ο θάνατος μπορούσε να το επανορθώσει....

Σε καταλαβαίνω, Γαβριήλ, ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές.

— Ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές. Ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές.

— Όταν, έπειτ' από λίγες στιγμές, ο Γαβριήλ άποχαρήχτηκε τον δούκα ντε Γκιζ, διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν στο καλινό μέγιστο του κυβερνήτου του Καλαί, όπου έμενε ακόμα ή 'Αρτεμς ντε Κάστορο.

Τη βοήκη ήσυχη και γαλήνια, γιατί είχε μάθει την ανέλπιστη σιωπή του δούκα ντε Γκιζ από τον Άμβρόσιο Παρέ. Οι έρωτευμένοι είνε δεισιδαίμονες και γι' αυτό ή γαλήνη της 'Αρτεμς έκανε καλό στον Γαβριήλ.

Η ευχαρίστηση της 'Αρτεμς μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν ο έπαρχος της διηγήθηκε τι είχε συμβεί μεταξύ αυτού και του δούκα ντε Γκιζ και της έδειξε την επιστολή και το κούβιο που έπρόκειτο να παραδώσει στον βασιλέα.

— "Όστόσο, μέσα σ' αυτή τη χαρά, έννοιωσε μια χριστιανική λύπη, μαθαίνοντας το θλιβερό τέλος του λόρδου Βέντγουορθ, ο οποίος, είνε αλήθεια, θέλησε να την προσβάλει μέσα σε μια ώρα τρέλλας και άπογνώσεως, μά κι' ο οποίος την είχε σεβασθεί και την είχε προστατήσει επί τρεις ολοκλήρους μήνες.

— 'Ο Θεός άς τον συγχωρέσει, όπως τον συγχωρέσα κι' εγώ! ελπεό. 'Ο Γαβριήλ της μίλησε κατόπιν για τον Μαρτέν Γκέο, για τους Πεκονά και για την προστασία που θα της παρείχε ο δούξ ντε Γκιζ. 'Ετσι ή ώρα πέρασε κι' ο Γαβριήλ άποφάσισε να της αναγγείλει την άναχωρήσή του. "Όταν της τό ελπεό, ή 'Αρτεμς φώναξε:

— Φεύγεις κιόλας, Γαβριήλ; Μά τόσο το καλύτερο. Ναι, φίλε μου, φύγε για να χορή ή τύχη μας μια ώρα γρηγορότερα. Άκουσε, Γαβριήλ. Μαζύ με την ελευθερία του δούκα ντε Γκιζ, θα δώσω στον βασιλέα και μια δική μου, που την έγραψα την περασμένη νύχτα. 'Ιδού την! 'Ετσι θα ίδη όλοφάνερα, ότι έσείς του άποδώσατε τη χαμένη πολιτεία του και την χαμένη κόρη του, το Καλαί κι' εμένα! Λέω ακόμα πως είμαι κόρη του, γιατί έλπίζω ότι ο 'Ερρίκος Β', ο οποίος μ' αγαπάει τόσο, είνε πραγματικός μου πατέρας.

— 'Ο Θεός να δώσει, πολυαγαπημένη μου 'Αρτεμς, να λerne την αλήθεια!

— Σε ζηλεύω, Γαβριήλ, έξακολούθησε ή 'Αρτεμς, που θα μάθης πριν από μένα τα μυστικά της Μοίρας μας. 'Όστόσο, θα έρθω

κι' εγώ γρήγορα στο Παρίσι, φίλε μου. Θα παρακαλέσω τον δούκα ντε Γκιζ να φύγει αύριο κιόλας κι' έτσι δεν θ' άργήσω να ρθώ να σε συναντήσω.

— Ναι, έλπεό γρήγορα, ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές.

— Έν πάση περιπτώσει, απάντησε ή 'Αρτεμς, δεν θέλω να είμαι έντελώς μακριά σας. Θέλω κάτι να με θυμίζει κάθε τόσο στην σκέψη σας. Άφού ελπεό άναγκασμένος ν' αφήσετε εδώ τον πατέρα σας έπαικόμο Μαρτέν Γκέο, πότε τουλάχιστον μαζύ σας τον Γκιζ άκούσθη, που μου παραχώρησε ο λόρδος Βέντγουορθ. 'Ο άδελφός είνε βέβαια παιδί. Δεν έχει κλείσει ακόμα τα δεκαπέντε του χρόνια, μά είνε άραιοιμένος και τίμιος και μπορεί να σας φτάσει χρήσιμος. Δεχθήτε τον. Άνάμεσα στους σκληρούς πολέμας, που θα σας συνοδεύσουν, ο Άνδρέας θα είνε ένας άκόλουθος και άγαπώμενος και πια γλυκός.

— "Ω! ευχαρίστη για τη λεπή αυτή φροντίδα. Μά, έλπεό να φεύγω σε λίγες στιγμές;

— Έχω προειδοποιήσει τον Άνδρέα, απάντησε ή 'Αρτεμς. Άς ξέρετε πόσο περήφανος είνε που θα σας άκούσθη.... θα ή προτομασθεί κιόλας και δεν έχω να του δώσω παρά μερικά λευκάκια δώρητες.

— Τότε, τον δέχομαι με χαρά. 'Ετσι θα έχω κάποιον να μιλώ μαζί του για σας.

— Αυτό είχε σκεφθεί κι' εγώ! ελπεό ή 'Αρτεμς χαμογελώντας. Καί τώρα, χαιρετά Γαβριήλ. Πρέπει ν' άποχωριστούμε....

— "Ω!.... όχι!.... Άς μη πούμε χαιρε! Το χαιρε είνε ή έλπεό λέξεις του άποχωρισμού.

— "Ωρεβού!....

— Άλλοίμονο! ελπεό ή 'Αρτεμς. Ποιος ξέρει αν θα ξαναδοιμή ποτέ. Άν το αίτημα της Μοίρας μας έχει καλή λύση, αν θα ήταν καλύτερο να μη ζήσουμε συναντηθούμε ποτέ;

— "Ω! μίην τό λέξ αυτό! 'Αρτεμς! φώναξε ο Γαβριήλ. Μην τό λέξ! 'Εξ άλλου, ποιος ξέρει από μένα, θα μπορούσε να σας φανερώσει την αλήθεια, ελπεό την στιγμή, ελπεό θλιβερή είνε;

— "Ω, Θεέ μου! ψήθησε ή 'Αρτεμς, άνατριχιάζοντας. Μά φαίνεται πως ελπεό ευχόμενα, ότι θλιβερή είνε, θα πεθάνω την ίδια στιγμή που θα την άκούσω ότι τό στόμα σου, από χαρά ή από πόνο....

— Τότε, τι να κάνουμε; ρώτησε ο Γαβριήλ.

— Περιμένε μια στιγμή, ελπεό ή 'Αρτεμς.

Κι' έβγαλε άπ' το χέρι της το χρυσό της δαχτυλίδι, που φορούσε στο μοναστήρι των Βενεδικτινών του Σαιν Κεντέν.

— Άκουσε, Γαβριήλ, ελπεό άπότομα. 'Επειδή είνε φανερό πως θα μάθης την αλήθεια, πριν έπιστρέψω εγώ στο Παρίσι, να στείλεις τον Άνδρέα να με προειδοποιήσει. Άν ο Θεός είνε μαζί μας και δεν είμαι άδελφή σου, θα του δώσης αυτό το γαμήλιο δαχτυλίδι να μένα, για την έπαρση σου ντε Μονγκμερού. Άν όμως ή έλπεό μας διαφευγούσιν και είμαι πραγματικά άδελφή σου, θα τού δώσης αυτό τον πέπλο που θα τον παραδώσει πάλι σε μένα, γιατί θα ήμουν όριστικά πια αυτή τη φορά μοναχή, με τό όνομα άδελφή Έλντριν μένη....

— "Ω! Άφήστε με γονατίσω μπρός στα πόδια σας να σας άτρέψω σαν έναν άγγελο! ψήθησε ο Γαβριήλ, βαρύνοντας σιωπηλά μένος άπ' την εκδήλωσι αυτή της λατρείας της άγαπημένης του.

— "Όχι, Γαβριήλ, όχι, σήκω! του απάντησε ή 'Αρτεμς. Άς φανούμε σταθεροί κι' άξιοποτίς μπροστά στα θέληματα του Θεού! Άπόθεσε στο μέτωπό μου ένα φίλημα άγνό κι' άδελφικό, όπως είνε και τό δικό μου αυτό φίλημα....

Κι' οι δύο νέοι άντάλλαξαν σιωπηλοί τό άγνό και πονεμένο αυτό φίλημα.

— Καί τώρα, φίλε μου, άς χωριστούμε.... 'Ωρεβού! λυπών τον αυτόν τον κόσμο ή τον άλλο!....

— 'Ωρεβού! 'Ωρεβού! ψήθησε με λυμούς ο Γαβριήλ.

— Έσφιξε την 'Αρτέμίδα άμυλητος στο στήθος του και την καίονταν σαν να ήθελε από την άγαπημένη του εικόνα της ν' άνέλθρη τη ναίμα που τού χρειαζόταν.

Οι δύο νέοι άντάλλαξαν σιωπηλοί ένα άγνό και πονεμένο φίλημα.

Οι δύο νέοι άντάλλαξαν σιωπηλοί ένα άγνό και πονεμένο φίλημα.

Τέλος, την άφησε και περνώντας το δαχτυλίδι της στο χέρι του και φιλώντας τον πέπλο της στο στήθος του, ελπεό για τελευταία φορά:

— "Ωρεβού! 'Αρτεμς!

— "Ωρεβού! Γαβριήλ, του απάντησε εκείνη.

Και ο Γαβριήλ έτρεξε έξω σαν τρελλός.

Έπειτα από μισή ώρα, έφαινε άπ' το Καλαί μαζύ με την μικρή του άκολουθία.

XXIV

ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Στις 12 'Ιανουαρίου 1558 τό βράδυ, στα διαμερίσματα της Αικατερίνης των Μεδίκων στο Λούβρο, γινόταν δεξίωση. Έκει είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον βασιλέα, όλοι οι πρίγκιπες και οι μεντινέδες της Γαλλίας, άν και καλλοί άπ' αυτούς βρισκόντουσαν μαζύ με τον δούκα ντε Γκιζ στο Καλαί.

Ήσαν εκεί, ανάμεσα στις άλλες γυναίκες, εκτός από την Αικατερίνη των Μεδίκων, την κατ' όνομα βασίλισσα, ή 'Αρτεμς τού Πονατιέ, ή πραγματική βασίλισσα, ή νεαρή σέζυγος του διαδόχου Μαρία Στουαρ και ή μελαγχολική πριγκίπισσα 'Ελισάβετ, που θα ήσαν άργότερα βασίλισσα της 'Ισπανίας και την όποια ή έξαιρετική όμορφη της θα την έκανε τόσο δυστυχισμένη.

Μεταξύ των άνδρων, ήσαν ο άρχηγός του οίκου των Βουρβόνων, Άντώνιος, βασιλέας της Ναβάρρας, πρίγκιπ άδύνατος και χωρίς θέληση, τον όποιο ή γυναίκα του με την άνδρική καρδιά 'Αννα ντ' Άλμπρέ, είχε στείλει στην Αύλη της Γαλλίας για να έπαιξη, με την μεσολάβησι του 'Ερρίκου Β', την έπιστροφή στη Νάβαρα των χωρών που της είχε άποσπάσει ή 'Ισπανία. Μά ο Άντώνιος προστάτευε τους διαμαρτυρούμενους και δεν τον έβλεπαν με καλό ονομα καλό μάτι σ' αυτή την Αύλη, ή όποια έμενε τόσο καθολικός.

— Άλλοίμονο! ελπεό ή 'Αρτεμς. Ποιος ξέρει αν θα ξαναδοιμή ποτέ. Άν το αίτημα της Μοίρας μας έχει καλή λύση, αν θα ήταν καλύτερο να μη ζήσουμε συναντηθούμε ποτέ;

— "Ω! μίην τό λέξ αυτό! 'Αρτεμς! φώναξε ο Γαβριήλ. Μην τό λέξ! 'Εξ άλλου, ποιος ξέρει από μένα, θα μπορούσε να σας φανερώσει την αλήθεια, ελπεό την στιγμή, ελπεό θλιβερή είνε;

— "Ω, Θεέ μου! ψήθησε ή 'Αρτεμς, άνατριχιάζοντας. Μά φαίνεται πως ελπεό ευχόμενα, ότι θλιβερή είνε, θα πεθάνω την ίδια στιγμή που θα την άκούσω ότι τό στόμα σου, από χαρά ή από πόνο....

— Τότε, τι να κάνουμε; ρώτησε ο Γαβριήλ.

— Περιμένε μια στιγμή, ελπεό ή 'Αρτεμς.

Κι' έβγαλε άπ' το χέρι της το χρυσό της δαχτυλίδι, που φορούσε στο μοναστήρι των Βενεδικτινών του Σαιν Κεντέν.

— Άκουσε, Γαβριήλ, ελπεό άπότομα. 'Επειδή είνε φανερό πως θα μάθης την αλήθεια, πριν έπιστρέψω εγώ στο Παρίσι, να στείλεις τον Άνδρέα να με προειδοποιήσει. Άν ο Θεός είνε μαζί μας και δεν είμαι άδελφή σου, θα του δώσης αυτό το γαμήλιο δαχτυλίδι να μένα, για την έπαρση σου ντε Μονγκμερού. Άν όμως ή έλπεό μας διαφευγούσιν και είμαι πραγματικά άδελφή σου, θα τού δώσης αυτό τον πέπλο που θα τον παραδώσει πάλι σε μένα, γιατί θα ήμουν όριστικά πια αυτή τη φορά μοναχή, με τό όνομα άδελφή Έλντριν μένη....

— "Ω! Άφήστε με γονατίσω μπρός στα πόδια σας να σας άτρέψω σαν έναν άγγελο! ψήθησε ο Γαβριήλ, βαρύνοντας σιωπηλά μένος άπ' την εκδήλωσι αυτή της λατρείας της άγαπημένης του.

— "Όχι, Γαβριήλ, όχι, σήκω! του απάντησε ή 'Αρτεμς. Άς φανούμε σταθεροί κι' άξιοποτίς μπροστά στα θέληματα του Θεού! Άπόθεσε στο μέτωπό μου ένα φίλημα άγνό κι' άδελφικό, όπως είνε και τό δικό μου αυτό φίλημα....

Κι' οι δύο νέοι άντάλλαξαν σιωπηλοί τό άγνό και πονεμένο αυτό φίλημα.

— Καί τώρα, φίλε μου, άς χωριστούμε.... 'Ωρεβού! λυπών τον αυτόν τον κόσμο ή τον άλλο!....

— 'Ωρεβού! 'Ωρεβού! ψήθησε με λυμούς ο Γαβριήλ.

— Έσφιξε την 'Αρτέμίδα άμυλητος στο στήθος του και την καίονταν σαν να ήθελε από την άγαπημένη του εικόνα της ν' άνέλθρη τη ναίμα που τού χρειαζόταν.

Γινόταν δεξίωσης στα διαμερίσματα της Αικατερίνης των Μεδίκων.

— Και πού έφέρετε άν ο δούξ ντε Γκιζ θα πετύχη;
— "Ω! θα πετύχη! Άλλοίως δεν θ' άνελάμβανε την τολμηρή αυτή έπιχείρησι. 'Εξ άλλου, μίην ξεχνάτε, ότι βρίσκεται κοντά του και κάποιος άλλος, που ξέρει πάντα να κρατάη τό λόγο του.

— Μιλάτε για τον έπαρχο ντ' Εξμέες; ρώτησε ή 'Αρτεμς.

— Και για ποιόν άλλο, κυρία; Άν ξεχάσατε την τολμηρή ύπόσχεσή του, εγώ δεν την έξέχασα. Θα την κρατήση και θα ρθή να ζητήση άπ' τον βασιλέα να κρατήση κι' αυτός τη δική του ύπόσχεσι.

— Άδύνατον!

— Τι σας φαίνεται άδύνατον, κυρία; 'Ότι ο έπαρχος ντ' Εξμέες θα κρατήση τό λόγο του ή ότι ο βασιλέας θα κρατήση τον δικό του....

— Και τα δύο. Το πρώτο μάλιστα είνε πιο τρελλό και πιο άδύνατο άπ' τό δεύτερο.

— Άν όστόσο τό πρώτο πραγματοποιηθεί, ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές. Ελπεό τον Τέρον ντε Γκιζ. Δεν μάς μένει πια παρά ν' αποδώσουμε στο λόρδο Βέντγουορθ τις τιμές.

— Και πάλι σας λέω, ότι αυτό είν' ένα τρελλό όνειρο! απάντησε ή 'Αρτεμς χλωμάζοντας.

— Και αν όττε, 'Αρτεμς, αυτό τό όνειρο πραγματοποιούμενο, τι θα κάνετε;

— Δεν ξέρω ακόμα τι θα έκανα στην περίπτωση αυτή! Άν ο βασιλέας μάς έγκαταλείψει, θα καταφύγοιμε στις δικές μας δυνάμεις και θα κάναμε ό,τι μπορούσαμε....

— Ποιές δυνάμεις, τη στιγμή που εγώ είμαι πια ένας ελάττωτος χωρίς φίλους, χωρίς έπίδρασι, χωρίς χρήματα;

— Χωρίς χρήματα; Έκανε ή 'Αρτεμς με κάποια δυσπιστία.

— Ναι, χωρίς χρήματα! φώναξε ο κοντόσταυλος όργισμένος.

— "Ο τελευταίος πόλεμος με κατέστρεψε. Τα τελευταία χρήματα που μου άπόμειναν, τα έδωσα για την έξαγορά τη δική μου άπ' την αχμαλωσία και μερικών άπ' τους συντρόφους μου.

— Τότε θα σας άποδείξω εγώ, αγαπητέ μου κοντόσταυλε, ότι έχετε ακόμα φίλους, δινοντάς σας όσα χρήματα θέλετε.

— "Ο κοντόσταυλος, μόλις άκουσε αυτά τό λόγια, έγινε εὐθυμς.

— "Ω! αγαπητή μου 'Αρτεμς! ελπεό. Ελπεό καλή, όσο και ώραία.

Και πήρε τό χέρι της και τό έφερε στα χείλη του.

— "Η 'Αρτεμς τότε τον άφησε και διευθύνθηκε προς τον βασιλέα, ο όποιος κοινοβένταζε εκείνη τη στιγμή με τον άδελφό του δούκα ντε Γκιζ, καρδινάλιο της Λωρραίνης.

— Στοιχηματίζω, ελπεό ή 'Αρτεμς τού Πονατιέ προς τον καρδινάλιο, ότι ή πανηγύρις σας καλογοιεί στον βασιλέα τον δρύντισμένο Μονμουρανσύ.

— "Ω, κυρία, απάντησε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ξαφνιασμένος γι' αυτή την άποδοχή, έπιδει το κόμμι να επκαλεσθώ τη μαρτυρία του βασιλέως, ότι τό όνομα του κ. κοντοσταυλού δεν άνεμίχθη καθόλου στη σύζητήσι μας.

— Πράγματι, ελπεό βαρετά ο βασιλέας. Αυτή τη στιγμή δεν μάς ενδιαφέρει καθόλου ο Μονμουρανσύ. 'Η σκέψης μας βρίσκεται στο Καλαί, εκεί που κρίνεται ή τύχη της Γαλλίας. "Ω, Θεέ μου, τι θα γίνει; Τι θα γίνει; Έχω χάσει πια την ήσυχία μου. Δεν κοιμάμαι.

— "Ω! να μίην μπορώ να μάθω τί γίνεται αυτή τη στιγμή στο Καλαί.... 'Η σιωπή του άδελφού σας, κύριε καρδινάλιε, είνε τρομακτική.

— "Ω! νέα άπ' το Καλαί! Ποιος λοιπόν θα μου τό φέρη; Θεέ μου!

Την ίδια άκριβώς στιγμή, ο φθαμένος της υπηρεσίας μπήκε μέσα και ύποκλινόμενος μπρός στον βασιλέα, ελπεό δυνατά:

— Ένας άπεσταλμένος της αυτού επιλήθηςτος του δούκα ντε Γκιζ έφτασε από το Καλαί και έλπεό την ευνοία να γίνη δεκτός από την ύμετερα Μεγαλειότητα!

— Άπεσταλμένος άπ' το Καλαί! επανέλαβε ο βασιλέας.

Και άμέσως σηκώθηκε όρθιος, με μάτια που έλαμπαν, συγκρατούμενος με μεγάλη δυσκολία.

— Έπ' τέλους! ελπεό και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, τρέμοντας όλος από φόβο και χαρά.

— "Οδηγήσατε άμέσως έδώ τον άγγελιοφόρο του δούκα ντε Γκιζ! διάταξε ο βασιλέας.

— Όλες ή συνομιλίες είχαν πια πάψει, όλα τα στήθη άνεσπάρεθαισαν με άγνοια, όλα τα βλέμματα είχαν γυρίσει προς την πόρτα.

Και τότε, μέσα στην άπόλυτη εκείνη σιωπή, ο Γαβριήλ μπήκε μέσα.

— "Ακούσθη!

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Πότε άρχισε ή μόδα τής μάσκας. Οι πρωτόγονοι λαοί και ή μάσκα των θεών τους. Η μάσκα στο Κινέζικο θέατρο. Τά προσωπεία στο άρχαιο Έλληνικό θέατρο. Τά θεατρικά προσωπεία στη Ρώμη. Η χρήση τής μάσκας κατά τόν μεσαιώνα. Οι προσωπιδεφόροι και τά έγκλήματα. Πότε καταργήθηκε ή μάσκα.

Η συνήθεια να φοράμε μάσκες τήν Άποκροή πρωτοβήκε στην Ίταλία και μάλιστα στη Βενετία κατά τόν XVI αιώνα.

Γιατί όμως να σκεπάζουμε τό πρόσωπό μας με μάσκα; Γιατί άπλουστάτα μάς άρξεί να κρύβουμε τη φυσιογνωμία μας και ν' αλλάζουμε τήν προσωπικήτά μας Ικανοποιώντας έτσι μία ρομαντική επιθυμία κα δίνοντας τη γοητεία του άγνώστου στον ίδιο τόν έαυτό μας...

Όστόσο, άν θελήσουμε να εξετάσουμε πότε πρωτοφάνηκε ή μάσκα στον κόσμο, θα ίδουμε ότι ή καταγωγή της χάνεται στα πανάρχαια χρόνια, γιατί τήν συναντάμε στα έθνη και στις θρησκείες των πρωτογόνων λαών.

Οι άγριοι λαοί δέν μπορούσαν να φανταστούν τους Θεούς τους με τη συνήθισμένη μορφή τών ανθρώπων. Γι' αυτό οι πρώτοι τους ιερείς, θέλοντας να παρουσιάσουν τους Θεούς με μία μορφή άσυνήθιστη κι' έξωτική έφτιαξαν μάσκες που παρίσταναν τήν μιά ή τήν άλλη θεότητα σε διάφορες εκφράσεις. Κάποιοι Ιθαγενείς έπειτα φόρεσε αυτές τις μάσκες κι' άρχισε να κάνει τις κατάλληλες κινήσεις, προσωποποιώντας έτσι τόσο τέλεια τό Θεό που παρίστανε, ώστε κι' αυτός ο ίδιος θεωρήθηκε ως ζωντανή θεότης και λατρεύονταν σαν να είχε θεϊκές δυνάμεις.

Από αυτή τήν αΐα λοιπόν άρχισε ή λατρεία τής μάσκας, μία λατρεία που τήν συναντούμε σ' όλους τους πρωτόγονους λαούς τής γής, ακόμη και σήμερα.

Σήμερα, ή πιο παράξενη μάσκα, είνε ή Κινέζικη και ή μάσκα του Σιάι. Στο Κινέζικο θέατρο οι ήθοιοι φορούν διάφορες μάσκες, που έχουν συμβολικό χαρακτήρα και αντικαθιστούν τήν φυσική έκφραση του προσώπου. Έτσι, όταν παθαίνει ένας Κινέζος ήθοιοός άπάνω στη σκηνή, αλλάζει άμέσως τη μάσκα του και φοράει εκείνη που συμβολίζει τό θάνατο.

Η μάσκα των λαών τής Άφρικής συνδυάζονται με δόλοληρη τήν μεταμόρφωση του σώματος. Η μάσκα αυτές έχουν διάφορες μορφές και παριστάνουν τους δαιμόνας του κόσμου, τής λήνης, των δυνών και, πολλές φορές, προμαχτικές άπομιμήσεις τής μορφής άγρίων θηρίων και ζώων.

Άλλες πάλι παριστάνουν τά καλά συνήματα που εξορκίζουν τό κακό μάτι, εξευμενίζουν τις ψυχές των νεκρών και δοιθάνε τό γάμο των άρρώστων.

Στά πρώτα Έλληνικά θέατρα ή μάσκα άποτελούσαν τό σπουδαιότερο μέρος τής μεταμόρφωσης του ήθοιοι. Η μάσκα τότε χρησιμοποιε για να δών στους θεατές τούς τύπους τής τραγωδίας και τής κωμωδίας, έτσι όπως τούς ήθελε ή παράδοσις.

Η θεατρική μάσκα των αρχαίων στην αρχή ήταν από ξύλο. Σιγά-σιγά όμως τελειοποιήθηκε ή κατασκευή τους και γινόντουσαν από δέντρο και καμιά φορά κι' από άσημι, με τό σκοπό να δίνουν ένα μεταλλικό τόνο στη φωνή του ήθοιοι που τις φορούσε.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν μεγάλη ποικιλία από μάσκες, που αντικατοκρινόντουσαν σε κάθε ηλικία, φύλο, κοινωνική τάξη, φυλή και χώρα. Υπολογίζουν ότι υπήρχαν 25 είδη για τις μάσκες τής τραγωδίας (θεοί και θεές, ήρωες, βασίλεις και βασίλισσες, ιερείς, σκλάβοι) και 40 είδη για τις μάσκες τής κωμωδίας.

Η ανακάλυψη τής θεατρικής μάσκας άποδίδεται στον Αισχύλο, ο οποίος ήταν κι' ο πρώτος που καίωρισε τούς πέντε κλασικούς τύπους των Έλληνικών προσωπειών. Τόν τύπο του γέροντος, του νέου, τής ελευθέρου γυναίκας, του δούλου και τής δούλης...

Οι Ρωμαίοι άρχισαν να μεταχειρίζονται τήν θεατρική μάσκα μόνο κατά τόν τελευταίο π. Χ. αιώνα. Κι' ο πρώτος που τις φόρεσε στη Ρώμη ήταν ο περίφημος ήθοιοός Ρότιο. Ο Ρότιος γαλιανής καταγωγής και στενός φίλος του Κικέρωνος.

Λένε μάλιστα ότι ο Ρότιος μεταχειρίστηκε τις θεατρικές μάσκες για να κρύψει μία παραμόρφωση που είχε στο ένα μάτι του.

Από αυτόν λοιπόν διαδόθηκε στη Ρώμη ή συνήθεια να φοράνε όλοι οι ήθοιοι θεατρικά προσωπεία κατά τας παραστάσεις, όχι για να κρύβουν βέβαια τό πρόσωπό τους, αλλά για να εκδηλώνουν πιο έντονα τόν χαρακτήρα του ρόλου τους.

Στη Ρώμη τότε επικρατούσε και ή ακόλουθη συνήθεια: όταν ένας ήθοιοός δέν Ικανοποιούσε με τό παιχνίδι του τούς θεατές, όχι

μόνο δεχότανε δόλοληρη βροχή από κάθε είδους Ιαπωνικά, αλλά να υποχρεωνότανε να βγάλει τη μάσκα του και να δείξει στον κόσμο τό πρόσωπό του. Οι θεατοί τών θεωρούντων δηλαδή άνάξιο να φορούν τό θεατρικό προσωπείο κι' αυτό ήταν ο μεγαλύτερος έστειλισμός που μπορούσε να πάθει ένας καλλιτέχνης έπειτα τήν χροία.

Η χρήση τής μάσκας στο θέατρο άρχισε σιγά-σιγά να εξαφανίζεται, συγχρόνως με τήν κατάργηση τής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας κι' έσθως τελείως με τήν πτώση της.

Από τότε δέν τήν ξαναβλέπουμε πια μόνον τήν εποχή που γεννήθηκε στην Ίταλία ή «Κωμωδία τής Τέχνης», από τήν οποία κατάγεται όλο τό νεότερο θέατρο.

Τώρα πια όμως ή μάσκα δέν εξεδίλυναν, όπως ή άρχαιε, να νέναι είδικό αίσθημα και δέν αντικατοκρινόνταν τύπους και χαρακτήρες. Η μάσκα στο Ίταλικό θέατρο δέν είχαν καμιά έκφραση. Ήταν ένα άπλο στόλισμα του ήθοιοι. Κι' ο πρώτος που τήν κατήργησε τελειωτικά στο θέατρο ήταν ο Γκολντνί. ο οποίος έμάτωσε τήν ήθοιοι τών Έθνων του να παίζουν δίχως θεατρικά προσωπεία.

Έκτός όμως από τις μάσκες του θεάτρου, έχουμε και τις μάσκες που φορούντο στην εποχή του Αύγουστου από τις γυναίκες και τούς άστωτους πατριώτες.

Η έταιρες τότε άρχισαν για πρώτη φορά να φορούν μάσκες να να διατηρούν δροσερό τό πρόσωπό τους, συνήθως τής νύχτας. Πάλες φορές όμως τις φορούσαν και τήν ημέρα κι' όταν πήγαιναν σ' εκτάσεις ή δεχόντουσαν τούς φίλους των.

Κι' αυτή όμως ή συνήθεια χάνει με τήν πτώση τής αυτοκρατορίας και δέν ξαναβλέπουμε πια μόνον περί τό τέλος του Ιου αιώνα στη Γαλλία και τήν Ίταλία.

Η κωμική τής Αϊλός του Φοργέσιου τόν που φορούσαν κι' αυτές μάσκες για να διατηρούν δροσερό τό πρόσωπό τους και να τό προφυλάσσουν από τόν ήλιο ή τόν άνερα. Η μάσκα τους αυτές ήταν από μαύρο δελουδο, φοροποιούμενο με άσπρο τριαντάκι ή τριαντάκι ως τό στόμα.

Τήν εποχή όμως του Έρρίκου του Π' μόνο οι μεγάλοι ευγενείς και ή κοινή τής άριστοκρατίας είχαν τό προνόμιο να φορούν προσωπείες μάσκες.

Οι χρονολογικοί αναφέρονται όστόσο ότι σιγά-σιγά ή συνήθεια αυτή άρχισε να εγκαταλείπει κι' έτσι άρχισε όλος ο κόσμος να φοράει μάσκες στα πανηγύρια, στις γιορτές και στους γάμους. Όχι, αυτά μάλιστα τήν γλήττα κατέληγαν πάντα σε άρραματα όργανα, τά οποία κρατούσαν δόλοληρη έκδηλωση...

Έπειδή όμως γινόντουσαν πολλά έγκλήματα έπειτα τήν χροία, από τούς κατακαυόντες που έκρυβαν τό πρόσωπό τους κάτω από μάσκες, ή συνήθεια αυτή καταργήθηκε.

Όποιος τολμούσε να φορέσει μάσκα έκτός από τήν περίοδο τής Άποκροής, καταδικαζότανε άμέσως σε θάνατο.

Όστόσο, επί Λουδοβίκου XIV ή μάσκα έγινε πάλι τής μόδας. Μά ή Γαλλική Έπανάσταση τήν κατάργησε άριστικά. Οι δημοκρατικοί του 89 έψηφισαν άσπιοτρός νόμους κι' απαγόρευσαν τις μάσκες και τις μαυκαράτες ως μία προσβολή κατά τής ανθρωπότητας ή έσοπρετίας.

Από τότε λοιπόν δέν μπορεί κανείς να «μαυκαρευτεί» άσπιοτρός, όπως άλλοτε, παρά μόνον όταν έρθει ή Άποκροή, μία άσπιοτρός δηλαδή πρελλή χαράς κι' ευθυμίας, κατά τήν όποια ο καθένας θέλει να ξεχάσει, έστω και μία φορά τό χρόνο, τόν έαυτό του και να δείξει στους άλλους ένα ψεύτικο πρόσωπο...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΛΕΡΩΣΗ!

Ένας κινικός φιλόσοφος πήγε κάποτε στο μέγαρο ενός παλαιού του συμπολίτη του. Όταν λοιπόν βρέθηκε άνάμεσα σ' εκείνη τήν άφάνταστη πολυτέλεια, όπου όλα έλαμπαν κι' άστραυτοβόλουν, είσπεσε τόν οκδοεσπότη και τόν έπαισε κατάμουτρα!

Όπως ήταν φυσικό, τόν άρπασαν άμέσως και τόν δόδησαν στη φυλακή. Ο κινικός όμως διαμαρτυρόταν κι' έλεγε:

— Πέστε μου, στο Θεό σας, που θέλατε να φτώξω; Έπειτα στά πολυτέλεια έπαιλα; Θά τά λέγονται... Διάβρεξα λοιπόν για να φτώξω τό λιγώτερο καθαρό και ώραίο μέρος. Κι' αυτό έφυγε νάναι τό πρόσωπο του οκδοεσπότη.

ΤΑ ΚΑΤΑΠΑΝΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α στο σπίτι του έμπορου τών πτωμάτων, άπάντησε ο κακούργος.

— Για τόννομα του Θεού! άνέκραξε ο γιατρός, ο άνθρωπος αυτός δέν μπορεί βέβαια να κάθεται μέσα στον Τάμεσι, έκτός αν είνε ψάρι!

— Βλέπεις κάτω από δώ τη μεγάλη σιδερένια κολόνα, που βαστάει τό γεφύρι; Έ, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός δέν μπορεί βέβαια να κάθεται μέσα στον Τάμεσι, έκτός αν είνε ψάρι!

— Ά! τώρα καταλαβαίνω!... ηθόρισε ο σοφός. Όχι, αυτά, Βαρνάβα, είνε πολύ ενδιαφέροντα και δέν ξέρω πώς να σ' εύχαριστήσω για τήν άπάντησή σου. Ας κατεβούμε! Πέσαμε σ' πρώτος τό δρόμο, κι' εγώ σ' ακολουθώ...

Ο Βαρνάβας, χωρίς ν' άπαντήσει, δρασκελίσσε τό κυκλίδωμα κι' άρχισε να κατεβαίνει τήν άνεμόκαλα. Ο γιατρός τόν ακολουθούσε.

Μά αυτή ή διαπρέλλα σ' ένοχλει! φώναξε ξαφνικά ο Βαρνάβας. Γιατί δέν τήν άφίνεις επάνω;

— Απομνημόνισα, άποκρίθηκε ο σοφός, δέν άποχωρίζομαι όμως από τήν τήν διαπρέλλα, βρέχει δέν βρέχει!

Ο Βαρνάβας βρισκόταν ήδη στη βάση τής σκάλας, σ' έλαχίστη απόσταση μακριά άπ' τήν επιφάνεια του νερού. Πιάστηκε τότε καί από τήν σκάλα με τό δεξί του χέρι και με τό άριστερό χτύπησε τής σκάλας τήν σιδερένια κολόνα.

— Άντίς, Σίμων! έλεγε. Έγώ είμαι, ο Βαρνάβας.

— Μόλις; άκούστηκε μία φωνή από μέσα.

— Όχι, Σού φέρνω κι' ένα πελάτη. Μη φοβάσαι.

Είνε δικός μου άνθρωπος.

Μά πότε άνίσε τότε στη σιδερένια κολόνα κι' ο Βαρνάβας πηδισε σε μία από τις πιο παράδοξες κατοικίες τού κόσμου.

Ο άτομο Πέρνις δέν περίμενε να τόν προσκαλέσουν για να μπει μέσα. Γλύστρησε κι' αυτός στο έσω-πρόσω τής κολόνας. Τήν ίδια στιγμή ή κλειδαριά τής πόρτας έφτασε από πίσω του. Είχαν ξανακλειδωθεί. Ο άτομο Πέρνις βρέθηκε τώρα σ' ένα σκοτεινό διαμέρισμα, έκτοτε άνοητό, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

Είνε δικός μου άνθρωπος, που φορούσε μακριά μπλούζα.

— Τόν δυστυχισμένο! έλεγε ο άτομο. Ποιος ξέρει τί φοικτοί λόγοι τόν έκαναν να πάει αυτή τήν άπόφαση! Θά ήταν χωρίς άλλο κανένας άνθρωπος τού λαού, κανένας εργάτης που έμεινε χωρίς δουλειά.

— Δέν ξέρω τί έκανε! τόν διέκοψε με άπτόμο ύψος ο Ρούτς. Τό μόνο που ξέρω είνε πως ο άνθρωπος αυτός άνήκει στην άριστοκρατία.

— Πώς τό κατάλαβες αυτό; Άπό τά ρούχα του μήπως;

— Ά! όχι! Πριν άποκτονηθεί, γδύθηκε δόλοληρος, για να μην άναγνωρισθί ίσως ή ταυτότητάς του. Τά κάτασπρα όμως και περικυλισμένα χέρια του μαρτυρούσαν πως ο άνθρωπος αυτός δέν έχει κάνει καμιά βάνανση δουλειά στη ζωή του. Στο μεταξύ, μπορείς να μου πής τί σου χρειάζεται;... Ίσως να βοηθί στην άποθήκη μου, δι' άπατείνεται για τήν εργασία σου.

Και με μία γρήγορη χειρονομία, ο πτωματέμπορος τράβηξε ένα παραπέτασμα. Έπρεπε ο άτομο να είνε προικισμένος με άφάνταστη πνυχραμία, άφού δέν άποσποχώρησε και δέν έμπεξε κραυγή τρόμου μπρός στο φοικτό θέαμα που παρουσιάζονταν ξαφνικά μπροστά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΠΕΡΚΙΝΣ

Σ' ένα διαμέρισμα, δυοιό στις διαστάσεις με τό πρώτο, δεκατέσσερα πτώματα, άνδρών και γυναικών, ήταν ξαλωμένα κατά γής, έντελώς γυμνά, μισοσκεπασμένα με χοντρά πανιά. Όποιος άντίκρυζε τις μελανιασμένες σάρκες τους και τά μισοσκαπμένα πρόσωπά τους, ήταν άδύνατον να μη άνατριχιάσει από τρόμο και άδηλα. Όστόσο, ο άτομο δέν έδειξε τήν παραμικρή ταρσχή. Πλησίασε με σταθερό βήμα τά πτώματα, έσκυψε πάνω τους κι' άρχισε να τά εξετάζει με περιέργεια κι' ενδιαφέρον έπιστήμονος.

Κάθε πτώμα άπ' αυτά έδώ, έλεγε τέλος σηκώνοντας τό κεφάλι του, τί θλιβερές ιστορίες θα μάς έλεγαν, άν μπορούσε να μιλήσει!...

Τά μυθιστορήματα και ή ιστορία τών πτωμάτων δέν υ' ενδιαφέρουν διόλου! άποκρίθηκε ο Σίμων Ρούτς. Έκείνο που θέλω εγώ, είνε να μου φέρουν τά πτώματα σε καλή κατάσταση. Τά καταραμένα όμως υάρια τού ποταμού μου τά καταστρέφουν! Τί διάβολο! δέν βρίσκουν τίποτ' άλλο να φάνε!

— Πρέπει να εξετάσω καλύτερα αυτά τά πτώματα και από κοντά, τού έλεγε ο σοφός. Μά ή δουλειά αυτή θα μάς φέρη πολλή ώρα. Κι' επειδή είνε δυνατόν να διηγήσουμε στο μεταξύ, ας πούμε να σταλείμε τόν Βαρνάβα να μάς αγοράσί δυο μπουκαλάκια καλό κρασί, δέν πιστεύω να μάς κάνει κακό;

— Λαμπρή ιδέα! άνέκραξε ο Βαρνάβας. Τρέχω άμέσως στην ταβέρνα του Τίμιν...

Ο άτομο τού έδωσε τρία σελίνια για τό κρασί. Ο Σίμων άνοίξε τήν πόρτα κι' ο Βαρνάβας σκαρφάλωσε βασισμένος στη γέφυρα. Ο πτωματέμπορος ξαναέλεισε κατόπι τήν πόρτα.

— Δέν μου λές, άγαπητέ μου, ρώτησε τόν Ρούτς ο άτομο, ο οποίος είχε άρσεν τώρα να εξετάζει καλύτερα τά άποδιασμένα πτώματα, πόσα ζητάς για τήν έδώ τη γυναίκα;

— Αυτή έβλεπε και σφόντα λίρες! άποκρίθηκε ο Σίμων.

— Θά σου έδωνα τό ποσό που αυτή ζητάς, άν τό πτώμα ήταν σε καλή κατάσταση. Μά ή γυναίκα αυτή έπαισε από κοντίνο τού στήθους... Φαίνεται καθαρά. Μπορείς να τό δής και μόλις σου!

— Δέν έχεις άδικο, έλεγε ο Σίμων, σκάνοντας στο πτώμα. Τήν εξέτασα καλά σήμερα τό απόπ, όταν μου τήν έφεραν και!...

— Μην κινήσεις, άκούσε. Φορούσε έξάνα μία βροναδής φωνή, γιατί σου φάνεκα μία άρσεν στο κεφάλι!...

Και ο άτομο Πέρνις άρπασε τόν πτωματέμπορο άπ' τόν καιμό και τόν έπαισε με τόση δύναμη, ώστε ο Σίμων Ρούτς δέν μπορούσε πια να βγάλει τοιμουδιά.

— Δώσε μου τά χέρια σου να σου τά δώσω, συνέχισε ο άτομο. Μάθε τώρα, κακούργο, πως έχω να κάνω με τόν Σέρλο Χόλμς!

— Ο Σέρλο Χόλμς; τράβηξε με άγανάκη και άποκρίθηκε φωνή ο πτωματέμπορος. Έ! Μάρκα! Βοήθεια!...

Τή στιγμή αυτή δυο άνθρωποι, που ήταν κοιμημένοι κάτω από τό πτώμα, καθόλοληρον άκίνητοι, πέταξαν τά πανιά που τούς σκέπαζαν και βρέθηκαν υ' ένα πίδαμα δόθου. Ήσαν δυο πανήγιοι και ρομάλιοι άνδρες, με άσπλάχνα μπράτσια.

— Δέν είμαστε δά και τόση κοινά! οδούσε ο πτωματέμπορος, τόν όποιο ο Σέρλο Χόλμς είχε άρσεν έλευθερό από τήν κατάλαξη του. Λαμβάνουμε, βλέπεις, όλα τά προσκυλισμένα μετά κάθε πόση που δεχόμεθα έπισκέψεις, κύριε Χόλμς. Βαράτε τον, πτωματέμπορο! Έχει έλθει δ.π. σ' εμάς χρειάζεται, μά τό πούλησα.

— Έτσι έ; έλεγε. Είχες ένα τέτοιο πτώμα και τό πούλησες; Κι' άπ' τί είνε πενάνι ο μακαρίτης;

— Είχε πέσει στον Τάμεσι.

(Άκολουθεί)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αυθαίρετος υπερτίμηση του παρά των υποπαιδαγωγικών απαγορεύεται. Παρακαλούμε, κένε τους αγαπητούς μας εταστικούς, όπως υποπαιδαγωγικοί, όπως υποπαιδαγωγικοί, όπως υποπαιδαγωγικοί. (Εκ της Διευθύνσεως)

τι, να μας το αναφέρουν άμεσως.

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιοσύνης κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

Πολλοί αναγνώστες μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομητάι του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, εἰδήλιον, ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοδηγοῦτε τιμῆς.

Ε. ΝΟΥΦΑΣΙΟΥ, Δημητσάναν. Μας γράφετε στὴν ἐπιστολή σας: «Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ ποιητικὴ εἶναι πάθος στὸν ἄνθρωπο, ἔτσι ὅταν πῶς με τὰ τὰ παῖδιά, σὺν τρέχῳ στανθρομένῳ τὰ λειβάδια κ' ἀπὸ τὰ πουλάκια γύρω μου νὰ τραγουδᾷν ἐντυχιμένῳ καὶ νὰ ζωογονεῖται τὰ πράσινα κλαδιά, τότε ἡ καρδιά μου χτυπᾷ δυνατὰ κ' αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴ μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ κατὶ, ποὺ δὲν τὸ αἰσθάνονται τὰ τὰ παῖδιά, κατὶ ποὺ με μεθαίε ἀπὸ ἰερὴ ἀγαλλίαση!...

Σκεφτικὸς τότε κάθουμι ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ κυτῶν πέτρα τοὺς ὁμορφους λόφους, τὰ διάφορα χορτάρια καὶ βλέπω τὰ τὰ παῖδιά νὰ πῶς πῶς χαρούμενα, ἀμέριμνα, καὶ μοῦ φαίνονται τόσο μικρὰ ὅσο ταπεινὰ σκεπτόνται. Καὶ βλέπω με τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια μιὰ ἀνώτερη δύναμη νὰ διέπῃ τὰ πάντα, καὶ τὰ πάντα νὰ ζωογονῇ καὶ νὰ κρατῇ...

Καὶ μέσα ἀπὸ τὸν αἰθουσιασμό μου ἀσυναίσθητα ἀρχίζω νὰ τραγουδῶ. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ τραγουδία σὰς ἔστειλα πρὸ ἡμερῶν καὶ ἐκρήθη ὑπὸ ὕμνῳ ἀνάξιον νὰ κοσμήσῃ τὴν οἰκίαν στήλην σας. Αὐτὸ δὲν με ἀπογοήτευσεν, ἀλλὰ ὅπως ὁ ἔρωτας ὅσο ἐμποδίζεται τόσο ἀνάγει, ὅπως ὁ πόνος θερμεύει σὰ στήθια τότε, ἔτσι σχεδὸν τόσα καὶ ἐγώ. Ἰσως ἡ «θεῖα Μούσα» νὰ μὴν θέλλῃ τόσο εὐκόλῳ νὰ ἀπαρηθῶ τὸ βωμὸ τῆς.

Γιὰ αὐτὸ σὰς ἀποστέλλω σήμερον μερικὰ ἀπ' τὰ τραγουδία νὰ τὰ κινεῖται. Κ' ἂν κανένα ἀπ' αὐτὰ εἴνε ἀξίον νὰ θυσιασθῇ στὸ βωμὸ τῆς θεᾶς... ἂς γίνῃ».

Δυστυχῶς ὅμως, τὰ ποιήματά σας εἶνε πολλὰ... παιδικὰ. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς συνηθίσω, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ν' ἀφήσετε τὴν ποιητικὴν καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ ποιεῖτε μετὰ τ' ἄλλα παῖδιά, χαρούμενα καὶ ἀμέριμνα, ὅπως ἐμεῖς. Κ' οἱ παῖδες μεγαλοὶ ποιεῖται, δὲν περιφρονῶσαν καθόλου τὰ παιχιδία στὰ παιδικὰ τους χρόνια. Καλύτερα νὰ ποιεῖτε, παρὰ νὰ γράφετε στίχους σὺν τοὺς παρακάτω:

Σ' ἕνα πράσινο κλαδάκι
δύο πουλάκια τὰ καυμένα
με τραγουδία ἐντυχιμένα
χέσαν πρὸς αὐτὴν φωνήν.
Κ' ἔλεγε τὸνα πουλάκι
στὸ γλυκὺ του τὸ τεράνι.

Ναυαρινιώτισσα, Πόλυν. Δὲν λημονήσαμε τὸν... ἀλημονήτο Παράγο. Δυστυχῶς ὅμως, οὐδαμῶς τὸ εἶπε: Τὸ ποίημα εἶνε τῆς παιδικῆς σχολῆς κ' ἐπὶ πλέον πολὺ ἐκτενές. Θὰ ἦταν κρίμα ὁλοσὴν νὰ θυσιασθῇ σχεδὸν οὐδὲν γι' αὐτὸ. Ἄν ἦταν μικρὸ, τὸ πράγμα θὰ ἐδωλείτο. Μὰ εἶνε πολυτε-
τραστῆ, ὅπως εἴπατε. Καὶ αὐτὸς... τὸ «ἡτέον» τῆς Θεσσαλονίκης οὐδαμῶς, μὰ εἶνε δημοσιεύσιμος δυστυχῶς. Λαμβανόμενος σὲ πολλὰ μέρη. Δ. Νικολαΐδης. Ἐνταῦθα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἴδωμε τὸν «Παραγό» καὶ τὴν «Καίτη» Δοι-
θεῖας. Ἄν δὲν σὰς κάνει κόπο, στεί-
τε τὰ στὸ γραφεῖο μας, 7-10 μ.μ. κα-
θημερινῶς. Σ. Τ. Μ. π. Θεσσαλονίκης.
Τὸ ἀνέκδοτὸν σὰς δὲν ἐνδιαφέρει. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια θερμὸς εὐχα-
ριστῶν. Κ. Γ. Γιαννῆ κ.ν. Νέου. Τὸ ποίημά σας τὸ στείλατε χωρὶς δι-
καιώματα κρίσεως. Ὅσοι σὰς ἀπαντᾷ-
με δὲν εἶνε ἐπιτυχμένο. Καὶ ἴσως ἡ ἀποδείξις:

Σβύνει ὁ πόθος καὶ μοῦν καὶ ἡ
ζοὴ μου σβύνει,
πετοῦν τὰ ὄνειρα γλυκὰ, μόν' ἡ
ἐλπίδες μένου.
Ἀλλοίμονον!... γιατί λοιπὸν νὰ
(φεύγουν κ' ἡ ἐλπίδες;

Γιατί νὰ μένω μοναχὸς σὲ τέ-

(τοῖαν τρικυμίαν,

νὰ με σκεπάζουν κύματα καὶ νὰ

(μὲ δέχρουν βράχοι;

Σβύνει ὁ πόθος χάνεται σὰν πάντα μὲ μυσόν,

γεννήθηκα γιὰ νὰ ποῦ.

Καὶ προμαντεύων ἀφεικτον τὸν καταποντισμὸν μου
ψάχνω νὰ ἴδω ποῖος Σίμωνας θὰ ἀρῇ τὸν Σταυρόν μου.

Λεανδρόνικον, Ἐνταῦθα. Μας γράφετε στὴν μεσην σοφὴν ἐπὶ
ἐπιστολή σας:

«Κύριε Διευθυντά. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διαβάζω τὸ παρ' ὑμῶν ἑ-
βδομαδιαίως ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Μπουκέτο» καὶ μένω ἐπι-
ρωσ ἐνθαρσισημένος, ἀπ' ἐνός ἐκ τῆς πλουσίας ὕλης, ἀπ' ἐπὶ
ὅμως καὶ τοῦ ἀνεκτιμήτου αὐτῆς. Ἐπειδὴ τὰ θέματα αὐτὰ ἐπὶ
τετε ἀπὸ τῶν στήλων τοῦ περιοδικού σας εἶνε ὅλων τῶν μεγάλων
ξένων λογίων.

Ἰδιαίτερος προσέχω τὴν στήλην «Καρτ-Ποστὰλ», ἐπειδὴ ἡ
ρίζω δὲ καθε νέος ἢ νέα, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 17-
20 ἐτῶν — ἢν κέντηται καὶ ἐγὼ — ἔχει ἐμπῶς τὴν ἐπι-
μύαν τοῦ συγγραφεῖν καὶ τοῦ ποιεῖν ποιήματα.

Ἐχων λοιπὸν καὶ ἐγώ, ὡς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, τὴν ἡλικίαν
17-20 ἐτῶν ἡλικίαν, ἔχω ἀρὰ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συγ-
γραφεῖν καὶ τοῦ ποιεῖν ποιήματα. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν, ἔχω συγ-
γραφεῖν ἀρκετὰ διηγήματα καὶ ἔχω κάμει ἐπίσης ἀρκετὰ ποιήματα.
Ἐπειδὴ δὲ θὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς ἀναμφιβόλως ὅτι καθε νέος
(καὶ νέος) συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς — ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων —
δείκνυται δειλὸς ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων ἢ ποιημάτων
του, ἐκ φόβου ἀποτυχίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμι
χρὶ τῆς στιγμῆς πρὸς δημοσίευσιν οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων μου.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ἀνώτερον τῶν παρὸν
μένων παρ' ἄλλων πρὸς δημοσίευσιν διηγημάτων καὶ ποιημάτων
εἰς τὸ ὑμέτερον περιοδικόν, ἔλαβον θάρρος ἐκ τούτου καὶ ἀπερ-
σα νὰ σὰς ἀποστέλλω πρὸς δημοσίευσιν ἐν ἐκ τῶν διηγημάτων μου,
ὅπο τὸν τίτλον «Λουίζα Δοννάν», καὶ δύο ποιήματα, ὅπο τὸν τί-
τλον «Κοιμήσου», ὅπως ἔχω ἀφιερῶσαι εἰς τὴν προ καὶροῦ σου
θανούσαν μάμην μου, καὶ «Ὁ θάνατος».

Ἐλπίζω δὲ, ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον θὰ φέρετε εἰς τὴν δημοσί-
ευσιν τῶν ἔργων μου, ἐὰν βεβαίως εἴνε ἀξία δημοσίευσιν, σὰς τὸ
χαριστῶ θερμῶς.

Μὲ ἀγάπην. Ὁ ταπεινότητος ἀναγνώστης σας Λεανδρόνικος.

Υ.Γ. Ἐσωτερικῶς ἀποστέλλονται τὰ κείμενα.

Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὴ φίλε, τόσο οἱ στίχοι σας ὅσο καὶ τὰ ποίη-
ματά σας εἶνε ἐπιτυχῆ. Ἐδράσκεθε πολὺ μακρὰν τῆς τέχνης, πιστεύετε μου,
πρὸς τὸ παρόν, τὸ ποίημά σας «Κοιμήσου»:

Κοιμήσου. Καὶ μὴν κόπῃς τὸν ὕπνον σου τὸν ἡλιόφω-
τὸν πῆρες τῶρα ἐσχάτως.

Κοιμήσου. Καὶ μὴν σκέπτεσαι στὸ πένθος τὸ βαρὺ
ποῦ μ' ἐβρίξες ἐσχάτως.

Πάρε τὸν δρόμο τὸν φαρδύ, ποῦ πάει ἴσα πάνω,
ποῦ πᾶ' στὸν οὐρανόν.

Ἐκεῖ θὰ δῇς, ὡς ἔλεγες πρὸς κατοικίεις ἐπάνω
τὸ φῶς τὸ λαμπρό.

Τὸ φῶς ποῦ ἀπὸ αἰῶνα τὸ ποῦ
(ἐξυγνῶν)

καὶ πᾶν ποιεῖ λαμπρόν.

Καὶ τὰς ψυχὰς ἀνασταίνει
(λαμπρὰ) ἐξυγνῶν

ἀπ' ὅ,τι σπυρῶν.

Ἐκεῖ θὰ δῇς τὸν Ἀέροντα τὸν
(ψυχοθεῖ)

τούτου ἴσαι ἀεὶ.

Γιατὶ τὸ νοῦ δὲν ἐβρίξες ποῦ
(τὸ νοῦ)

καὶ ἐγὼ σὲ θυμωμένος θὰ λῶ
(ὅτι)

καὶ τυχὴ τῇ δικῇ σου.

Καὶ ἐγὼ σὲ θυμωμένος θὰ λῶ
(ὅτι)

κοιμήσου γλυκὰ, Κοιμήσου.

Στὸ προσεχὲς φύλλο τοῦ «Μπουκέτου»
σομε καὶ γιὰ τὸ περὶ σας. Σὲ καὶ
γράφει τόσο πολλὰ πράγματα ὅσοι
ζεστε προπάντων. Πρέπει νὰ γράψω
νέας πνευματικῆς, γιὰ νὰ μπορῇ
παράγει.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Χαλάνδρι.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, οδός Λέκα 7.

Προτάξιμος Τυπογράφος: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, οδός

Ἱπποκράτους 4.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικὸν

Ἐξάμηνον 100 ἢ Ἀμεικτικόν

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτήσια συνδρομὴ Σελίνια 30.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα δεόν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

Ἱδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Ἡ ἐπὶ ἐκδόσει φύλλον Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, ἐν Ἀγγλίῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν

τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK, CITY, ὅπου δεόν ν' ἀπευθύνωνται

οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὁ Πόνος παρηγδε

Ἡμπορῶ πάλιν νὰ κινουμαι ἐλευθέρως. Τὸ ἐμ-
πλαστρον Λέοντος ἐνέργει καταπληκτικῶς. Εἶνε ἡ
καλλιτέρα μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα, ἐπὶ ρευ-
ματισμῶν, ἰσχιαλγίας καὶ ἀρθριτισμοῦ.

Εὐθὺς ἅμα τῇ ἐπιθέσει αἰσθάνεται τις πῶς τὸ
ἐμπλαστρον προσελκύει ἐντονον ρεῦμα αἵματος
πρὸς τὸ πάσχον μέρος.

Σχεδὸν αὐτοστιγμὴ ὑποχωροῦν οἱ πόνοι καὶ τα-
χέως καταπαύουν ἐντελῶς. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε
ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὠφελημάτων, διαλύει καὶ
ἀποβάλλει τὰς ὑπόυλους δηλητηριώδεις οὐσίας, οὐ-
τως ὥστε τὸ σῶμα ἀπελευθεροῦντι ἐξ αὐτῶν καὶ
κατὰ συνέπειαν θεραπεύεται τελείως.

Τὸ ἐμπλαστρον Λέοντος ἀφαίρει τὸ κακὸν ἀπὸ
παντοῦ, ἐνέργει δὲ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

Γενικοὶ Ἀντιπρό-
σωποι Ἑταιρεία

«Δάφνη»

Ὁδὸς Θεάτρου 11

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ - ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ

Εγχεκομμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου
Υγειονομικοῦ Συμβουλίου ἀρ. ἐγκρί-
σεως 52315 τῆς 20ης Ἰανουαρίου 1933

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τὸν
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ καὶ τοῦ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ.
Φυτικὸν - ἀπολύτως ἀβλαβές. Διαλύει τὰ ἀρ-
στούχα καθήματα καὶ ἀποβάλλει τὰ ἄκατα διὰ
τῶν νεφρῶν, ὡς τοὺς πόρους τελείως διευρύνει.
Καθαρίζει τὸ αἷμα, διαλύει καὶ ἀποβάλλει τὸ ἐν
αὐτῷ οὐρετικόν ὅσον, αἱ ἀρθρώσεις καὶ αἱ ἀρτη-
ριαὶ ἀπαλσύνονται τούτου καὶ τὸ αἷμα ῥεεῖ διὰ
τῶν ἀρτηριῶν ευχερέστερον καὶ ἀφθονώτερον.
Οἱ ρευματικοὶ καὶ ἀρθριτικοὶ πόνοι ἐξαφανί-
ζονται, καὶ τὰ οὖρα καθίστανται διαυγῆ.
Οὕτω τὸ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ
θεραπεύει τὴν Ἀρθρίτιδα, τοὺς Ρευματισμούς,
τὴν Ταχυκαρδίαν, τὰς Νευραλγίας, τὴν Ψωμιάσιν,
τὴν Ἡπατικὴν καὶ Νεφρικήν Λιθιάσιν, τὸ Ἀρ-
θριτικὸν Ἐκζεμα, τοὺς βλάβους τῶν ὀστέων καὶ
ἐν μιᾷ ῥέει πάσας τὰς ἐκ τῆς οὐρετικῆς δια-
θέσεως προκαλουμένας νόσους.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὁρεῖλουν πρὸς τὸ συμμέ-
ρον τῆς ἀσφαλούς θεραπείας τὸν νὰ ζητή-
σιν ἀμέσως τὴν δωρεάν ἀποστολὴν τοῦ βι-
βλίου «ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ»
ἀπὸ τὸν Γενικὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ ἀντι-
προσώπον μου κ. Δ. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΝ,
Ταχυδρομικὴ θύρα 139 Ἀθήναι.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ
LABORATOIRE B. PERRAUD PARIS

ΤΟΥΤΟ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΗΜΑ

ΠΟΥ
ΦΕΡΕΙ
Η ΓΝΗΣΙΑ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ
ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΗΣΙΑΔΟΥ & ΑΘΗΝΑΙ